

"AVENTURA"

Publicație periodică. — Apare la 15 ale fiecărei luni

- No. 32: COMOARA IDOLULUI
- No. 33: ORAȘUL SCUFUNDAT
- No. 34: MUNTELE TRĂIIC
- No. 35: ÎN IADUL VERȘIE
- No. 36: ZAPEZI ÎNSĂNGERATE
- No. 37: REGINA ORAȘULUI MORT
- No. 38: REGELE ARGINTULUI DIN NEVADA
- No. 39: STAFIA EPAVEI
- No. 40: PINERI ÎN VESTUL SALBATIC
- No. 41: MISTERELE EGIPTELUI SUBTERAN
- No. 42: CONTEȘA VANIȘCA UN AMOR TRĂGIC
- No. 43: UN AGAN DE SÂNGE ȘI FOC
- No. 44: HALUCINANȚA CARAVANA A AURELUI
- No. 45: AVENTURILE UNUI ELEV DE TOPELOR
- No. 46: SECRETUL DORNEI DOLORES.
- No. 47: GROAZA
- No. 48: SATANA PE LOCOMOTIVĂ

ULTIMUL VOLUM !

VIZIA

MISTER ȘI TEROARE

PRINTEȘA

ACȚIUNE ȘI CURAJ
palpită în desfășurarea acestor ciudate

aventuri !

ALBASTRA

Preț 9 Lei + Timbru Căsel 5. Distribuitor 1. Leu = 10 Lei

Tip. „Imprimeriile Independenței”, Buc.

ARNO ALEXANDER

MISTERIOSUL WANG HO

— R O M A N —

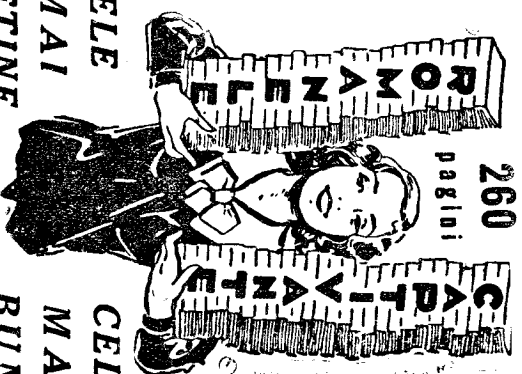
TRADUCERE DE
MARIN CERVAN

EDITURA "ADEVERUL" S. A.

.....
CUȚITI REGULAT

COLECȚIA

„ROMANELE CAPTIVANTE”

260
pagini

**CELE
MAI
I EFTINE
CELE
MAI
BUNE**
 LA 1 ALE FIECAREI LUNI UN ROMAN

A A P A R U T

O scandaluoasă și alarmantă afacere diplomatică, — furt și asasinat. Cine?... Diplomatul japonez marchizul de Ossava? Gîn-gașa Lady Guilmore? Cynthia Gould miliardara detectivă?... Valvă mondială... Dezlegare extraordinară.

A APĂRUT
în „ROMANELE CAPTIVANTE”;

MISTERIOSUL WANG HO

O periculoasă bandă de răufăcători, condusă de un adevărat geniu al răului, „Orbul” care ține sub teroarea ochilor lui Londra și Berlinul. Interesul romanului mai e dominat și de farmecul și suferințele unei tinere fete, încorporată fără voie bandei „Frații reindurați”, și mai ales de rolul enigmatic al chinezului Wang Ho, umbra devotată a Șefului, a „Marelui neînzurat” — Orbul Ce voia? Ce urmărea?...

Geniul binelui și geniuul răului se infundă în paginile acestei cărți, scrisă cu un talent remarcabil de vestitul romancier Arno Alexander, autorul romanului „Omniul cu Arcanul”.

— 282 —

ARNO ALEXANDER

MISTERIOSUL WANG HO

— ROMAN —

Traducere de MARIN CERVAN

Telefonul sună odată și încă odată. Apoi sună mereu — prelung și neîntrerupt. Inspectorul Muratow se dădu jos din pat dintr-o săritură. Nu putea fi decât poliția. Numai acolo îi cunoșteau și numărul telefonului său secret. Muratow își amintea foarte bine, că seara, înainte de culcare, izo-lase celălalt aparat.

— Ce-i? întrebă el ducând receptorul la ureche. Aici e inspectorul de poliție Muratow.

— Veniți imediat la Pankow, str. Borkum 3. Crimă. Era un glas profund, necunoscut lui Muratow.

— Cine e acolo? întrebă el imediat.

Niciun răspuns.

— Cine-i? urlă el încă odată.

Nu primi răspuns nici de data aceasta. Telefonul fusese închis probabil. Muratow

— 2 —

se puse în legătură cu oficiul telefonic și rugă să se stabilească numărul cu care vorbise puțin mai înainte. A durat vreme îndelungată, până ce domnișoara dela oficiu i-a putut da informația cerută.

— Strada Borkum 3, etajul II, murmură el și-și notă adresa pe o bucată de hârtie. Să fie o cursă?

Cercetă în carnetul cu adrese și găsi după puțină vreme ceea ce căuta. Când își ridică puțin după aceea privirile, fața sa era serioasă și plină de îngrijorare. Credea a înțelege acum însemnătatea apelului, căci pe str. Borkum 3, la etajul II locuia colegul său Olbrig.

— Aici e ceva suspect. Se îmbracă repede, băgă în buzunar revolverul încărcat și ieși pe stradă. În fața casei staționa un automobil liber.

— Strada Borkum 3. Mână cât poți de repede.

Șoferul dădu din cap. „Știu”. Apoi încercă să obție cu automobilul său dădăpănat 70 de kilometri pe oră.

— De unde știi? strigă Muratow.

— Mi-ai spus-o doar la telefon, când m'ai chemat aci.

— Eu?... le-am chemat eu?... se opri, își scoase carnetul de notițe și-și însemnă numărul automobilului.

Mașina opri în fața unei case mari la No. 3. Muratow sună ca o furtună. Ușa se mișcă

în cele din urmă scărțâind din balamale. În cadrul ei apăru o față de bărbat, uluită și adormită.

— Ce, ai înnebunit...

— Poliția, îi reteză Muratow vorba. Deschide. D-ta ești portarul?

Celălalt dădu speriat din cap. Apoi deschise cu totul ușa.

— Urmează-mă, îi porunci scurt Muratow urcând în goană scările.

Ușa pe care se afla firmulița „O. Olbrig” era larg deschisă. Odaia se afla însă în întinerie. Muratow intra și aprinse lumina. Văzu, ceea ce bănuia și ceea ce îl făcuse să se teamă în cursul ultimei jumătăți de oră. La pământ, într-o mare baltă de sânge, zăcea cu gura strâmbată și membrele închir-cite colegul său Olbrig. Muratow își mușcă buzele. Portarul genu de teamă și groază.

— Taci, îi spuse inspectorul. Un zurlit prelung îi atrase atenția.

— Deschide, porunci el. Oricine ar fi — adu-l sub un pretext oarecare aici.

Portarul plecă grăbit. O masă aranjată pentru două persoane, cu resturile unei cene modeste, atrase privirea lui Muratow. Probabil că criminalul luase masa cu victima. Prin urmare trebuia să fie un cunoscut, sau o persoană apropiată de Olbrig. Un zgomot de voci îl smulse din meditare. Ușa se deschise violent, iar detectivul văzu intrând mai mulți domni. În fruntea tuturor, cu

capul roșu, se afla superiorul său, corpulentul inspector-șef Halle.

Muratow privi zăpăcit în jurul său. Îndărătul lui Halle îl văzu pe inspectorul Nuber, iar alături de cadavru se și afla ingenuchiat un domn mai bătrân, după toate aparențele un medic.

— Dar ce v'aduce? întrebă Muratow uluit.

— Am fost chemați cu toții aici, îi explică Halle. Telefonie! Un automobil în fața casei! Un inspector-șef, un medic, doi inspectori și comisia criminală!... Mort, bietul Olbrig?

Inspectorul Muratow, uluit, dădu tăcut din cap.

— Iertați-mă domnule Halle, interveni Nuber. Hotărât că suntem aici prea mulți. Ne stingerim unul pe altul. Cine să preia cazul?

Inspectorul Nuber era mijlociu de stat, aproape mic, avea o față fină, oarecum fermă și era singurul dintre cei prezenți a cărui toaletă nu lăsa nimic de dorit. Privindu-l, ai fi bănuț mai de grabă, că s'a aranjat cu grije și precauție în vederea unei vizite importante decât că ar fi fost sursul din somn în toată noaptea.

— Ai dreptate Nuber. Într'adevăr...

— Măși ocupa eu, îl întrerupse Muratow. Intrucât am și fost primul aici...

— Nu, nu, îl întrerupse la rândul lui Halle. Nu dă-ta. Dă-ta ai în orice caz destul de furcă

cu banda ceea de hoji. Inspectorul Nuber va prelua acest caz.

— Atunci îi rog pe d-nii Halle și Muratow să binevoiască să treacă în camera alăturată, declară Nuber, cu un semn de regret din umeri.

— Haide Muratow, cu Nuber nu se poate glumi. Când îl apucă accesul profesional... Și luându-l pe Muratow surzându-l la braț, Halle îl târî în camera alăturată.

— Olbrig mi-a fost preten, spuse Muratow. Măși îi ocupat tare bucuuros de acest caz.

— Lasă-l pe micul Nuber să lucreze. E unul care știe ce face. Dacă asasinul poate fi prins, numai el îl poate prinde. E drept că nu sunt de acord cu metodele sale. Prinț un lanț logic de idei de exemplu, poți obține cu mult mai mult...

— De ce a fost asasinat Olbrig, îl întrerupse cam brusc tânărul detectiv. Cunoștea prea bine tema preferată a șefului său și nu-i ardea acum să asculte iar o prelegere despre „lanțurile logice de idei”. De ce credeți că a fost asasinat?

— Ar trebui să cunoaștem mai amănunțit împrejurile, câteva din inelele lanțului...

— Nu, asta aci nici nu mai este necesar, răspunse Muratow posomorît. Inspectorul Olbrig a fost asasinat din răzbunare de Frații Neîndurați. Este al treilea inspector asasinat în cursul unui singur an.

— Poate că ai dreptate, spuse Halle încruntându-se.
Să fi trecut vreo oră, când Nuber intră grăbit în odaie.

— Nu încape înăoială, e crimă, spuse el calm. Am constatat: o rană mare deschisă în regiunea occipitală, provenită în urma unei loviri cu un corp contondent. Pe clesitele de lângă sobă urma de sânge. Probabil că Olbrig a fost ucis pe la spate cu acest clește. În orice caz între victimă și asasin n'a avut loc nicio luptă. După avizul medicului, Olbrig a murit instantaneu. Puțin mai înainte cinase împreună cu criminalul. După numărul capetelor de țigară, cei doi trebuie să fi stat la masă, discutând în libertate vreme de două sau trei ore. Crima a niște făptură pe la ora 2 noaptea. Deci criminalul și-a lăsat un răgaz de o jumătate de oră spre a șterge urmele. Apoi a făcut ceva ce nu pot pricepe. A căutat în cartierul de noapte al lui Olbrig telefoanele diferitelor inspectori de poliție și i-a convocat aici. A avut deasemeni grija să cheme și un medic și să trimeată la ușa fiecăruia dintre cei convocați câte un automobil. Nu orice caz o îndrăzneală nemaipomenită. Nu am putut descoperi urme care să dea vreun indiciu asupra făptășului. Nici unul dintre locuitorii casei n'a auzit zgomot sau vreun sunet suspect. Nimeni nu ne poate da vreo indicație.

— 2 —

— L-ai interogat pe portar? se interesează Muratow descurajat.

— Nu. În casa asta nu există niciun portar.

— Te înșeli, domnule coleg. Portarul mi-a deschis mie ușa.

— Nu mă înșel domnule coleg, spuse Nuber cu un surâs fin. Acela care ți-a deschis ușa, nu era portarul. Era însuși asasinul.

O tăcere grea urmă acesteia comunicării.

— A fost asasinul! spuse Muratow, iarăs stăpân pe sine, după o clipă. Presupun că știți lucrul acesta cu toată siguranța.

— Foarte sigur se înclină Nuber. Poate că ești atât de drăguț și-mi notezi pe o bucată de hârtie cum arată criminalul.

Muratow își scoase carnelul din buzunar și începu să scrie. Fără să ridice privirile întrebă ca din întâmplare: „Este o ispravă a „Neînduraților”?”

— Probabil, răspunse Nuber calm.

Muratow îi întinse colegului său hârtia scrisă des. Ieșiră cu toții sigilând ușa. S'au despartit în fața intrării, grăbiți să mai apuce puțin somn. Nuber singur părea că nu se gândește la așa ceva. Vizită că nici nu se gândește de noapte deochiate și tăverne suspecte, puse ici și colo întrebări curioase, cărora li se răspundea cu neplăcere și în ciudă, petrecu câteva ore prin gări și inspectă câteva hoteluri.

Era aproape ora 4 după amiază când veni

la poliție proaspăt spălat și picplănat și în dispoziția cea mai bună.

— Unde ai stat până acum, îl primi Halle înbufnat. La început am crezut că ai adormit pur și simplu, întrebând însă la telefon servitorul d-tale mi-a comunicat că n'ai mai trecut pe acasă dela ora 2 noaptea.

— Am vizitat câteva localuri de noapte, răspunse Nuber.

— Ai vizitat localuri de noapte? Crezi poate, că un criminal n'are nimic mai bun de făcut, decât să se ducă în localuri de noapte? îl ironiză Halle.

— O, nu, îi replică Nuber și zâmbi tăcut. Dar victima — inspectorul Ohrig, freven-ta adesea asemenea taverne.

După o clipă, Halle se ridică greoiu, de pe scaun.

— Ascultă-mă, Nuber. Ași vrea să faci cunoștință încă astăzi cu domnul de Gorny. Îți mai amintești desigur... Agentul guvernului englez. Sosește astăzi la ora 5 și l-am poftit să vie la mine acasă. Cel mai bun lucru ar fi să mă însoțești. Ești gata?

— Bine, vă însoțesc. Inchise câteva scrisori în birou, băgă cheia în buzunar și ieși împreună cu Halle pe stradă.

Când cei doi au ajuns la locuința lui Halle, menajera acestuia le spuse: — Vă căutat un domn acum câteva minute. Revine peste o jumătate de oră.

— Bine, mulțumesc, spuse Halle privind cartea de vizită a musafirului. El e, cont-nuă întorcându-se vioiu spre Nuber. Poftim, intră.

Cei doi au luat loc în biroul elegant al inspectorului-sef.

— În fine îl vom cunoaște îndată și pe acest domn de Gorny, spuse Halle gânditor. Sunt într'adevăr foarte curios. Se spune că în Anglia a adus servicii strălucite. Metodele sale de lucru sunt într'adevăr foarte periculoase...

— Nu numai periculoase, îl întrerupse Nuber încet, ci și prea puțin frumose.

— Ei, asta-i... La război ca la război. Dar stai, ce-i acolo?

Halle se ridică repede și se apropie de ușă.

— A, o umbrelă? Aha! De Gorny și-a uitat aci umbrela. O ridică și o apropie de ochi. Hm! Umbrela aceasta uitată, ne poate da tot felul de indicațiuni asupra caracterului și aspectului exterior al lui de Gorny...

— Exact ă la Conan Doyle, spuse Nuber cu o ușoară ironie.

— Da, da, exact ă la Conan Doyle, spuse Halle iritat. Fiecare are metodele sale de lucru, iar metoda mea nu este cu siguranță una dintre cele mai rele. Numai succesul decide. Nu ești de aceeași părere?

Nuber tăcu, încăpățânat.

— Imaginează-ți, continuă Halle cu a-prindere, că de Gorny ar fi comis aci o crimă și și-ar fi uitat umbrela la fața locului. Ar fi...

— Un criminal care merită palme, com-plectă calm Nuber.

— Uf, strigă Halle săcăit. Încă, nu l-am văzut niciodată pe de Gorny și știu cu toate acestea cum arată.

— Ai cunova o fotografie de a lui?

— Umbrela asta face tot atât cât o fo-tografie, spuse apăsând pe cuvinte Halle. E un bărbat cu păr lung, blond și ondu-lat, e mic de stat... Lucrul acesta e clar. Are un corp bondoc, butucănos și aproape că s'ar putea crede, că omul nostru este suferind.

— Ași vrea să știu de unde știți toate acestea, întrebă Nuber.

— Ei vezi, spuse Halle înveselit, tocmai la asta folosesc concluziile mele logice. Gădesc, potfim, pe umbrelă un fir de păr blond. Simplu. Concluzia se împune dela sine. Mai găsec hărtia unui pachet de țigări. Ce-mi spune acest lucru? Că omul nostru fumează? Desigur. Spune însă mai mult. Și eu sunt fumător. Recunosc după hărtia pachetului calitatea proastă a țigă-rilor. Prin urmare încă o concluzie, omul nostru este un cărpănos. Mai departe, e foarte ușor să stabilesc înălțimea celui ca-

re ne interesează. Mă sprijin pe umbrelă. Se potrivește perfect staturii mele. Sunt mic de stat, prin urmare și de Gorny e mic de stat. Umbrela indică o ușoară curbura. Proprietarul ei este prin urmare greoi, sau suferind, căci are obiceiul să se sprijine tare în umbrelă. Două pete de grăsime îmi dovedesc în cele din urmă că de Gorny e neglijent și șleampăt.

— Îmi dați voie, numele meu este de Gorny, spuse deodată o voce cu o sonori-tate plăcută, în spatele lor. Probabil că n'ați auzit când am bătut la ușă.

Halle se întoarse brusc. În fața sa, îm-brăcat elegant într'un costum elegant, se afla un tânăr bărbat în vârstă de vreo 30 de ani. Exteriorul său nu corespundea nici pe de departe cu presupunerile lui Halle. Părul lui negru, scurt, bine pieptă-nat, trăsăturile energice, trupul svelt și vâ-n-jos și în fine înbrăcămintea plină de gust și modernă, se aflau în contradicție crasă cu profețiile lui Halle. Acesta își stăpâni cu greutate ciuda.

— Ah, ați și venit domnule de Gorny, exclamă el zgomotos și străduindu-se să-și mascheze desiluzia. Prezentă unul altuia pe cei doi domni și-l invită, cu un gest, pe oaspete, să ia loc.

— Acesta este d. Nuber, continuă cu vi-oiciune Halle. D-lui a fost ales să lucreze împreună cu d-voastră. Mar bucura foar-

le mult să obțineți aci aceleași rezultate ca la Londra, domnule de Gorny.

— De ce nu? Am toată încrederea. La Londra am făcut oarecare curățenie printre „Neindurații”. Numai întâririile trimise necontentit dela Berlin ne-a împiedicat să sfârșim cu acești ticăloși. Acuma ne vom strădui împreună să descoperim centrul acestei bande, care se află fără îndoială la Berlin.

— Iertați-mă, interveni acum Nuber în discuție. Nu înțeleg un lucru. După părerea mea, „Neindurații” vă vor considera acum drept un trădător și vă vor omorî la prima ocazie.

— Nu, domnule coleg. „Neindurații” știu și sunt de acord cu prezența mea la Berlin.

— Aha, înțeleg, spuse Nuber tăgănat. — Dar ce ai azi, Nuber? se infurie Halle, căruia purtarea subalternului său îi păruse lipsită de tact.

— Îmi făuream tocmai un lant logic de idei la Conan Doyle, spuse Nuber cu sânge rece. Cred că inelele se leagă perfect.

Halle răsă forțat. — În fine... Văși ruga domnule de Gorny, zise el ridicându-se greoi, să veniți mâine pe la ora 8 la birou. Veți putea începe imediat activitatea d-voastră periculoasă.

— Sunteți foarte amabil, vă mulțumesc.

Aș mai avea astăzi, într'adevăr, unele chestiuni de rezolvat. Von Gorny își luă rămas bun înclinându-se puțin în fața celor doi domni și pași spre ușă.

— Umbrela d-voastră, domnule de Gorny. Nu vă uitați umbrela, strigă Halle după el. *

De Gorny se întoarse în pragul ușii. — Umbrela mea? întrebă el mirat, nu am avut niciodată în viața mea o umbrelă.

— Ce este cu umbrela asta de aici? A cui este? întrebă violent Halle pe menajera sa, pe care o sunase între timp.

— De unde să știu cum a ajuns aici? Și ce vorbă-i asta: a cui este?... Păi a dușmăne, firește!

Halle a rămas incremenit ca o statuetă. Nuber zâmbea răutăcios.

3

Luisa se întoarse brusc. Auzea lămurit cum se sucește cheia în ușa și apoi trosnetul sec al siguranței.

— Dumnezeuule, vine bărbatul meu! înghimă ea cu buzele palide.

Omul din fața ei, un individ pipiriu, cu pieptul îngust și care după hainele răbărite nu se potrivea nici decum în societatea elegantei soții de fabricant, sări speriat în picioare.

— Ce mă faci? strigă el îngrozit iar privirile îi rătăceau prin cameră. În odaia a-

lăturată se și auzeau pași puternici.

Luisa Isheim își împlinse ciudatul mose-fir pe o ușe laterală și bălbăi, răgușită de emoție.

— Sari pe fereastră! Nu este înaltă! In-chise ușa și respirând adânc se întoarse spre soțul ei, care tocmai intra. Te-ai și întors din voiaj, îi spuse ea veselă, străduindu-se să-și stăpânească uluiala. Lui Isheim, un uriaș blond, spătos, îi râde toată fața.

— Lu, strigă el cu ochi strălucitori și se apropie de femeie. O ridică întocmai ca pe un fulg în brațele sale voinice și o sărută pe frunte și pe gură.

— Dar ce ai? o întreabă el deodată îngri-jorat. Tremuri toată, Lu. Doar n'o să mîl-te îmbolnăvești.

— Nu.. Eu?... ah ai venit așa pe neaș-teptate... bucuria...

— Ei, dacă nu e altceva nimic, o între-rupse soțul înveselit. Dar... am adus ceva frumos pentru nevastă-mea. Să despa-chetăm imediat.

— Nu acum. Îl rugă ea. Te rog, nu a-cum.

— De ce nu? Glasul bărbatului suna sur-prins.

— Nu fi supărat, se linguse ea și îl trase pe sofa. Uite-te, acumă am doar destul de multă bucurie că ai revenit așa neaș-teptat de repede. Iar mai târziu — ei, a-

tunci vreau să mă bucur încă odată, vâ-zând că Waldemar al meu s'a gândit la mine până și în vârtejul Parisului.

Isheim răsă îmbunat.

— Spune-mi Lu, dar unde-i toată servi-torinea?

— Le-am dat la toți voie în oraș astă seară, spuse ea codindu-se și zâmbi înți-midată.

— La toți? o întreabă el uimit și cu o privire piezișă. Ce nesocotință!

Femea își plecă privirile, conștientă de vina ei.

— E un lucru într'adevăr supărător, con-tinuuă Isheim încrunțându-se. Mi-e foame și acumă va trebui să luăm masa în oraș. Știi bine cât de neplăcut îmi este acest lu-cru.

— Ba e minunat! strigă ea zgomotos și bătând entuziasmată din palme. Râzând e-xagerat alergă, aduse pălăria și blana și ajută soțului ei să se îmbrace.

— Zău, că ești suciță, spuse Isheim clăti-nând capul, dar ochii îi clipeau fericiți. Au coborât scările. Deodată Lu se opri ca și cum i-ar fi trecut ceva prin minte.

— Așteaptă-mă aici o clipă, îl rugă ea grăbiță, am uitat ceva.

Străbătu repede încăperea și deschise mi-ca ușă laterală. Inspăimântată se dădu căți-va pași înapoi. În fața ei sta pălid și uluit musafirul.

— Mai ești încă aici? bărbăi ea, străduindu-se să se stăpânească.

— Nici vorbă că mai sunt aici, replică arțăgos tipul. E nemai pomenit ce ți-a trecut prin minte: să-mi ceri că să săr dela fe-reastră elajului întâi...

Lu își căută infirigurată în geantă.

— Iată, spuse ea febril, ia cheia asta. Dar așteaptă câteva minute până ce plec eu cu bărbatul meu. Salutare.

— Stai puțin. Nu te grăbi așa.

— Mă așteaptă bărbatul meu...

— Lasă-l să aștepte. Trebuie să-ți spun ceva. Pericol! Fă tot posibilul ca s'o mai ștergi la timp peste graniță, îi șopti străinul.

— Prostii, îi răspunse Lu rece. Pe mine nu mă amenință niciun pericol.

— La dracu, șueră străinul furios. Înțelege-te odată. Noi toți — d-ta și o mulțime de alți oameni au fost trădați. Numele d-tale e cunoscut poliției. Așa stau lucrurile!

4

Era pe la amiaza zilei următoare, când de Gorny ieși încet pe ușa distinsului hotel „La Vulturul Negru” și păși în stradă. Privirile sale alunecau cercetătoare dealungul șirului de mașini care se aflau în stație. Se apropie de una din ele, un Chrysler elegant, îi deschise ușa și salută prietenos pe proprietarul automobilului, care aștepta

tolăniți comod într'un colț al canapelei fumând o havană.

— Vă rog să mă iertați, domnule Isheim, dacă v'am făcut să mă așteptați o clipă, spuse el.

Gorny se instalează și el comod pe perne, iar mașina porni.

— V'ați gândit la propunerea mea, domnule Isheim? spuse Gorny după o scurtă tăcere.

— Nu am la ce să mă gândesc, răspunse tacticos fabricantul pufăind din țigare. Afacerea pe care mi-o oferi nu este de asemenea natură ca să se poată încheia cu o persoană absolut străină. Am trebuit să-mi iau informații foarte precise și amănușite asupra persoanei d-tale, domnule de Gorny.

— Informații asupra mea? întrebă de Gorny mândru.

Isheim nu mai trebui să răspundă, căci în clipa următoare se întâmplă ceva cu totul neașteptat. Geamul din dreapta se sparge zornăind, șoferul stopă scurt, automobilul se opri. Din stradă se auzeau strigăte puternice. Se vedeau figuri agitate și speriate. Un agent de poliție deschise ușa mașinei.

— Domnii sunt răniți?

— Răniți? Dar ce s'a întâmplat? întrebă fabricantul.

— Un individ sdrعنجافos a tras asupra d-voastră.

— Nu. Hm!... De Gorny luă prudent pălăria de pe capul lui Isheim. Era găurită în două locuri.

— Pe aici a trecut glonțele, domnule Isheim. Aveți dușmani?

— Nu cred.

— Dacă dv. n'aveți dușmani, continuă de Gorny atunci atentatul era îndreptat contra mea.

— Dar d-ta ai dușmani? întrebă acum Isheim îngrijorat.

— Eu, dacă am dușmani? De Gorny izbucni în râs. Mai mult decât destui. E o consecință a profesiei mele. Probabil, că a fost un salut de bun venit al „Fraților Neîndurați”.

— Dumnezeu, murmură înspăimântat fabricantul. „Neîndurați” sunt dușmani d-tale?...

— De fapt nu, se contrazise de Gorny înveselit. Mai de grabă îmi sunt prieteni. Dar să lăsăm asta. Trebuie neapărat să vă cumpărați o pălărie nouă.

— Aveți dreptate, consimți intimidat Isheim. Îi spuse șoferului și acesta opri în fața primului magazin de pălării. Domni coborîră.

— Iertați-mă vă rog, îi spuse pe neașteptate de Gorny. Vă voi aștepta mai bine afară.

— Mă rog! Fabricantul părea distrat. Fă-

vă să mai spuie un cuvânt întră în magazin.

De Gorny îl urmărea cu privirile. De abia îl văzu închizând ușa în urma sa, când făcu semn unui vânzător de ziare, căruia îi cumpără o gazetă. Citind, în aparență, cu cea mai mare atenție, spuse ca din întâmplare: — Tot nimic nou în Congo?

Vânzătorul de ziare tresări violent. Buzele abia i se mișcau când răspuse în șoaptă:

— Ba da. Stărpire neîndurată răsăriților.

De Gorny dădu din cap.

— Dar ce-i cu împuscăturile de pe strada Oranienburg? întrebă el tare.

— N'am idee, răspuse vânzătorul pe acelaș ton, adăugând însă abea perceptibil: „Înlăturarea unui spion periculos al copiolor de la Londra”

— Din ordinul cui...?

— Gabriel, murmură vânzătorul de ziare. Puțin după aceea dispăru în mulțime.

— Poftim, urcați-vă, spuse în aceeaș clipă Isheim care ieșise din magazin.

De Gorny fu trezit din gândurile sale.

— A, ați terminat? Admirabilă pălărie. Aveți gust. Isheim zâmbi. De Gorny care pusese deja piciorul pe scara mașinii, păru că schimbă deodată hotărârea.

— Riscând să par nepoliticos, spuse el, văși ruga să mă scuzați pentru moment. O

notiță din ziar la rubrica bursei mă obligă să iau măsuri imediate.

— Vă rog, domnule de Gorny, vedeți-vă de interese.

Isheim îl mai salută cu mâna, iar automobilul coti după colț. De Gorny intră imediat în magazinul din care abea ieșise fabricantul.

— Ași dori o pălărie, spuse el, și anume una exact la fel cu pălăria pe care a cum-părat-o domnul de adineauri.

— Imediat. Tânărul vânzător se depăr-tă și reveni în tovărășia unui domn mai bă-trân, care purta ochelari.

— Imi pare foarte rău începutu acestor mîe-ros și înclinându-se serviabil, dar din nen-roșire nu mai avem în depozit asemenea pălării. V-ași putea servi totuși cu modele similare, care, cu siguranță, că vă vor fi pe plac...

— Mulțumesc. Il întrerupse rece de Gor-ny și salutând fără să mai spuie un cuvânt se îndreptă spre ușă.

De Gorny închise prima ușă a prăvăliei, apoi deschise și închise cu zgomot și pe cea de a doua, fără să iasă cu toate acestea în stradă. Își sprijinise ușor piciorul în cadrul ușii interioare, astfel încât aceasta rămase puțin deschisă și ascultă cu încordare.

— Mii de draci, se auzi un glas strident Dobitocule, nu ți-am spus desul de răspicat că nu trebuie să vinzi pălăria aia?

De Gorny își părăsi tiptil postul de spio-naț. Părea mulțumit de sine și de întreaga lume.

În imensa sală a gării Stettin sedea pe o bancă un bărbat mic de stat și gras. Imbră-căminteaa îi era răpănoasă, pardesul negru care văzuse probabil zile mai bine, străluc-cea de grăsimi, iar din mănșile rupte se-iveau degetele groase și vinete de frig. O-mul ținea în fața sa un ziar în care părea că citește cu zel. Sergentul din post îl observa însă de mai multe ceasuri, iar câteva găuri groase cât degetul, făcute în hărta ziarului l-au făcut să bănuiască că bărbatul acesta se ocupa aicea cu orice altceva decât cu lec-tura.

Intrădevar, rotofeiiul comisar de poliție Gould și-ar fi ales, cu siguranță, în acest scop un loc mai plăcut și, în orice caz, mai călduros. Gould împături furios ziarul. Ce o tot lungea azi atâtea această doamnă Schmidt-Lindner, pe care trebuia s'o ob-serve? Se va întâmpla oare azi ceva? Desi-gur că da. Nu trecuse încă nicio zi fără vre-o întâmplare, decând se ținea după această persoană.

Ochii micuți ai comisariului de poliție se mîrîră deodată. O nuanță de asprime și în-dărărire i se citea pe față atunci când se ri-dică grăbit și se îndreptă repede spre un

mic grup de oameni agitați.

— Am fost prădat, strigă un domn mai bătrân cu barbă albă. Mi s'a furat portmoneul. Unde este poliția?

Gould dădu deoparte pe curioși. — Domnul meu, spuse el. Sunt comisar de poliție. Ai fost prădat?

— Chiar acum când plăteam — portmoneul se afla aci, deodată — când mă uit, nu mai era, declară victima agitată.

— Cine se afla în acel moment alături de dv? se informă Gould.

— Un domn străin și doamna aceasta. Dar doamna nu poate fi pusă în discuție. Mai mult ca sigur că domnul acela e făptășul. De altfel a și dispărut.

Colțurile buzelor lui Gould tresăriră. — Lăsați-ne pe noi să aflăm cine este hoțul. Intorcându-se apoi spre doamna de lângă el care urmărise cu priviri vioaie și inteligente și fără să piardă vreun cuvânt toată discuția, îi spuse: „Doamnă Schmidt-Lindner, îmi pare foarte rău că sunteți din nou implicată într'un furt penibil. „Implicată” — nu-i așa? — asta îi-e doar expresia favorită, totdeauna. Domnul meu, și d-ta doamnă Schmidt-Lindner, vă rog să mă urmați.

Ajunși la post, Gould schimbă în șoaptă câteva cuvinte cu unul dintre funcționari.

În clipa aceasta se deschise ușa și doi domni intrară grăbiți în încăpere. De abia dispărușeră în camera alăturată, când cel

prădat sări agitat în sus și alergă spre Gould.

— Dar... dar, bălbăi el, omul acela este hoțul. Adică, e domnul care a dispărut deodată din gară.

Comisarul Gould sta sprâjnii de soba caldă și râdea multumit în sine.

— A, nu-i cunoașteți vasăzică pe domniile care au trecut? Mi-am închipuit eu. Primul este inspectorul-șef Halle, iar celălalt este inspectorul Muratow. Acesta se afla imediată apropiere când s'a produs furtul și va raporta chiar acum cazul domnului Halle.

În camera alăturată, Halle se tolănise greoi într'un fotoliu.

— Și acum dragul meu Muratow, spuse el, povestește-mi ce ai observat.

— Va trebui să vă desiluzionez domnule Halle, mărai el. Am făcut, ce-i drept, câteva descoperiri importante, dar trebuie să le țin deocamdată în secret, chiar în interesul cauzei.

— Ah, așa, nu vrei să-mi spui nimic? Bine, atunci îți ordon să-mi spui, în calitate de superior.

Muratow sări deodată în sus. După o clipă spuse cu glas sumbru:

— Vă rog să-mi primiți demisia!

Halle se suci furios în scaun

— Ce, ai înnebunit?

— Știu foarte bine ce fac.

— Nu-mi face impresia... Halle se strădui să fie calm. — Gândește-te Muratow — tot viitorul d-tale este în joc.

— Știu foarte bine ce fac, repetă celălalt cu încăpățănare.

Halle se ridică încet. Tăcu o clipă, ca și cum ar fi stat pe gânduri, apoi spuse trist:

— Demisia d-tale a fost primită. Mă voiu îngriji personal ca formalitățile necesare să fie rezolvate. Ești liber. Poți pleca imediat. Îmi pare foarte rău.

Muratow se înclină rigid și părăsi camera.

Comisarul de poliție Gould fu mirat peste măsură când Halle, câteva minute mai târziu, îi declară supărat. — Dă-i drumul d-nei Schmidt-Lindner. Impotriva ei nu există nicio bănuială.

6

Comisarul-sef Halle fu întreaga zi în poziția cea mai rea. Aprecia foarte mult pe Muratow și tocmai acum, după ce pierduse pe unul dintre cei mai buni colaboratori ai săi, pe inspectorul Olbrigt, pierderea acestui de al doilea inspector îi era cu atât mai neplăcută. Cu un oftat adânc, Halle apăsă în cele din urmă butonul soneriei și spuse aprohodului care se ivise imediat: — Trimite-mi-l pe inspectorul Fleischer.

— Ascultă-mă, Fleischer. Inspectorul Muratow a demisionat din serviciu începând

— 26 —

de astăzi. Te-am ales, ca pe unul dintre cei mai dotați oameni ai mei, să preiei cazurile lui Muratow.

Inspectorul Fleischer un bărbat voinic, de statură mijlocie, în vârstă de aproape 40 de ani, se înclină tăcut.

— Roagă-l pe Nuber să-ți explice tot ce este necesar, continuă Halle. El este cel mai informat... Dar ce este iar? se întrerupse el, când aprohodul reîntră în cameră după ce bătuse ușor la ușă.

— Un domn Krumm dorește să vorbească cu domnul comisar-sef, anunță aprohodul.

— Krumm... Krumm.. murmură Halle. Asta a mai fost pe aici acum vreo trei zile... Nu te-ai ocupat d-ta de cazul acesta Fleischer? E ceva important?

— Nu, un denunț fără nici o importanță.

— Așa? Ei atuncea primește-l tot d-ta. Eu mă grăbesc. Stai puțin. Poți să rămâi chiar aici ca să aranjezi întreaga chestie. Tot tre-bue să plec imediat.

Krumm, un individ înalt și stângaci, se așeză pe un scaun în fața inspectorului.

— Ei, ai obținut-o? întreabă Fleischer. Și după glasul său se cunoștea, că e cu mult mai încordat decât ar fi voit să pară.

— O am, mormăi vizitatorul și scoase un plic alb din buzunar. Sunt 22 de nume. Numai „Neîndurați” extrem de periculoși, iar printre ei sunt și trei conducători de secțiuni.

— 27 —

Fleischer întinse mâna ca să ia plicul, dar celălalt îl retrase fulgerător.

— Cât plătiți? întrebă el.

Inspectorul de poliție se juca nervos cu locul rezervor.

— Ți-am mai spus... Așa vreme cât nu știu dacă sunt nume într'adevăr necunoscute nouă, nu putem făgădui nimic precis.

Krumm puse din nou plicul în buzunar.

— Cât cerți? se interesa inspectorul mai ietenos.

— Douăzeci de mii de mărci, răspunse celălalt repede.

— Mă îndoesc că informațiile d-tale pretuesc atât.

— Pentru mine pretuesc, răspunse Krumm supărat. Nu înțelegeți oare că s'ar putea întâmpla să trebue să-mi plătesc trădarea, cu viața?

Inspectorul de poliție își sprijini fruntea în palme și tăcu.

— Hm... E mult prea mult. Poliția nu va aproba niciodată o sumă atât de mare. Dar...

— Dar?... întrebă Krumm când văzu că inspectorul tace.

— Îți plătesc eu suma asta.

— Dumneata? izbucni Krumm uluit.

— Da eu, repetă Fleischer ezitănd. Cu o singură condiție, ca să pot valorifica după propria-mi socoteală informațiile pe cari le obțin.

— Nu înțeleg...
Inspectorul se plecă puțin spre omul din fața sa.

Situația este asta... Dacă aș „descoperi” ca să zicem așa, eu însumi cele douăzeci și două de persoane, fără ca cineva să aște de denunțul d-tale, atunci... ei, atunci aș avea avantajii care ar merita cele douăzeci de mii de mărci.

— Sunt de acord, spuse Krumm hotărât. Apoi continuă cu o iritare care reizbucnea deodată:

— Vreau să capăt însă bani peșin. Nu am ce face cu cecuri. Alea pot fi barate.

Fleischer părea acumă întruciparea însăși a liniștei.

— De bună seamă că trebue să-ți dau un cec. Poți să fii însă fără grije. Dacă cecul nu este liber, iar d-ta povestești întâmplarea superiorilor mei, îmi pierd postul. Altfără de asta poți să încasezi, imediat, cecul la bancă.

— Așa o să și fac. Poți să fii sigur de asta, murgmură celălalt încruntat.

Fleischer îi înmână cecul și primi în schimb scrisoarea.

— Pleacă acumă. Intrevederea noastră a durat și așa prea mult. Nu trebue să trezim nicio bănuială.

Krumm cerea cu atențiune cecul și părăsi odaia cu un rânjel mulțumit pe față. Deabia închisese însă ușa în urma sa, când

inspectorul de poliție se năpusti la telefon.

— Cine e acolo? întrebă el încet în receptor după ce i s'a dat legătura. Așa? Atunci fii atent. Krumm mi-a predat mie personal adineauri un plic conținând douăzeci și două de nume. Ce face? Da, mie personal. Aveți grije să i se onoreze cecul de douăzeci de mii de mărci emis asupra Băncii de Industrie și Comerț. Să i se plătească însă neapărat imediat. Incolo, totul în ordine. Informați pe toți membrii cari au fost preveniți, că pericolul a fost înlăturat. Cine a fugit, poate să se reîntoarcă. Altfel nimic. Cum? Executarea lui Krumm? Bineînțeles că trebuie făcută, dar nu e nici o grabă. Să spunem în decurs de trei zile. Ai înțeles totul? Bine. Stop!

Fleischer închise telefonul. Se apropie apoi de soba în care ardea focul și aruncă plicul cumpărat cu douăzeci de mii de mărci, nedeschis, în vătătaia flăcărilor.

7.

Muratow era omul hotărârilor rapide. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore dela subita sa demisie, când se anunță prin cartea lui de vizită, pe care sta scris „particular și urgent”, la biroul fabricantului Isheim. Fu primit imediat, iar fabricantul îl întâmpină cu ochi strălucitori.

— Iubitul meu prieten, strigă el bucuros. Ce te aduce la mine?

Muratow începu în felul său sincer:

— Mi-ai făgăduit acum câțiva ani să-mi fii oricând de folos dacă mă voi afla vreodată la strâmtoare. Vrei să-ți fii azi cuvântul?

— Bine înțeles. Dispui cum vrei de mine.

— Îți mulțumesc. Nu m'am înșelat prin urmare cu privire la tine. Pe scurt, iată despre ce este vorba: am demisionat eri din slujba mea dela poliție și caut un post nou.

— Nimic mai ușor decât asta, spuse Isheim vesel.

Te numesc vice-director și poți să devii chiar tovarășul meu...

— Prostii, îl interrupse Muratow și scutură supărat capul. Eu caut de lucru și nu pomână. Nu, propunerile tale sunt inacceptabile. Aș dori o slujbă — spre exemplu în secțiunea de expediție, ca expeditor sau ceva similar.

Fabricantul oftă.

— Bine, fie cum vrei tu. Te poți prezenta chiar de mâine la expediție. E suficient de lucru acolo.

— Îți mulțumesc. Mai am o rugămintă. Ai vreun post pentru o tânără fată cultă?

— Ce vârstă are?

— Douăzeci și unu de ani.

— Știe să stenografizeze și să scrie la mașină?

— Cred că da.

— Hm!... La mine nu pot să-i fac nimic. Dar — stai puțin — da, vino peste trei zile. Până atunci voi găsi poate ceva potrivit pentru ea.

— Mulțumesc. Muratow se ridică și strânse mâna amicului său, apoi ieși în stradă. Când sună după un sfert de oră la ușa putredă a unei case derăpănate, se putea citi pe fața lui și mai clar încă, expresia de suferință și grije, care nu dispărură nici măcar atunci când îi deschise o fânărușă și frumoașă fată, care îl salută cu o bucurie sinceră. A răspuns scurt salutului și a intrat într-o încăpere săracă, oarecum golă.

— Ce-i cu d-ta, domnule inspector? îl întrebă fata, iar ochii ei întunecați îl priveau vesel de sub fruntea îngustă încadrată de părul castaniu.

— Nu mai sunt inspector, izbucni Muratow. Spune-mi foarte liniștită d-le expeditor.

Fata îl privi tăcută cu ochii mari deschiși.

— Nu mai ești în slujbă? Dece?

— Dece? Muratow izbucni într-un râs amar. Mău dat afară. Mău gonit ca pe un câine, care nu vrea să facă slujbă...

— Probabil că ai fost iarăși încăpățânat, nu-i așa? spuse ea ezitând.

— Nici vorbă că am fost încăpățânat. Am avut motivele mele. A trebuit. Basta! Muratow se plimba cu pași anșoși prin cameră.

— Nina, așa vrea să-ți spun astăzi o poveste. Te mîrî? N'ai fi crezut niciodată, că pot să spun povești?

— Spune-mi, îi răspunse prietenos fata.

— A fost odată... toate poveștile încep astfel, nu-i așa? A fost odată o fată mică și proastă, în vârstă de vreo douăzeci de ani. Era săracă cum sunt toate fetele mici și proaste pe care le întâlnești în povești. Și în jurul ei trăiau numai oameni răi. Oamenii aștia răi au învățat-o pe fata cea mică cum poate să câștige ușor bani. Iar fata mică a fost atât de nemărginit de proastă, încât credea totul ce i se spunea și a făcut ceea ce i s'a cerut.

Muratow a tăcut o clipă. Aruncă o privire Ninei, care încrămenisise tăcută.

— Totul a mers bine — luni de zile... să spunem un an. Dar într-o zi... undeva, la gheșul unei gări oarecare, trei minute înainte de plecarea trenului, toată lumea e grăbită și neliniștită. O femeie, alata fetei noastre mici și proaste, folosește împrejurarea și fură în înghesuială un portmoneu. Ea dădu drumul fără zgomot, dealungul rochiei lungi, avuțului furat. Acum intră în acțiune fata noastră. Ea scoase repede un picior din pantof, apucă cu deșteale goale ale piciorului portmoneul și reuși să-și îndoaie astfel piciorul, ridicându-l, încât să poată ține portmoneul strângându-l cu pulpele. În situația aceasta putea chiar să

mergea destul de repede și de firesc, până ce la un moment dat, crezându-se neobservată, a scos din ascunzătoare obiectul furat. Totul s'ar fi terminat cu bine și de data aceasta ea de atunci ori, dar în publicul din jur se aflau doi inspectori de poliție, cari o urmăreau de multă vreme pe hoată. Unul dintre ei, nu văzuse cu toate acestea nimic, în schimb celălalt a văzut totul. Sfârșitul istoriei poate fi povestit în câteva cuvinte. Fata a fost arestată și băgată în închisoare. Când i s'a dat mai târziu drumul, deși s'a străduit să părsească drumurile vinovate, n'a mai găsit puțință s'o facă. A dus o viață mizeră și a sfârșit condamnată la închisoare pe viață.

Așa, Nina. Asta este povestea mea. Nu-1 așa că este captivantă?

Nina își plecase capul. Două lacrimi îi străluceau în colțul genelor..

— Dece... pentru ce mi-ai povestit toate acestea?

— Dece? Fiindcă poimăine sau cel mai târziu peste trei zile vei căpăta o slujbă.

Nina dădu îndurerată din cap.

— Tot ca expediție? Sau ceva asemănător..

— Nu, spuse Muratow încurcându-se. O slujbă corespunzătoare culturii d-tale.

— Nu pot primi slujba asta.

— O vei primi, Nina. Mai înțeleg? strigă

— 34 —

la ea Muratow. Știu bine de ce ți-o cer.

— Nu pot, spuse ea, și-i apucă mâna.

— Așa? Atunci voiu spune povestea cu fata proastă și poliției. Foarte simplu.

— Ah! Nina sări în picioare și-l fixa cu ochi scăpărători. Acuma înțeleg. Vrei să mă utilizezi pentru scopurile d-tale. Ești un șantagist. Un șantagist ordinar.

Muratow încrunță spânzându-se.

— Mi-e indiferent ce nume dai felului meu de a mă purta, spuse el rece. Vreau să știu numai dacă primești slujba? Sau? Degetele Ninei se încheștară convulsiv în rochie.

— Primește slujba... murmură ea fără glas. Acum te rog însă să pleci. Te rog.

Muratow stătu nehotărât lângă ea. Apoi mormăi ceva, se repezi la ușă, și o trânti violent în urma sa.

8.

— Te rog să mă ierți d-le de Gorny, spuse Gabriel, conducătorul cursului de specializare „Aurora”, cercetând pe omul din fața sa prin sticlele ochelarilor cu ramă groasă de baga. A trebuit firește să examinăm mai întâi scrisorile d-tale de recomandaje. De aceea nu te-am putut primi chiar eri. Înțelegi că această prudență este extrem de indicată în cazul nostru și...

— Bineînțeles, d-le Gabriel, răspunse de Gorny, cu un surâs amabil.

— 35 —

— Da, hârțile d-tale sunt în ordine. În orice caz nu vreau să-ți ascund, că apariția d-tale aci, nu mi-a făcut o impresie prea plăcută, dar...

De Gorny surâse din nou în felul său care te câștiga.

— Domnule Gabriel, nu trebuie să iei misiunea mea ca una de control a activității d-tale. Sunt cel mult un consilier.

— Se va vedea ! Gabriel se ridică pe neașteptate. Haidem acum la jos ! Poate că vei și putea începe să ne lumineze cu consiliile d-tale.

Gorny se prefăcu a nu remarca ironia ascunsă a ultimelor cuvinte. Îl urmă ne-sinchisit pe cel care îl conducea. Au coborât câteva trepte aproape perpendiculară până într'o pivniță bolțită și întunecată. Gabriel s'a oprit în fața unei uși cu nițuri de fier și a apăsător de cinci ori la intervale neregulate pe butonul unei sonerii. Ușa se deschise după câteva secunde.

Au intrat într'o sală mare. Incăperea era goală. Numai dealungul pereților se aflau câteva bănci de lemn. În afară de acestea stăteau vreo cinsprezece tineri de ambele sexe. Imbrăcămintea lor consta dintr'un costum de gimnastică strâns lipit de corp, astfel încât mâinile și picioarele le erau libere. În mijlocul sălii sta un bărbat de vreo treizeci de ani, scund și îndesat. Era singurul care purta pantaloni lungi și

o cămașă cu mânecile suflecate până peste cot.

— Nu te deranja Horn, spuse Gabriel. Acesta este d. de Gorny, despre care ți-am vorbit acum câțeva vreme.

Domnii se înclinară tăcuți unul în fața celuilalt. Horn se întoarse apoi imediat spre tinerii din sală.

— Să trecem acum la partea practică a instrucției. Numărați-vă repede.

Tinerii s'au înșirat imediat în rând și într'o clipă se număraseră. Horn dădu mulțumit din cap.

— Numerele unul până la patru, spuse el, vor înfățișa aci pe trecătorii de pe stradă. Numărul cinci până la unsprezece, vor face paravanul de acoperire, iar ceilalți vor fi hoții. Gata !

Toți tinerii au părăsit într'o clipă încăperea, eșind pe o ușă laterală. Horn se apropiă, frecându-și mâinile, de Gorny care se așezase între timp alături de Gabriel pe o bancă de lemn. Ușa laterală se deschise din nou și o mulțime bizară intra sgomotoasă înăuntru. Domni mai bătrâni purtând monoclu, tineri dandy cari-și roteau în mână bastoanele, câteva doamne mai bătrâne în mantouri răpănoase, două doamne elegante în taioruri moderne, și vreo câțiva tipi din străfundurile Berlinului. Toată mulțimea aceasta, se amesteca fără rost și pestriț.

— Mascarădă, răsede Gorny. Dar foarte bine imitată.

— Răbdare, domnule coleg, o să mai faci ochi mari, spuse Horn. Halde, copii. Arătați ce știți.

Tabloul se schimbă într-o clipă. Nu mai era zăpăceala pestriță de mai înainte. Fiecare juca, pe cât se părea, un rol anumit. Spectatorul avea în fața lui aspectul extrem de firesc al vieții de pe stradă. Oamenii se plimbau încet în sus și în jos, se opreau ca spre a admira vitrine, schimbau câteva cuvinte și porneau mai departe. Din când în când, câte unul din ei îi arunca lui Horn un ceas, un portmoneu sau obiecte similare. De Gorny își dădea seama că aci se făceau exerciții de furturi de buzunare, în forma cea mai perfectă. Dar oricât ar fi fost de atent, nu putea să vadă niciodată furtul propriu zis.

— Nu surprind nimic, spuse în cele din urmă de Gorny.

— Cred și eu, răsede Horn mulțumit. Asta ar fi frumos dacă ai mai și surprinde ceva. Te rog să mă crezi, că nici eu care le sunt profesor, nu surprind nimic. Asta e rezultatul unei bune „acoperiri”. Avem spre exemplu o membră, o oarecare Schmidt Lindner. E urmărită de luni de zile de poliție, dar lucrează nestingherită, ca totdeauna. Furtul poate fi descoperit două secunde după ce a fost comis. Adevăratul

hoț nu trebuie să fie la el mai mult de o secundă obiectul furat. Ce se întâmplă? E bănuț de furt, arestat, percheziționat, interogată și în cele din urmă trebuie să i se dea drumul.

De Gorny ascultase cu atenție cuvintele lui Horn.

— Acuma înțeleg, spuse el gânditor. Am putut observa prin urmare, partea a doua a unui furt comis: acoperirea, masacrarea. Rămâne de văzut însă, dacă victimele n'au simțit într'adevăr nimic? Elevii d-tale, fi- rește nu au să îți-o spun...

— Mă jignești, domnule de Gorny, protestă Horn — mă rog dumitale — poate binevoești să faci chiar d-ta o mică plimbare pe strada noastră improvizată. Îți garantez că nu-ți vor tăia hainele.

De Gorny se ridică surzându-l. Horn strigă în sală: „Frank îi va fura domnului acesta portmoneul și anume după schema M. B.

De Gorny trece încet printre elevi. Era hotărât să fie tare atent. Deodată se produse o turburare neplăcută. Toți elevii priveau cu un surâs răutăcios pe una din doamnele elegante, care se lăsa la ceartă cu un apăs.

— Un truc cunoscut, se gândi de Gorny. Observă însă în clipa următoare, că pe cât se părea, nu era vorba de truc. Un pumn al apăsului o lovi pe față atât de

puternic în nas, încât aceasta se clătina câțiva pași înapoi, se izbi o clipă de umărul lui de Gorny și se prăbuși după aceea buștean la pământ.

— Ați înebunit, uria Horn. Derbedelilor! Astămpărați-vă!

De Gorny se dete puțin deoparte: „Așa dar să-mi reiau a doua plimbare? spuse el nehotărât.

— Mulțumesc. Nu mai e nevoie, îi răspunse Horn. Poftim portmonedul d-tale. Ei, ai băgat ceva de seamă?

— Nu, zău că nu. Cum se explică asta? — Hm... E una din nouile noastre metode. Schema M. B. înseamnă „Metoda brâncului”. Când fata s'a isbit de umărul d-tale, Frank fi-a șterpejit portmonedul. Și anume, cu o secundă mai târziu, când te aflai deja absolut liniștit. Bine înțeles că n'ai simțit nimic.

— Foarte frumos, într'adevăr, spuse de Gorny și luă în primire portmonedul. Poate că ai bunătața, continuă el cu un ton natural, să-mi înapoezi și hârtile pe care le-ai scos din portmoneu și pe care le-ai băgat cu siguranță din eroare în buzunar. S'ar putea să mai am vreodată nevoie de ele.

Horn deveni deodată stacojiu. Puse repede mâna în buzunar și scoase un pachetel de hârti.

— Te rog să mă erji, bălbâi el zăpăcit.

Nu am băgat de seamă... Un moment de neatenție din partea mea, probabil...

Gorny își puse hârtile în buzunar și păru deodată că nu-l mai interesează jocul. Când își luă rămas bun, strângerea sa de mână era atât de caldurașă, iar ființa sa tot atât de prietenoasă ca totdeauna.

Gabriel ordonă să întrerupă lecțiile și-i făcu semn lui Horn, cu o mină care nu promitea nimic bun, să-l urmeze.

— Știi ce ești? șueră el după ce s'a convins că ușile biroului său erau bine închise. Știi ce ești? Ești un începător! Un stângaciul! Oricare dintre elevii d-tale ar fi avut mai multă abilitate. Ușiți că de Gorny este trecut prin ciur și dărmon. Cu asta o să mai avem mult de furcă. Sunt convins că e un trădător. Trebuie să-l facem nevătămător.

— Mai pot să mai stric pe el un cartuș. Cu siguranță că a doua oară n'o să-mi greșesc ținta...

Gabriel râse disprețuitor.

— Dacă lucrul ar fi atât de simplu! Ha! N'as sta o clipă în cumpănă. Sau crezi poate că mă sinchiesc de poliție? Caraghios!

— De cine te temi atunci? Frații ti-ar mulțumi doar dacă-i scapi de un trădător.

— Frații? Aștia joacă toți după cum le cânt eu. Nu ei mă stîngheresc. Dar de Gor-

ny se află de douăzeci și patru de ore sub protecția specială a „Marelui Neîndurații”

9

— Ei, domnule Fleischer, cred că acum ești pus suficient la curent cu nolle d-tale misiuni, spuse Nuber după o constătuire care durase două ore.

— Un moment numai, spuse celălalt gânditor. Nu ți-a trecut vreodată prin min-te, că banda asta de hoți poate fi identică cu așa numiții Neîndurații?

— E și părerea mea, domnule coleg. Dar acestei presupunerii, îi lipsește deocamdată orice bază. Mă ocup tocmai de asta: să dovedesc legătura dintre aceste două ban-de.

— E atât de greu?

— Foarte greu. Cred, nu mă îndoiesc că banda de hoți este subordonată Neîndura-ților, dar că lucrează în genere cu totul in-dependent.

— Ideea în sine e bună.

— Neîndurații se străduiesc să obție pu-terea, continuă Nuber. Toate câte le fac acum treburile să fie numai preparativele în vederea loviturii decisive, căci pentru acest lucru au nevoie de mulți bani. Se pare că se gândesc la ceva cum a fost *Ca-mora* în secolul trecut. Prin urmare, ar fi vorba de o acțiune, o forță, de care ar tre-

bui să fie seama oricare cetățean, mai ales poliția.

— Se pare că știți foarte multe, spuse Fleischer gânditor și-și puse țigara în scrumieră. Apoi picura peste ea câteva pi-cături de apă dintr'un pahar, așa că țiga-ra se stinse fășând.

— Hm, mormăi deodată Nuber. N'ar fi trebuit să faci asta.

Fleischer îl privi mirat.

— Cum adică? Ah, așa... Dar de ce nu?

— Fiindcă ți vei pierde postul din cau-za asta, răspunse Nuber și surâse miste-rios.

Nuber străbătu câteva străzi și se opri în cele din urmă în fața unei cărciumi. Era un local, care nu-și onora niciodată numele la „Cărciuma păcii”.

— Mai e încă înăuntrul? se adresă Nu-ber unui bărbat care se făcea că privește în vitrina unui magazin de pompe fune-bre.

— Da, Beă. Dar nu prea mult. Probabil că n'are cocaină.

— Bine. Te poți duce acum. Suprave-ghiez eu.

Nuber va fi stat în post vreo jumătate de oră, când văzu pe un bărbat îmbrăcat sărăcăcios, dar nu murdar, eșind din „Câr-ci-umna păcii”. Inspectorul îl urmări neob-servat. Individul părea să rățăcească fără rost și fără ținută pe străzi. În clipa în care

băgase mâna în buzunarul unei doamne mai bătrâne, Nuber îl apucă cu putere de braț.

— Se poate, Kuester? Doar n'o să ne apucăm și de așa ceva? În contrast cu prinsoarea de oțel a mâinii, cuvintele sunau foarte blajine.

Individul înspăimântat își trase mâna îndărăt ca fript. Fața lui ciupită de vărsat se lumina însă înăta.

— Am onoare domnule inspector. E foarte drăguț din partea d-tale. Era într-adevăr recunoscător poliștilui, căci dacă Nuber îl înșăcea un minut mai târziu Kuester ar fi avut asigurată cea de a patruzeciua condamnare la închisoare.

— Cu ce te ocupi acum, Kuester? Mi s'a spus că respiri aer liber de trei zile.

— Cu ce mă ocup? Hm... da... „Lucrez”. Văzurăți doar.

Nuber zâmbi și clipi din ochi. — Am nevoie de cineva care să fi fost eri între ora 6-8 la „Corabia nebună”. Dar d-ta, nici vorbă, n'ai pus piciorul pe acolo.

Kuester părea că se gândește cu încordare.

— Deobicei nu-mi prea amintesc ce am făcut cu două zile înăinte. Dar de hațărul d-tale domnule inspector, îmi amintesc — am fost pe acolo. Știu și ce vrei să știți dela mine. Pot să vă spun numai, că nu face parte din breasla noastră, sau că —

Kuester își domoli glasul — este un croncan din cei mari de tot. Era mascat și încă foarte bine. După părerea mea, a dat lovitura în chestie singur, fără niciun ajutor.

Inspectorul de poliție se interesă:

— Ce atitudine avea Olbrig față de el?

Era rezervat, puțin cam contrariat?

— Din contra. Ciocneau cât se poate de intim. Dar acum gata domnule inspector.

Nu știu mai mult.

— Încă un lucru, Kuester. Spui că „croncanul” era mascat. Nu l-ai putea recunoaște totuși pe o fotografie.

— Ce vă trece prin minte? strigă Kuester speriat. Nu știu, n'am văzut. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule inspector, dacă raportați altfel, ai noștri îmi fac de petrecanie. Ei află totul. Avem mai mulți de ai noștri și în poliție...

— Știu, dădu din cap Nuber. Mai era să adauge ceva, dar tăcu uimit. Trăsăturile lui Kuester se schimbaseră într'un fel izbitor, colturile buzelor îi svăceau, iar ochii îi sticleau neliniștiți.

— Trebuie să mă ajutați, domnule inspector, șopti el în cele din urmă cu greutate. Arestați-mă. Arestați-mă. Suntem spionați.

— De poliție? întrebă Nuber înveselit.

— Nu, spuse el cu glas stins. Nu mi-e teamă de poliție. Poliția mă poate cel mult

aresta. E un Nefindurat. Injurați-mă! Faceți scandal!

Nuber zâmbi blând.

— Proști. Nu înjur și nu fac niciodată scandal. Lucrul ăsta este știut de toți. Ar avea prin urmare efect să fim suspecti. Continuă de vorbește, nițel mai speriat...

— Ce Dumnezeu să mai vorbesc? Vine! șușotă Kuester iritat. Apoi spuse decodată cu glas tare: „Nu înțeleg ce vreți de la mine! N'am fost în viața mea pe vreo „Corabie nebună”. Ce vorbe caraghioase sunt astea „Corabia nebună”? D-ta ai văzut vreodată o corabie care să fi înebunit? Eu n'am văzut.

Inspectorul asculta numai cu o ureche. Toată atenția îi era concentrată asupra unui bărbat cu o blană scumpă de lutru, care trecea încet pe lângă ei. Nuber nu-i putea vedea, din păcate, decât spatele. După câțiva pași, bărbatul se opri și făcu semn unui automobil.

Nuber lăsă locului pe Kuester care tremura de frică și, cu o altă mașină, pormi pe urma automobilului. Individul opri în fața Bursei și intră. Detectivul îl urmă după câteva minute.

— Il cunoști pe domnul acela cu blana de lutru? îl întreabă el pe portar.

— Bineînțeles, răspuse acesta dându-și importanță. E arhimitomarul fabricant Isheim.

După jumătate oră, Nuber se afla în fața directorului de bancă, Iacobson, în biroul acestuia.

— Cu ce vă pot servi, domnul meu? se interesă directorul amabil.

— Notatiți vă rog dispoziția mea, spuse Nuber liniștit. Vindeți imediat toate acțiunile mele Isheim la cel mai favorabil curs al zilei.

Bancherul sări în sus.

— Dacă vă pot da un sfat, spuse el după ce stătu o clipă pe gânduri, atunci nu faceți acest lucru.

Luă un creion de pe masă și scrisese repede câteva cifre pe o bucată de hârtie. „De un an de zile, acțiunile acestea contează, făcând abstracție de mici variații, în jurul lui 120. Dacă le vindeți astăzi, obțineți o sumă rotundă de 11.000 mărci. Pierdeți prin urmare un câștig sigur de 12.000 de mărci.

— Fie! răspuse Nuber calm. Vă mulțumesc desigur pentru sfatul dv., dar îmi mențin dispoziția.

— Cum doriți, spuse bancherul și întinse spre semnare inspectorului o hârtie. După plecarea lui Nuber, directorul sună și pu-se să fie chemat procuristul său.

— Ia te uită puțin Halberman, spuse el cu glas scăzut.

Procuristul își aruncă o privire pe hârtie și îi scăpă un strigăt de mirare.

— Nu-i așa? Directorul își mângâie drăgăstos gușa dublă. Văd că m'ai înțeles. Nu executăm prin urmare dispoziția. Peste câteva zile vom atinge din nou cursul de mai înainte. Le vindem atunci. Va fi un câștig curat de 12.000 de mărci.

10

Nina sta nehotărâtă pe scara uneia dintre cele mai elegante case din Vestul Berlinului sucind în mână o carte de vizită. Ii știa pe dinafară cuprinsul, dar privirile îi reveneau mereu asupra celor câtorva rânduri. Era cartea de vizită a lui Muratow, pe care sta scris următoarele:

„Luați-vă în primire astăzi după amiaza la ora 4 noua dv. slujbă la inginerul Malmgreen, strada Uhländ 18. E dorința mea”.

Nina sună. Ușa se deschise fără zgomot și în prag apăru un chinez. Imbrăcămintea lui consta din portul obisnuit al chinezilor, la care nu se prea potrivea însă perechea de măneci de satin negru, cum le întrebunțează stenotipistele. Ochi mici și lungueți ai chinezului o priveau întrebător pe Nina, iar ea crezu că vede luând în ei, cu toate privirile neîndelnic pătrunzătoare, ceva care părea să fie bunăvoijnță.

— Sunteți așteptată, Miss Holm.
— Ași dori să-i vorbesc d-lui Malmgreen.

— Totul este pregătit, răspunse chinezul politicoș. Puteți începe imediat lucrul.

— Nici nu știu măcar dacă accept slujba, obiectă ea uluită puțin.

Chinezul părea că nici nu-i lua în seamă cuvintele. Ii ajută tăcut să-și scoată mantaua.

— Vă rog, urmați-mă spuse el apoi cu o înclinare adâncă. Trece printr'un coridor îngust, luminat foarte puțin de o candelă chinezească. De o parte și de alta erau o mulțime de uși. Nina numără opt.

— E o locuință mare, se gândi ea. Malmgreen trebuie să fie un om bogat. Ce legături ar putea să aibă oare cu inspectorul Muratow?

Ștrul ideilor îi fu întrerupt de deschiderea unei uși mici. Chinezul se opri și o lăsă să treacă înainte. Se pomeni într-o încăpere mare, bogată, mobilată aproape fastuos. Pereții erau acoperiți cu covoare, iar sofa era acoperită cu o blană de tigru. Nina remarcă imediat două lucruri. Deși era încă ziua, ferestrele erau acoperite cu perdele groase, iar în odaie nu ardea decât un mic bec electric, care lumina neîndulător marea încăpere. Dar ceace o isbi și mai mult, era că, în contrast cu ferestrele, cu ușile și cu pereții împodobiți

cu multe covoare, podeaua era absolut goală și neacoperită. Nu exista nici un covor și nici o blană, oricât de mică. Era ciudat. Malmgreen era pe semne un individ foarte curios, sau cel puțin un om cu gusturi foarte bizare.

— Apropie-te! se auzi poruncitor, un glas bărbătesc, care părea că vine din colțul cel mai depărtat al camerei.

Nina observă deabea acum, că într'un colț, ședea într'un fotoliu de modă veche, un bărbat. Picioarele îi erau acoperite cu un pled de stofă englezească, iar mâinile le ținea împreunate pe genuchi, mișcând neconștient degetele. Ea se apropie încet de necunoscut.

— Aprinde acolo lumina, spuse el scurt, indicând un mic buton electric done masa mașinii de scris, care se afla lângă ea. Vreau să te văd. Să-ți văd fața.

Nina se supuse fără să spuie un cuvânt. Un fuor de lumină isvoră din bec, îi lăsa privirile, o orbi și o zăpăci.

— Te jenează lumina? Înțoarce puțin abajurul spre dreapta, așa ca lumina să cadă asupra mașinii de scris. Nu așa. Ce dracu, Wang, Ho, ajută.

Chinezul răsări deodată lângă ea și așeză abajurul în poziția dorită.

— Ți-am studiat chipul, spuse stăpânul casei. Ești drăguță. Asta nu este o recomandare. Fetele drăguțe să se mărite. Al-

fel prilejuesc prea multe nenorociri. Dar nu-i nimic — poți să rămâi — așază-te odată — asta este tot ce-ți trebuie. Scrie...

— Dar încă nici nu știu măcar... începu Nina jignită.

— Nu mă întrerupe. Nu trebuie să mă întrerupi niciodată. Îți pretind lucrul acesta. Gândurile mele sunt prețioase. Nu pot fi plătite cu bani. Dacă mă întrerupi îmi pierd gândurile. Ți-ar plăcea d-tale să pierzi banii? Ei, scrie: „Către Uzinele Aragon-Braunschweig. Trebuie să constatăm spre marea noastră părere de rău, că ați ramas în instanță cu plățile cuvenite în conformitate cu contractul din...”

Îi dictă curgător, fără întrerupere, direct la mașină, scrisoare după scrisoare. Dacă voia să-i poată urmări dictatul, Nina nu putea să piardă nici o secundă din timpul prețios. Malmgreen se opri în cele din urmă.

— Nu-i nevoie să te căsătorești, spuse pe neașteptate. M-am gândit la lucrul ăsta. Fetele drăguțe prilejuesc mai multe nenorociri abea când sunt căsătorite. Recunoști?

— Nu! răspunse Nina hotărâtă. Nu recunosc.

— Atunci ești o gâscă. Idelle mele sunt întocmai ca pietrele nestemate. Poți să înveți multe dela mine. De fapt ar trebui să fi dumneața aceea care plătește, iar nu

eu, pentru că lucrezi la mine, și poți învăța multe. Vei primi cu toate acestea 10 mărci pe zi și când va trebui să lucrezi și noaptea, 25 de mărci. Așa am făgăduit. Dacă nu mă înșel așa am făgăduit?

— Cui? Întrebă ea repede. Inspectorului Muratow?

Expresia feței lui Malmgreen se schimbă într'un fel înspăimântător.

— Inspectorul Muratow? Este prietenul dumitale? Inspectorul Muratow dela secția criminală? strigă el violent.

— Nu este prietenul meu, spuse Nina rece. Cel puțin nu în sensul în care înțelegi tu. Și în afară de aceasta nu mai este nici la poliție. A fost concediat.

Malmgreen se liniști tot atât de repede pe cât se iritase. Bătu de două ori din palmă. Chinezul veni imediat.

— Wang Ho, condu copila afară. Capătă în fiecare zi câte zece mărci, iar noaptea 25. Ține minte. Wang Ho, explică fetei tot ce trebuie să știe și dă-i o ceașcă de ceai.

— La revedere, spuse Nina când Malmgreen tăcu.

— Lasă formalitățile. Când ai sosit, ai sosit, și când pleci, ai plecat. Eu nu spun niciodată garderobului sau mașinii mele de scris „la revedere” sau „noapte bună”. Wang Ho, dacă fata se simte jignită, dă-i zlmic cu o marcă mai mult, dar nu trebuie

să se aștepte din partea mea la formalități idioate.

Nina nu era jignită, dar desigur că era foarte mirată. Lipsită de voință, se lăsa condusă de chinez într'o cameră micuță, care putea fi confundată cu o cainărie orientală. Aci el îi servi ceaiul în niște cești mici și delicate. Chinezul nu se așeză, ci sta cu brațele încrucișate pe piept, sprâjnindu-se ușor de câmin.

— Cine ești, îl întrebă Nina după un răstimp, când văzu că el n'are de gând să înceapă o conversație.

— Mă numesc Wang Ho, spuse el încet. Patria mea se află în sudul Chinei. Dar am plecat de acolo de zece ani. Aici nu sunt decât nedemul serv al luminatului meu stăpân, pe care albi îl numesc Malmgreen.

— Stăpânul dumitale este bolnav?

— Bolnav? Dece? Ah, crezi asta din cauza pledului? Nu, nu este bolnav. Este paralizat.

— Paralizat? Dumnezeu, ce îngrozitor. Nu poate merge deloc?

— Nu. Dumnezeuul său cel depe cruce a voit să-i ucidă picioarele.

Nina se ridică să plece. Se minuna singură de cât se simțea de mai bine aci la omul acesta care-i era cu totul străin, decât cu puțin mai înainte la stăpânul său. Wang Ho puse pe masă, fără să spue un

cuvânt, 11 mărci. Nina băgă răzând banii în buzunar, apoi întinse mâna chinezului spre a-și lua ziua bună.

— Să fim prieteni, Wang Ho.
Wang Ho intră după câteva minute în camera stăpânului său.

— Inaltul meu domn, este mulțumit? Întrebă el în felul său caracteristic și rezervat.

— Da! Lucrează repede și bine. Este puțin cam vorbăreț, și cred, frumoasă...
— Foarte frumoasă...

— Hm... păcat. Dar nu face nimic. Îți spun însă un lucru, Wang Ho: bagă bine de seamă. Dacă este curioasă trebuie să plece imediat. Dacă este prea deșteaptă — hm, nu trebuie să afle nimic, altfel va muri. Nu vreau însă să am ceva de a face cu sânge. Deaceia — ia seama din timp.
Wang Ho înclină aprobativ capul.

11

Lu Isheim nu mai putea fi recunoscută de câteva zile. Vioiciunea și bucuria ei de viață, fuseseră înlocuite de o neliniște lesne iritabilă, iar faptul că soțul ei nu re-marca absolut nimic din schimbarea radicală a firii ei, nu putea fi atribuit decât griilor comerțului, de care se plângea aceasta acum necontenită.

James, fac-totum-ul casei, bătea tocmai atent la ușa lui Lu. Când văzu că nu se mișcă nimic, apăsă pe clanță și intră în cameră, spre spulma celorlalți servitori și servitoare, care-i urmăreau faptele cu atenție încordată.

Lu stă trântită pe sofa și fumă o țigare. Se înfiorase furioasă la intrarea lui James. Ochi îi scânteiau de furie. Ispucni revolta:

— Cum îți permiți, James? Nu vreau să fiu deranjată.

Fața lui James rămase rece și inexpressivă.

— Domnul o roagă pe doamna să vie imediat în salonul albastru, spuse el foarte hotărât. A sosit un oaspete.

— Bine, spuse Lu scurt. Și acum piei din ochii mei.

Vreme de o clipă se părea că James o să isbucnească, dar se stăpâni. După vreun sfert de oră îmbrăcăută într-o rochie de mătase de culoare albastră deschis, Lu intră la Isheim. Acesta se ridică în picioare și spuse întors către oaspetele său:

— Îngăduiți-mi să v'o prezint pe soția mea. Lu, domnul de Gorry este un prieten al meu, de afaceri.

Lu se apropie cu pași ușori și repezi, cu un zâmbet prietenos. Abea văzu însă fața oaspetelui, că se cutremură, aproape im-

perceptibil, și-și apăsă batista de mătase pe buze spre a-și înăbuși spaima.

— Ce ai? Pentru numele lui Dumnezeu, Lu... Isheim, cuprins de o bănuială subită își ridică privirile, cercetându-și vizitaorul. Fața lui de Gorny rămase însă neschimbată, purtând un surâs statornic și prietenos.

— Nimic, nimic, bălbăi Lu zăpăcită. Am avut o slăbiciune, nimic mai mult. Înținse surâzând, palidă, vizitaorului mâna ei fină.

— Fiți bine venit în casa noastră, domnule de Gorny, continuă ea cu glas stins. Apoi începu să vorbească cu volubilitate. Lui Isheim i se părea că aștia doi se cunosc de mult.

— Domnul este chemat la telefon. La aparat este directorul de bancă Jacobson, anunță James.

Isheim se ridică repede. — Vă rog să mă erțați. Revin într-o clipă.

Linșteea domni un moment în încăpere. — Lu, ești o găscă proastă, spuse de Gorny deodată, cu o tresărire disprețuitoare în colțul buzelor. N'ai nici urmă de stăpânire de sine.

— Nu puteam să știu... se apără ea. A fost ceva așa de neașteptat...

De Gorny răsă batjocoritor. — Crezi poate, că pentru mine n'a fost la fel? Sunt

timis aci, spre a o cunoaște pe soția lui Isheim, o membră de a noastră...

— Ce tot spui, strigă Lu înspăimântată.

Ești unul dintre...

— Da, răspunse de Gorny indiferent. Sunt unul dintre... În fine, iată, știu. Da, înlocuim ca și tine. Un lucru poți însă să mă crezi. Când am venit aci, nu bănuiam, că membru noastră, pe care trebuia s-o cunosc, este mica Lu, a cărei încăpățănare era să mă coste cât pe ce, pe vremuri, cățeva ani de închisoare. Stai. Se pare că Isheim a terminat.. Vii mâine seară la ora nouă la mine...

— Nu, nu... ce-ți trece prin...

— Vii mâine seară la mine, răspunse el foarte apăsător. Uite adresa mea. De altfel, poți poate că și servitorul de adineauri, este și el... Fii prudentă.

— Cum? Și el? Il coi concedia imediat.

— N'o vei face. Ar putea... de Gorny se întrepruse, deoarece Isheim intra tocmai în odaie.

— Numai supărări. Acest Jacobson se informează de soliditatea acțiunilor Societății mele. Nu-mi pot nici eu explica de se au căzut azi iar cu câteva puncte... Numai griji și neceznici...

La plecare, nimeni nu băgă de seamă, și nici chiar vicleanul de Gorny, că o draperie din dreptul ușii se dase ușor de o parte

și o făptură slabă se strecurase tiptil din cameră. Era secretorul James.

De Gorny trecea cufundat în gânduri pe străzile luminate. Se opri de câteva ori și privi ceasul. La ora zece fix bătu la o ușa, pe a căruia firmuliță luctoasă de alamă, scria: „Ana Schmidt-Lindner”.

Puțin după aceea se afla într'un salon mic și plăcut, aranjat cu gust. Două doamne ședeau într'o atitudine neglijentă, alături de o masă de fumat japoneză. Una dintre ele, doamna Schmidt-Lindner, se sculă în picioare la intrarea lui de Gorny.

— Imi dați voie să vă prezint. Prietena mea Nina Holm, domnul de Gorny, un bun prieten și tovarăș de afaceri, cu care am lucrat anul trecut câțeva vreme la Londra.

De Gorny se înclină corect.

— Suntem numai între noi, continuă veselă stăpâna casei. Nina este și ea o membră.

— Admirabil! De Gorny luă loc, fiind atent cu multă pedanterie la dunga pantalonilor. Apoi ridică privirile.

— Trebuie să ne ajuți, domnule de Gorny, spuse acum d-na Schmidt-Lindner. Este vorba de o însărcinare a Neinduraților. Furt! Până aici, nimic de zis, specialitatea noastră. Este vorba însă acum de furt prin efracție, iar toate circumstanțele sunt puțin cam neobișnuite. La cinema Me-

tropol va avea loc Vineri premiera filmului „Lumea întropită a Berlinului”. Filmul trebuie să fie în mâinile noastre cel mai târziu în noaptea de Joi spre Vineri.

De Gorny făcu ochii mari.

— Să furăm un film? Fetelor, așa ceva nu s'a mai ivit niciodată.

— Nici mie, spuse d-na Schmidt-Lindner dând din umeri. Nici nu pot pricepe la ce. Vorba este, cum procedăm?

De Gorny își revenise. Simțea, că aici se ascundea ceva care i-ar fi putut aduce foloase, dacă ar fi știut despre ce este vorba. Și din moment ce simțea posibilitatea unui avantaj era totdeauna stăpân pe sine.

— Hm... La ce oră vreți să pătrundeți acolo?

— La patru și jumătate dimineața.

— Cum?

— Portarul este cumpărat.

— Chelle?

— Ne-au fost procurate, sunt patru bucăți.

— Câte ființe vii sunt între ușa de afară și obiect?

— Numai un câine. El va adormi portarul.

— Bine. Stradă animată?

— Da, dar n'are aface. În cinematograful se intră printr'o curte.

— S'a făcut! exclamă de Gorny.

— Astăzi e Marți. Până Joi seara la ora 8,

voi fi dibuit cum arată obiectul și unde se află. Restul punem noi la punct. Așa, și acum să lăsăm frumos de o parte afacerile și să petrecem o seară plăcută în trei.

12

În ziua următoare, după amiază de vreme, Nuber intră grăbit în clădirea poliției. Rămase uimit în ușa biroului său. Îl văzu pe inspectorul-șef Halle la masa sa de lucru.

— La spune-mi Nuber, ce este cu cartea asta, isbucni el.

Nuber se apropie, își îndreptă ochelarii și luă cartea în mână.

— O citesc acum, explică el liniștit. „Iubire pătimasă” — o carte foarte instructivă și captivantă.

Halle se scutura de râs:

— Nici nu te cunoșteam dinspre partea asta.

— Toate lucrurile au în viață două fețe, declară Nuber neturburat și râsoși cărticica. Am ajuns tocmai la capitolul cinci: „Crima sadică din cușca maimuțelor” — vă spun...

— Crima sadică din cușca maimuțelor, chicoti Halle.

— Ce mai nou, îl întreabă Nuber.

Halle își șterse ochii de lacrimi.

— De, da... o groază de lucruri. Înainte

de toate o chestiune particulară. Pe cât știu îți-ai investit o parte din avere în acțiuni ale societății Ishcim... Voiam să-ți atrag atenția că în oraș circulă șvonuri bizare.

— Vă mulțumesc, spuse Nuber, iar glasul său suna ceva mai călduros decât de obicei, îngrijorarea dv. nu are nici un-te-me. Acțiunile mele au fost vândute încă de ieri, așadar la un curs încă acceptabil. Care sunt celelalte noutăți?

— Hm... a fost scos din apă un cadavru bărbătesc. Totul indică o sinucidere... dar... individul se numea Krumm, iar în ultime zile a fost de două ori pe la noi — nu vor fi existând oare legături între aceste fapte?

— Cine a tratat la noi cu Krumm?

— Inspectorul Fleischer — în amândouă rândurile. I-am întrebat — spune, că Krumm voia să denunțe ceva, dar că cerea 20.000 de mărci. Era firește o pretenție ridicolă.

— În orice caz este un lucru foarte important. Vă voi convinge încă astăzi că există o legătură între apariția lui Krumm la poliție și moartea lui subită.

— Nu promite prea mult. Apropos, cum stai cu descoperirile duminicale în afacerea asasinării lui Olbrig? Aștept zi cu zi raportul. Ne-a și sosit o întrebare de sus...

— Liniștiți-vă. Cercetările mele sunt terminate. Criminalul va fi arestat încă astăzi.

Halle căscă ochii de uimire.

— Da, și v'ăși ruga să-mi comunicați și celelalte nouăți înainte de a proceda la a-restare. Sau asta a fost totul?

— Nu. Au mai fost interceptate două noi comunicații radiofonice.

— Bineînțeles, imposibile de descifrat?

— Exact. Sunt tot atât de încurcate și lipsite de sens ca și toate de până acum.

— Nu cred. Aici există un sistem. Gândiți-vă: de câteva săptămâni încoace, câte o transmisie sau chiar două, clandestine, la fiecare două zile. Ați putut stabili direcția emisiunilor?

— Da. E sigur că cel puțin una dintre cele două emisiuni a fost făcută din westul Berlinului. Iată textele.

Nuber se plecă peste o foaie de hârtie și privi câteva minute, fără să spună un cuvânt, cuvintele și cifrele bizare. Apoi își scoase blocnotesul și transcrie pe curat semnele. Citi cu jumătate glas:

„766 fac izolare 37 legătură 180 și și 914 țearpă și însăngerat”. Așa, și acumă cealaltă: „126 portrele sunt o 29 totuși grola 531 trebuia scena 249 cercetării suprimată”.

— Primul text pare să fie trunchiat, spune Halle cu părere de rău.

— Ce vă face să credeți asta?

— Din cauza lui „și”. Chiar dacă acest „și” ar însemna cu totul altceva, totuși este

foarte puțin probabil să fie corect pus de două ori unul după altul.

— Ah, strigă Nuber surprins. Mi-a venit o idee... Într'adevăr, așa trebuie să fie...

— Se pare că și ști ceva.

— Nu — nu știu încă nimic. Bănuiesc numai câte ceva... Așa, și acumă să-l arestăm pe asasinul lui Olbrig. Nuber scoase o hârtie din buzunar. — Fiți bun și semnați acest mandat de arestare.

Halle luă grăbit hârtia. — Ce ai înnebunit?

— Sper... că nu.

— Bine, dar aici scrie — inspectorul de poliție Fleischer.

— Da; desigur că asta scrie. Doar nu pot scrie altceva, din moment ce inspectorul Fleischer este criminalul. E chiar mai mult. E membru al bandeii Neînduraților. A trădat regulat „Fraților” planurile, noastre.

Halle își trecu iritat mâna prin păr.

— Dacă-i adevărat... Cum ai descoperit asta? Pe cât îmi amintesc nu ai găsit la fața locului nici un indiciu.

— Exact. Fleischer nu este un începător. Aveam numai o vagă bănuială. Luați seama: găsec resturile unei mese. Doi oameni au mâncat, au fumat și au stat de vorbă. Privesc fafurile și văd pe una din ele o porție mică de icre negre, neatînse, cum au fost luate din cutia din mijlocul mesei.

Mai văd în scrumieră câteva picături de apă. Criminalul sau victima își stinsese țigările cu apă. Aceste două mici indicii m-au dus în cele din urmă pe drumul cel bun. M'am gândit așa. Există relativ puțini oameni cari obișnuiesc să-și stingă țigările cu apă. Dacă Olbrig a fost unul dintre aceștia, atunci remarcă mea nu-mi putea fi de nici un folos. Cum Olbrig nu fuma niciodată la birou, am trebuit să stabilesc acest lucru în locurile pe care le frecventam mai des — și după cum știu astăzi, în interes strict profesional. Am stabilit cu ușurință că Olbrig își stingea totdeauna țigările, apăsându-le cu putere. Știam prin urmare un obicei special, direct isbitor al criminalului. Cu toate acestea misiunea mea nu era prea ușoară. Trebuia să gădesc, între milioane de locuitori ai Berlinului, pe un om despre care nu știam altceva decât, că-l cunoaște bine pe Olbrig, că era foarte îndrăzneț și dispunea de o porție zdrăvă-nă de obrăznicie, își stingea țigările cu apă și avea o averă imensă de neînfrânt împotriva icrelor negre.

— Cum asta?

— Păi e simplu. Toate faturile erau goale. Trebuia singură era icre negre. Cu siguranță că ele nu fuseseră lăsate de Olbrig căci el nu i-ar fi plăcut icre negre, nu le-ar fi cumpărat. Din toate aceste fapte reeșea lămurit, că Olbrig își obligase

oaspetele să guste măcar din icre. Poate că l-a pus mica porțioară în faturică, chiar contra dorinței acestuia. Pentru a veni în-să la chestiune — l-am observat alături pe Fleischer cum își stinge țigara. A stins-o cu apă întocmai ca asasinul lui Olbrig. Atunci am adus erii câteva sandviciuri și i-am oferit lui Fleischer mai întâi unui cu șuncă. L-a acceptat mulțumindu-mi și l-a mâncat bine dispus. Cu totul altfel au decurs lucrurile când am scos un sandviciu cu icre negre. Fleischer s'a cutremurat pur și simplu de scârba. Pentru mine asta au fost o indicație, că trebuie neapărat să comit o spargere la el acasă...

— Ei și? Ai găsit acolo ceva?

— O, da, răspunse Nuber. O mulțime de lucruri. O să vă arăt mai târziu. Până una alta trebuie să punem imediat mâna pe canalie. Și-a și făcut bagajele și ar putea să dispară în fiecare clipă. Și asta pentru totdeauna.

Halle sări în sus. — Atunci nu mai avem vreme de pierdut. Mă duc să-l arestez imediat.

— Chiar dumneata? întrebă Nuber tărăfănat. Nu ai vrea să mă lași mai bine pe mine? Ar putea să fie periculos.

— Crezi poate că m-este frică? Stai liniștit aci. Rezolv eu singur totul.

Halle se năpusti pe ușă afară. Nuber se instală comod în fotoliu, scoase ceasul și

privi fără să spue un cuvânt, cadranul. Din camera alăturată se auzi glasul tunător al lui Halle. Apoi o bubuitură înfundată, ca și când s'ar fi răsturnat o masă sau vreo mobilă grea. Imediat după aceea se auzi un urlet care aproape că nu mai avea nimic omenesc în el și care fu întrerupt de un sunet ca de geam spart. Și apoi urmă deodată — tăcere. Nuber surse. Privirile sale nu se mișcau depe secundarul ceasului. Exact după două minute, se ridică cu o svăcnitură și păși calm spre camera lui Fleischer.

Imaginea care i se înfățișă ochilor, corespundea întocmai așteptărilor lui. Inspectorul-șef Halle zăcea gemând și blestemând pe podea, ștergându-și cu batista fața însângerată. Geamurile ferestrei erau sparte. Fleischer dispăruse fără urme.

— Ticălosul! tună Halle. Canalia! Mi-a tras un pumn în gură și a sărit pe fereastră. Cine ar fi putut să bănuiască așa ceva?

— Vă rog să mă scuzați, spuse atunci Nuber umil, dar eu am cam bănut.... destigur că am bănut!...

— Ai bănut? Nu înțeleg...

— V'am mințit! recunosc Nuber că o privire sinceră. Fleischer nici nu intenționa să fugă.

— Nici nu intenționa... urlă Halle. Pentru

ce dracu mi-ai spus atunci toate năsbătitele astea?

— Fîndcă altfel ați fi voit să vedeți toate dovezile mele și deabia după aceea să-l arestați pe criminal. Nu-i așa?

— Cam așa. Dar ar fi fost acelaș lucru.

— Din păcate, nu prea! Când am comis spargerea nu am găsit nimic. Nici cel mai vag indiciu.

— Dar bine, asta e...

— Culmea! Știu. Dar ce să fi făcut? Astea sunt mijloacele mele. Spargere sau arestare prematură... O să spuneți că e interzis... tocmai deaceia a trebuit să fac toate singur.

— Idei smintite! Și până una alta, banditul a șters puțin!

— Ah, nu o să ajungă prea departe. Principalul pentru mine a fost, să obțin dovada vinovăției lui. Acuma o am.

— Mi-e teamă, spuse Nina tremurând.

— Prostii! Dacă este el cu noi nu trebuie să-ți fie frică, șopti d-na Schmidt-Lindner. Strada era întunecată și pustie. Parcă ar fi fost moartă. Cele două femei, îmbrăcate în mantii de blană, intrară într-o curte. S'au oprit în fața unei uși mari de sticlă. În aceeaș clipă apărură alături de ele un bărbat înalt.

— Eu. Nu vă temeți! Era glasul lui de Gorny.

Ușa se deschise încet. Se ivi portarul, desculț.

— Totul în ordine?

— Da, intrați, răspunse portarul dărdăind de frig.

— Repede, ordonă de Gorny. Nina rămâne aici de pază! Un fluierat: atenție. Două fluierături ascuțite: pericol. Tu și cu mine — se adresa el d-nei Schmidt-Lindner — ne urcăm sus. Repede — hai, mergeți!

Nina sta înfiorată în fața casei. După un răstimp gândurile îi fură întrerupte pe neașteptate. De Gorny se afla din nou lângă ea.

— Șterge-oi îi șopti el. Repede! Imediat! Dacă ți-e dragă libertatea, șterge-o. Dar tiptil și neobservată.

Nina era aproape să leșine. Mai înainte de a fi putut răspunde un cuvânt, de Gorny dispăruse în întuneric. Ea se strecură din curte dealungul peretelui.

Nina se înfășură mai strâns în blană și începu să meargă repede. Repede, cât mai repede, cât mai departe de aici. Pericolul sta undeva la pândă. Era liniște, dar ca înainte de izbucnirea unei furtuni. Trebuia să ispucească dint'o clipă în altă... acuma...

Liniștea nopții fu sfâșiată de un fluierat strident și prelung. Nina se întoarse brusc.

Acuma mergea încet, înapoi, în direcția curții din care deabia fugise.

— Să o luăm și pe femeea asta cu noi, domnule inspector? auzi Nina un glas bărbătesc alături de ea. O mână îi și înșfăcă sdravăn brațul.

— Dă-i drumul! se auzi răspunsul, cu ton poruncitor. Nici nu vine dintr'acolo.

Nina respiră ușurată și aruncă o privire plină de recunoștință inspectorului. Lumina unei lanterne îi trecu o clipă peste față. Fata își mușcă buzele ca să nu strige.

Era inspectorul Muratov.

Doamna Schmidt-Lindner se afla în cabina de proiecție a cinematografului. Își scoase mânușile, iar lumina lanternei ei aluneca peste cutile cu filme. Văzu imediat literele „L. I. a. B. 118”. Hotărâtă, scoase din loc cutia cea grea și o puse jos lângă ea.

Rămase nemișcată un răstimp, ascultând cu încredare. Nu se auzea nimic în afară de respirația regulată și abea perceptibilă a lui de Gorny, care sta de gardă lângă ușa, cu privirile îndreptate spre ferastră.

Dar acum! Un sgomot, asemenea unui mârâit, eși din gălăgejul celui care sta de

pază. Toate simțurile femeii erau încordate la maximum. Era semnalul convenit pentru „Pericol!”. Ce să fie? De unde amenința acest pericol?

Aruncă o privire pe fereastră și înțelese. Ii trecu o idee prin minte.

— De Gorny! Glasul ei era răgușit. Trebuie să te salvezi. Repede. Ascunde-te — undeva — repede. Iau totul asupra mea. Prin corpul lui de Gorny trecu ca un curent electric.

— Bine, murmură el scrâșnind din dinți. Să nu facem victime inutile.

Dispăru în întineric. D-na Schmidt-Induer respiră ușurată. Reintră repede în camera de proecție și aprinse lumina. Păru că se gândește o clipă la ceva, apoi luând o hotărâre bruscă ridică cutia cu inițialele „L. I. a. B. 118” și o pusă la locul ei. După câteva minute, când agenții de poliție conduși de inspectorul Muratow pătrunseră în încăperea, au găsit o femeie, care răstoia, indiferentă, plecată peste masă, o revistă și care părea că nici nu remarcă absolut de loc intrarea celorlalți.

— Bună dimineața, d-nă Schmidt-Induer! spuse Muratow cu un surâs răuțicios. Mă bucur că te întâlnești în sfârșit odată la lucru. Mă erți te rog dacă te-am deranjat.

Hoața ridică încet privirile.

— Ah, domnul inspector! Vă rog foarte

mult, nu mă deranjați deloc. Dar la ce văți referit adineauri?

— La faptul că ați pătruns aici cu forța spre a comite un furt. Lasă fasoanele. De data asta nu-ți folosește.

— Nu zău, insistă ea făcând, nevinovată, ochii mari. Treceam tocmai cu o prietenă pe aici și am văzut ușa deschisă. M'am gândit atunci...

— Nu mai spune! Ai trecut cu o prietenă? Cum o cheamă pe prietena asta?

— Hm, asta ar trebui să o întrebați chiar pe ea.

— Te rog continuă, spuse el aspru. — Așa... da... și m'am gândit atunci, că aș putea să mă cultiv puțin trecând pe aici. Aveam tocmai timp. Așa că am urcat sus...

— Ai urcat trecând peste portarul legat și cu călșă în gură?

— N'am idee de așa ceva.

— Natural! Și ce a făcut prietena dualitate între timp?

— Prietena mea? Hoața păru că stă o clipă pe gânduri. Apoi continuă cu glas sigur: — Prietena mea avea dureri de cap, sau crampe la stomac, nu mai știu bine. În orice caz s'a dus acasă.

— Unde locuiește?

— În Africa de Sud, așa cred. Nu i-am cerut niciodată adresa. Ne scriu mai ales post-restant...

— Termină, îi strigă Muratow furios.
Făcu semn unor agenți. — O duceți la post. Anunțați-l pe d. Halle că am arestat-o sub învinuire de spargere și grave răniiri corporale. Nu trebuie să fie eliberată sub nici un motiv.

Hoata urmă tăcută pe agenți. Puțin după aceea ușa se deschise, iar de Gorny intră foarte calm înăuntru.

— Salutare Muratow! Ei, a fost totul în regulă?

— Halle îți va fi recunoscător. Se străduște de două luni de zile să o prindă pe Schmidt-Lindner asupra faptului. De fapt nu ai fi trebuit să mă anunți telefonic pe mine, ci pe Nuber. Eu nu sunt decât de câteva ore din nou în serviciu.

De Gorny surâse.

— Crezi poate că eu nu știam asta? Mi-a spus-o chiar Halle personal, strălucind de bucurie. Dealtfel te-am chemat eu o anumită intenție pe data și nu pe Nuber. Mă înțelegi, cred?

— Nu prea, mormăi Muratow încrunțându-se.

— Țiu anume să lucrez cu dumneata. Cu dumneata și nu cu Nuber. Mă mi-e antipatic.

— Încă o întrebare, domnule de Gorny. În afară de Schmidt-Lindner se mai afla de față încă o femeie?

— Exact! Sta de pază.

— E bizar că nu am reușit să punem mâna pe ea. Nu ai putea să ne dai numele și adresa ei?

— Din păcate nu, răspunse de Gorny dând cu părere de rău din umeri. Imi era complet necunoscută.

A doua zi, pe la ora trei după amiază, Nina mergea grăbită și confundată în gânduri spre locuința lui Malmgreen. Aderase cu vreo doi ani mai înainte, pe jumătate constrânsă de nevoi, jumătate din ușurință, la banda Neîndurațiilor. A aflat mult mai târziu, că nu există nici o posibilitate de a mai desface o asemenea legătură.

Nina ducea deci acum, cu totul împotriva voinței ei, o viață dublă. În timpul zilei lucra neobosită la inginerul Malmgreen, iar orele de seară și uneori chiar și de noapte erau consacrate Neîndurațiilor.

— Bună ziua Nina! spuse deodată un glas alături de ea. Încotro?

Nina își ridică brusc privirile. În fața ei se afla strălucitor de bucurie, inspectorul Muratow.

— Mă... mă duc la slujbă, spuse ea repede și stingherită. Repauzul de amiază s'a terminat.

— Te voi conduce atunci o bucată de

drum. Imi dai voie? Sau mai esti poate supărată pe mine?

— Nu, spuse ea roşind. Recunosc că nu aveam dreptate...

— Asta mă bucură, strigă el vesel. Sper că eşti mulţumită cu noua slujbă?

— Da, foarte. Îţi mulţumesc.

— Prostii. Mulţumiri... Dealtfel astăzi am o zi cu noroc. Sunt iarăşi inspector de poliţie. Nici nu-ţi închipui cât mă bucur. În ultimele zile am văzut cât de mult îmi iubesc meseria.

— Dar nu prea înţeleg, spuse ea uluită. Când nu-ai spus, am înţeles că ai trebuit să pleci, fiindcă ai ezitat să povesteşti ceva despre mine. Sau mă înşel poate?

— Ba nu. Ai dreptate. Acuma însă, când eşti pe calea cea dreaptă am putut să-î povestesc lui Halle. Mi-a făgăduit că nu va lua nici o măsură împotriva dumitale. Cel puţin atâtă vreme cât nu vei face noi prostii. Dar nici nu se discută aşa ceva.

— Nici nu intră în discuţie, repetă ea cu glas stins.

— Vezi... un moment! Muratov se opri şi ascultă încordat la strigătele unor vânzători de ziare.

„Acţiunile Isheim în continuă cădere! Un comunicat al administraţiei întreprinderilor Isheim în legătură cu căderea acţiunilor Isheim intervine cu cumpărături aparente”.

— Drace! şopti Muratov uluit.

— Acuma trebuie însă să fug, spuse Nina după ce aruncase o privire spre orologiu din turn. La revedere!

Câteva minute mai târziu, ea intră repede în biroul lui Malingreen.

Abia avu timp Nina să se așeze, când Malingreen începu să dicteze:

„Către al şaptelea congres al delegaţilor invalizilor de război. Spre marea noastră mirare aflăm, că reprezentarea filmului dezaprobat de noi a avut totuşi loc. În numele Directorului general vă comunicăm următoarele: activitatea dv. în această privinţă a fost caracterizată printr-o totală necunoaştere a situaţiei. Dispunem, să se întrebuniţeze de acum încolo mijloace mai practice, astfel ca reprezentarea filmului să fie oprită definitiv în cel mult 48 de ore. În caz contrariu, congresul va fi dizolvat, iar conducătorul lui, Ga. făcut inofensiv”. — Ai scris? Da? Mai departe! „In ceceae priveşte pe nenorociţii participanţi ai primei încercări neisbuite, Anna Schmidt-Lindner trebuie să fie lăsată acolo unde a voit singură să fie, dar sub supraveghere severă. În ceceae o priveşte pe „svella”, trebuie să faceţi cercetări”... La dracu! Dece nu scrii?”

Nina sta galbenă ca ceara şi-l fixa fără să poată spune un cuvânt.

— Ei, ce-i? tună Malmgreen. Vrei un moment de recreație?

— Indată! Un moment. S'a defectat pușta masinal! Buzele îi erau uscate.

— Mașina defectă! mormăie el supărat. Dar cine scrie la ea? Dacă nu mă înșel, dumea!

— Vă rog, spuse cu greutate Nina. Cred că am pus-o iar la punct.

— Înșfârșit, spuse Malmgreen nemulțumit. Unde am rămas? Ah, da! „Trebuie să se facă cercetări, dacă nu este cumva vorba de trădare. Să se ceară părerea agentului englez. În cazul când bănuiele noastre s'ar adevăra înseamnă că „svelta” s'a fie în-lăturată după sistemul obișnuit”. Gata!

Nina scoase hârțua din mașină și puse, tot atât de absentă, alta la loc. Scrise mai departe cu degetele tremurătoare și cu respirația întretăiată.

— Ce ai astăzi? o întrebă Wang Ho îngrijorat, când Nina, după terminarea lucrului, sleiă de puteri, se așeză jos, chinușcă, pe una din rogojinile fine din „camara ceaului”.

— Wang Ho! îi întrerupse Nina deodată, ce este de fapt Malmgreen?

— Ce este? răspunse chinezul gânditor.

E bun, nobil, mărinimos...

— Nu mă refer la asta. Cu ce se ocupă?

Ce meserie are?

— O! Diferite! Spre exemplu, agent de

bursă, mare industriaș, armator, enumeră chinezul fără se se încurce.

— E un criminal, spuse Nina cu glas obosit.

O ceașcă se sparse cu sgomot pe podea. Obrazul galben al chinezului deveni cenușiu. Își apăsă speriat mâinile pe buze. Apoi fu dintr'un salt la ușă și ascultă.

— Dacă ține dragă viața, nu mai repeta ce ai spus, șopti ei în cele din urmă.

— Dece, întrebă Nina tare și se mira ea însăși de curajul ei. Vrei să mă ucizi, Wang Ho?

Chinezul scutură violent din cap.

— Nu! Nu mă jigniți, miss Holm. Chiar dacă aș vrea să vă ucid, tot n'aș putea. Dar ia spune-mi — ai bi încredere în mine — cum ai ajuns să gândești că este un criminal?

— Pentru ce toată comedia asta, Wang Ho? Știi foarte bine că o s'o află într-o bună zi. Cu oricâtă prudență și-ar alege Malmgreen cuvintele și oricât de proastă aș fi eu, dar când dă în scrisorile sale dispoziții care mă privesc pe mine...

— Cum așa? o întrebă chinezul cu un ton aproape umil.

Nina surâse disprețuitor.

— Vrei să suștii poate acum, că nu țiera cunoscut, că fac și eu parte din banda Neînduraților? „Svelta” — așa mă numesc ei.

Groaza care se ivi pe fața chinezului îi dădu siguranța, că faptul acesta îi era cu totul necunoscut.

— Dumnezeu ești „svelta”? repetă el cu glas stins. În cazul acesta pieirea dumitale nu mai poate fi oprită. Nici un om nu te mai poate ajuta.

Nina îi privi spăimântată.

— Îți dau două ore timp, spuse chinezul. După aceea spun tot ce știu stăpânului meu. Îmi pare rău. Dar „svelta” este o trădătoare. Până atunci fugi repede.

Nina îi mai aruncă o privire rugătoare. Apoi se repezi prin coridorul întunecat afară în stradă. Văzu acolo pe un mic chinez, de vreo zece ani, mușcând de zor dintr-o banană, și stând liniștit în fața aparatului unui amator fotograf. Era pe semne fratele lui Wang Ho, despre care chinezul îi vorbise cu atâta căldură. Fotograful îi îndreptă puțin capul.

— Așa, picuile, și acumna dacă stai foarte liniștit, îți mai dau două banane.

— Am să stau cât vrei de liniștit, spuse băiatul și râdea cu toată fața.

Nina aruncă o privire la ferestrele lui Malmgreen. La una din ele, perdelele erau puțin trase. Văzu fața lui Wang Ho.

— Atenție acumna! Nu mișca! strigă fotograful.

Nina întoarse iar ochii spre fotograf.

Dar inima i se opri. În secunda următoare sări smucind de o parte pe micul chinez. Se auzi apoi o bubuitură puternică. Nina sta tremurând și ținând strâns la pieptul ei pe băiatul care plângea de frică. Privea mută greu stâlp de telegraf, prăbușit, care zăcea acum exact în locul unde stătuse cu puțin mai înainte micuțul. Se îmbulzește lume împrejurul lor. Strigătele lor și întrebările insistente pe care le pun, o neliniștesc și o zăpăcesc.

— I-ai salvat viața, d-ră. Cu siguranță că acum era mort. Auzi nenorocirei! Și câtă prezență de spirit. Oh, Dumnezeule, dar ești și d-ta plină de sânge!

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai auzit Nina. Simțea cum îi picură pe frunte, lipindu-i ochii, ceva lichid, cald și greșos. Se prăbuși genând.

Când deschise ochii se văzu în mica odaie de ciai a lui Wang Ho. La picioarele ei sta ghemuit micul chinez. Pe frunte simțea o compresă rece, iar lângă ea ședea în suși Wang Ho, cu un lighian cu gheață în mână.

— Miss Holm, spuse Wang Ho serios și ceremonios, ai salvat viața fratelui meu. Recunoștința lui Wang Ho nu cunoaște margini. Viața lui vă aparține!

Nina surâse îndurerată.

— Mă vei ajuta, Wang Ho? Atunci sunt

liniștită. Ah, mă simt atât de slabită? Sunt rănită?

— Stâlpul v'a lăvit ușor la cap. Ar fi putut să fie mai rău.

— Curios, că stâlpul a trebuit să cază tocmai pe locul unde sta fratele dumitale. Ce cudați! Ce întâmplare stranie.

— Crezi? Privirile chinezului deveniră deodată sticloase. Nu cred că a fost o întâmplare, încheie el sumbru.

16

Fabricantul Isheim dădea o mare serbare. E drept că nu avea acum dispoziția de serbări, dar invitațiile fuseseră trimise cu opt zile înainte, iar o renunțare nici nu putea fi pusă în discuție. Și Muratow făcea parte dintre mulți invitați. Se învățeau cam indispuși prin salonul fastuos, îndobit cu de sărbătoare. După ce ascultase cu o admirabilă indiferență, vreme de jumătate de oră cîrpirul unei cuconite, se hotărî să-și acorde o binemerită odihnă și se duse în bibliotecă.

În încăperea aceasta era întuneric și răcoare. Muratow nu aprinse lumina. Deschise fereastra și se sălță pe prichicul ei, când urechea sa fină percepu sgomotul unor pași tiptili.

Se întearse ca fulgerul. Văzu o umbră,

care se strecura spre ușă. La mișcarea bruscă ce o făcu Muratow, răspunse cu un salt vioi. A ajuns la ușă, a deschis-o. Dar mai repede a fost Muratow. Dintr'un salt fu lângă fugăr. Îl apucă sdravăn. Acesta nu se prea opunea. Ținându-l cu o mână de guler, cu cealaltă Muratow răsuci lumina.

Dădu imediat drumul captivului. În fața sa se afla inspectorul Nuber.

— Dar ai o mână, colege Muratow! strigă el aranjându-și hainele. O mână de fier — toată stîmă!

Muratow îl privi uluit: — Da'ce cauți aici, Nuber.

— Hm, puțin serviciu exterior. Secțiunea spionaaj, răsce celălalt.

— Vreo bănuială împotriva lui Isheim? Ar fi o nebulă.

— N'am spus nimic, îl întrerupse repede Nuber. Haide, să mergem acum în salon. Fii cu ochii deschiși. Am toate motivele să cred, că se va întâmpla astăzi ceva.

— O crimă?

— Nu, Neîndurații nu au ajuns încă până la extrema asta. O bandă începe să ucidă abia atunci când își simte dizolvarea sau arestarea aproape. Ei numesc, firește, asasinatele lor, pedepsă. Pe una din victime lor victime aș putea să fi-o și numesc cu oarecare siguranță...

— Cine?

— De Gornvi!

Ușa se deschise brusc. În cadrul ei apăru, vădit turburat, fabricantul Isheim.

— Bine că ești aici, strigă el lui Muratow. S'a întâmplat o nenorocire.

Muratow și Nuber schimbă o privire rapidă și plină de subînțelesuri.

— Baronesei Janitschek i-a fost furat un colier de perle în valoare de 200.000 de mărci.

Muratow fu imediat stăpân pe situație.

— Atenție, strigă el. Aci, inspectorul Nuber, un coleg al meu. Dv. doi aduceți aici pe baroană. Discret. Evitați orice alarmă. Într-un timp voi dispune să se închidă toate ușile.

Plecă în grabă. Când reveni după un sfert de oră, îl întâmpină în salon Nuber.

— Totul este în ordine, răspunde Nuber. Am dus-o în bibliotecă. Isheim caută să o îmbune. Fără succes, te rog să mă crezi. O să vezi și tu...

— Aș vrea să am calmul tău, spuse Muratow.

Deschisese ușa și intrară înăuntru. O mătroană grasă, care abea își trăgea respirația zăcea pe divan. Alături de voluminoasa femeie dispărea pur și simplu un bătrân slab, care se agita tremurând și pe care stăpânul casei îl prezenta celor doi, drept baronul Janitschek.

— Un incident foarte penibil, continuă să vorbească Isheim îngrijorat. Mă bucur că domnii inspector au fost aci, așa că pot să începă imediat cercetările, — cât mai sunt urnele proaspete, ca să spunem așa. Muratow dădu din cap. Intorcându-se apoi spre baroană, o întreabă:

— Când și cum ați observat furtul?

— Când? Cum? Începu ea să urle. Chiar acum. Imediat. Pipăindu-mi bijuteriile am observat că prețiosul colier dispăruse.

— Aveți vreo bănuială precisă? V'a înbrăncit, v'a înghesuit cineva?

— Imbrăncit, înghesuit... țipă ea furioasă. Toți m'au înbrăncit. Toți. Dacă am bănuieli? Li bănuiesc pe toți.

Muratow făcu o mută disperată. Nuber îl dădu deodată de o parte.

— Unde am putea oare să schimbăm neștiințeriți câteva cuvinte cu dv.? îl întreabă Nuber pe Isheim.

Poate că binevoiți să veniți în biroul meu ca să ne constătuim, spuse acesta.

Inspectorii de poliție îl urmară.

— Nu ne rămâne altceva de făcut, d-le Isheim, decât să dăm curs bănușilor baroanei, spuse Muratow dând cu părere de rău din umeri, și să procedăm la o percheziție corporală. D-ta ce crezi Nuber?

Nuber își puse calm o țigare între dinți și începu să-și caute prin buzunare. Isheim își scotoci și el repede buzunarele, și spu-

se imediat cu părere de rău: — Regret, dar nu am chibrituri.

Muratow ținea însă deja între degete un chibrit aprins.

— Mulțumesc, spuse scurt Nuber. Apoi continuă indiferent: Ce cred? Hm... Cred că chestiunea furtului a devenit acum extrem de dificilă, mai ales prin faptul că toți trei ne-am scotoit în același timp buzunarele în căutarea unui chibrit.

— Vorbești în ghicitori, spuse Muratow șocat.

Nuber se plecă pe neașteptate și ridică cu două degete depe podea un obiect.

Era un minunat colier de perle!

17

— Dumnezeu! Colierul furat! strigară aproape simultan Muratow și Isheim. Cum prin ce minune se află aici?

— Foarte simplu. A fost adus aci de unul dintre noi, care l-a scos din buzunar, din nebagare de seamă, când a căutat chibriturile. Când am intrat noi trei în odaie nu era încă pe jos.

— Unul dintre noi, gemu fabricantul. O să înnebunesc cu afacerea asta. Cel care l-a adus.. acela desigur l-a și...

— Furat! strigă Muratow. Spune-o pe șleau. Ne găsim într-o frumoașă încurcă-

tură, domnii mei. Unul dintre noi trei este hoțul.

— Cam așa pare, confirmă Nuber.

O clipă domni tăcere apăsătoare.

— Ei, cum? înterupse în cele din urmă Isheim tăcerea.

— Cred, să înapoiem în primul rând contesei colierul, spuse Muratow. Cel mai bun lucru ar fi să-i spunem, că s'a găsit undeva. N'o să batem doar toba cu afacerea asta. Nu-i așa Nuber?

Acesta dădu din cap.

Când Muratow se anunță a doua zi de-vreme la Isheim, fabricantul îl primi în toantele cele mai rele.

— M'am gândit teată noaptea la afacerea cu colierul de perle, spuse el supărat și nu pot s'o rezolv.

— Să lăsăm deocamdată deschisă chestiunea, spuse Muratow.

Vin astăzi în altă chestiune.

— În altă chestiune? — Da. Muratow scoase din servietă sa o hârtie și o puse pe masă în fața lui Isheim.

Poliția asta de 10.000 de mărci poartă semnătura ta. Poliția dorește o lămurire și anume, dacă recunoști că semnătura îți aparține.

Fabricantul își scoase ochelarii din buzunar și cercetă hârtia.

— Îscălitura este falsificată.

— Am bănuț imediat, când ni s'a anunțat cazul de către casierul băncii.

— Ți este suficientă declarația mea? Da? Atunei lasă-mă te rog acum singur. Am mult de lucru și în afacerea asta puțeti lua singuri măsurile cuvenite.

— Încă o clipă te rog, spuse Muratow încet. Nu vrei să ști cine ți-a falsificat semnătura?

— Nu, răspunse scurt fabricantul și-și încrunță sprincenele. Nu mă interesează.

— Persoana falsificatorului ne este însă cunoscută, îl întrerupse inspectorul. Trebuie să-ți spun cine e, deoarece este o persoană care ți-e apropiată.

— Cine-i? întrebă aspru fabricantul.

— Semnătura a fost falsificată de soția ta, dragă Waldemar, spuse Muratow.

— Mîntîl strigă Ishejm. Degetele lui apucară convulsiv fața de masă.

— Nu, Waldemar. Avem dovezi neîndoelnice.

Ishejm se plecă gemând peste poliță. Roșeața furiei îi pierise din obraji, făcând loc unei palori fantomatice. Ridică deodată hotărît capul.

— Te înșeli, spuse el mîndru. Soția mea nu este o dellevantă. Semnătura este autentică. Imi amintesc acum foarte bine...

Muratow își ridică mirat privirile. Recăpătă însă imediat stăpînirea asupra mușchilor feței.

— E cu totul altceva atunci, spuse el și se ridică plecându-se formal.

— Chelner, plata! spuse de Gorny și puse deoparte ziarul pe care-l studiasese aproape două ore. Privirile nu i se deslipeau de la fereastră. Văzu pe un individ, care eșise tocmai pe o ușă care se afla exact peste drum de cafenea și care privi cerșetător în dreapta și în stînga. Puțin după aceea cheamă un automobil și plecă. De Gorny nici nu se gândea să-l urmărească. Se strecură din contra pe ușa pe care tocmai eșise celălalt.

De Gorny se opri cu două scări mai sus. Deschise repede ușa cu un paspartu și apoi mai deschise una. Deși era plină zi, în camere domnea întunerecul. De Gorny se mișcă însă în această semi-obscuritate atât de sigur și de nestîngherit, ca un om care cunoștea exact planul casei.

În fine deschise și închise în urma sa ultima ușă. Deabia acumina își aprinse lampa de buznar. Se așeză la o masă de lucru, care se afla într'un colț. Peste toată masa se aflau împrăștiute hîrtii, scrisori și acte. De Gorny surise. Dăduse cu ochii de câteva scrisori care îi fuseseră sustrase cu vreo două zile mai înainte din locuința sa. Bănuise imediat că va găsi aci

unele din lucrurile furate. Fuiorul de lumină al lanternei trecu grabnic și tremurător peste vrăful de hârtii și se opri în cele din urmă pe călmăra de marmură. De Gorny se plecă încordat. Atenția sa se concentra asupra celor două cupe, una cu cerneală verde, iar cealaltă cu cerneală roșie.

Scoase un toc din buzunar. Muiă penița pe rând, întâi într-una, apoi în cealaltă din cernețuri. De fiecare dată scrisese câteva cuvinte în notesul lui. Apoi uscă cele scrise cu o hârtie pe care o adusese cu el și scoase în cele din urmă din buzunar o retortă și un capăt de lumânare.

Stătu liniștit vreme de câteva minute. Ținea retorta cu un clește peste lumânarea aprinsă. Conținutul retortei, un lichid de o culoare nedefinită, începu să fiarbă. De Gorny ținu în aceeași clipă peste el notesul său cu cele scrise în el. Apoi stinse din nou lumânarea și privi scrisul la lumina lanternei. Fața i se întunecă. Scrisul nu arăta nici un fel de schimbare.

Fără să mai stea mult pe gânduri se apucă din nou de lucru. Se căută prin buzunare și scoase la iveală câteva sticlețe. Unele erau goale, altele conțineau lichide de diferite culori. De Gorny turnă atent în două din cele goale conținutul călmărilor și le umplu la loc din alte două. Un surâs satisfăcut îi juca în colțul buzelor.

— Așa, dragă Gabriel, murmură el, așa este răspunsul lui de Gorny la încercarea ta de asasinat, neispuțită

Tăcut, după cum venise, părăsi apoi locuința. Ajuns în stradă luă un automobil și se duse la atelierele societății „Neptun-Film”. Recomandându-se ca industriaș de filme din Anglia, reuși cu ușurință să ajungă până la director, în sanctuar. Potentatul filmului se ridică serviabil la intrarea lui.

— Cu ce vă pot servi, domnule ăă... de Gorny, acesta este numele, ăă... dacă nu mă înșel...

De Gorny luă loc și începu fără ocol : — Am văzut acum câteva zile ultimul film al prețioasei dumneavoastră societăți „Lumea interlopă a Berlinului”. Filmul m-a plăcut foarte mult. Aș dori să întreb, care ar fi vedejile dumneavoastră cu privire la un eventual contract general, care ar privi prezentarea acestui film în Anglia. Fără nici un oblișo, bineînțeles. După cum vor fi condițiunile, aș...

Directorul se ridică pe neașteptate.

— Imi pare foarte rău, domnule de Gorny. O vânzare a drepturilor de prezentare ăă... pentru Anglia, ăă... nici nu poate fi discutată. Mă scuzați, am foarte puțin timp. Mă veți înțelege, ăă...

— Desigur, desigur că înțeleg spusе de Gorny râzând. Vreți să scăpați de mine.

Răspundeți-mi însă vă rog numai la o singură întrebare: — de ce nu poate fi discutată vânzarea dreptului pentru Anglia? De ce? Dacă v'as oferi dublul sumei obișnuite, atunci... nu s'ar putea totuși...
— Nu, nici atunci, îl întrerupse directorul supărat. Chiar dacă mi-ați oferi suma înzecită, însuși! Dar acum, â... scutzați-mă vă rog. Afacerile mele nu suferă întârziere...

De Gorny își dădu seama că aci nu poate afla mai multe și salută, spre marea ușurare a mult-chinutului director. A ajuns în atelier, de Gorny opri pe un lucrător.

— Saltare amice, spuse de Gorny. Cum stăm cu arta? Cum îi merge ne și copiilor?

Celălalt se înloarse arăgos.

— Nu vezi că nu am timp pentru convorbiri particulare?

De Gorny scoase calm din buzunar o bancnotă de douăzeci de mărci: — Nici acum?

— Mba da... omul surise deodată.

— Bagă de seamă, începutu de Gorny. Am voit să cumpăr dela șeful vostru dreptul de reprezentare a filmului „Lumea interlopă a Berlinului” pentru Anglia. M'a refuzat fără ocol. N'ai putea să-mi spui de ce?

Lucrătorul șueră încet printre dinți.

— Vrei să cumperi „Lumea interlopă”? Nici nu o putem vinde.

— Da de ce nu?

— Păi am avut ghinion cu filmul ăsta. Când am terminat tot filmul, ce crezi că se întâmplă?

— N'am idee!

— Cred și eu. A ars întreaga producție. Nu ne-au mai rămas decât două copii.

— Au ars?

— Da, ars pur și simplu. Și când se prepara premiera filmului ăsta blestemat, a dispărut și una din copii.

— Cum așa pur și simplu?

— Pur și simplu! Și acum nu mai avem decât o singură copie și de asta avem noi nevoie.

De Gorny dădu din cap: — Acuma înțeleg. Mulțumesc!

Nina sta într-o cafenea mică și-l aștepta pe Wang Ho. El îi spusese să vie aci.

— Bună ziua, miss Holm, spuse deodată lângă ea glasul celui așteptat.

Apoi Wang tăcu și-și suci stângaci cu degetele lui svelte, o țigare. O privi deodată pătrunzător pe Nina și spuse scurt:

— Păzește-te de englezi!

Nina sări în sus: — Nu te vei fi gândit la de Gorny. E...

Dece să pomenesti nume, spuse el încet și sumbru. Povestește-mi tot ce știi despre englez.

— Nu-i prea mult, spuse Nina. Apoi povesti în câteva cuvinte cum l-a cunoscut la colega ei, cum a prevenit-o la timp când cu sosirea poliției și că a mai întâlnit-o de câteva ori.

— Gândește-te bine, spuse Wang Ho, când Nina tăcu. Nu ai avut cumva înconștient impresia, că omul acesta voia ceva că avea nevoie de dumneata într'un scop anumit? Nu te-a întrebat niciodată nimic — nu te-a descusut?

— Nu, răspunse Nina sigură. Are, neîndoelnice, cele mai bune intenții față de mine.

Chinezul dădu ironic din cap.

— Nici vorbă că are cele mai bune intenții. Știi ce a povestit a lor noștri despre dumneata?

— Ce?

— Că și el crede că ai trădat, dar că-i roagă să amâne deocamdată cu câteva zile executarea pedepsei cu moartea, căci până atunci va fi în măsură să aducă dovezi neîndoelnice ale vinii duminale.

— Nu se poate, șopti Nina. Wang Ho, te înșeli. Nu se poate.

— Nu mă înșel, spuse chinezul serios. Gândește-te bine încă odată. Nu te-a interogată?

— Nu, cu siguranță că nu. Nu am discutat decât despre lucruri neînsemnate. Nu m'a întrebat niciodată nimic. Cel mult... dar asta este ceva cu totul neînsemnat. Nu, nu...

— Spune, spune te rog. La un asemenea om nu este nimic neînsemnat. Despre ce te-a întrebat?

— Dar e o prostie, Wang Ho. O chestiune particulară, care nu putea avea nici un interes pentru el. S'a interesat de fostul meu logodnic.

— Ai fost logodită?

— Da, cu mulți ani de zile înainte. Când eram foarte tânără. E o chestiune trecută și uitată.

— Va trebui să-mi spui odată, foarte amănunțit povestea logodnei duminale. Acuma n'avem timp. Răspunde-mi. Când a început să vorbească despre chestiunea asta?

— Acum trei zile. Mie nu-mi prea place să vorbesc despre asta. A băgat de seamă și nu a mai pus nici o întrebare.

— Bine. Și când, apoi, i-ai povestit totul?

— Eri. Discuția a alunecat din întâmplare asupra logodnelor din trecut. Atunci i-am povestit.

— Așadar eri, spuse Wang Ho serios. Și alături și-a dat Neîndurațiilor raportul. Asta înseamnă că începând de ieri te afli în pericol de moarte. Căci acum, când

știe ceace voia să știe, te va invinui fără îndurare de trădare. Atâta vreme cât nu i-ai povestit istoria logodnei dumitale erai în siguranță. Acuma este prea târziu. Mai știa cineva despre logodna asta?

— Da. D-na Schmidt-Lindner. Dar nimic precis.

— Acum văd limpede. Femea asta a fost vreme de un an, la Londra, iubita lui. Când s'a plictisit de ea, a denunțat-o poliției. A căpătat un an și jumătate închisoare. Mai târziu a obținut să fie trimisă de Neindurați la Berlin. A aflat povestea dumitale prin această femeie. După aceea te-a încercat până ce i-ai povestit totul. Și acuma se va lepăda și de dumneata, fiindcă nu-i mai ești necesară.

— Și ce ai de gând să faci, îl întreabă Nina.

— Deocamdată te voi observa și te voi păzi. Wang Ho se plecă și spuse cuvintele următoare încet, aproape imperceptibil: — „el se află sub protecția specială a Marelui Neindurat... poate că este chiar el acela...”

— Cum? De Gorry — Marele Neindurat? exclamă Nina.

— Taci, îi porunci chinezul. Ne arunci în primejdie — și pe dumneata și pe mine. Oamenii au început să se uite la noi. Trebuie să plecăm imediat. Nu afirm, dar e posibil să fie. Peste câteva zile este ședința secretă a Inaltului Sfat al Neinduraților.

Știu că în acea zi dușmanul va încerca să-l distrugă pe englez. Să sperăm că-i va reuși. I-ar scuti pe Wang Ho de multă treabă. Pleacă acuma!

Nina se ridică fără să spuie un cuvânt și porni grăbit spre ușă. Se sperie când văzu cum se ridică dintr'un colț un bărbat, care o urmă. Era un individ lat în spete, înalt, cu un obraz comun. Nu ajunsese însă la ușă, când chinezul sări sprinten între ea și uriaș.

— Oprește-te, atletule, strigă chinezul cu glas strident, iar ochii săi mici și oblici scăpărau și scânteiau.

Individul rânji înveselit. Privea batjocoritor statura mică a lui Wang Ho, care părea plâpândă și ca de pitic pe lângă a lui. Ochii săi se aprinseseră apoi de furie.

— Piei din calea mea, broască râioasă, urlă el.

Chinezul nu se mișca din loc. Corpul său mic părea împietrit. Numai maxilarele îi sârneau. Uriașul își ridică laba imensă. Nina scoase un tipăt. Chinezul se plecase înșă cu repeziciunea fulgerului. Lovitura, care l-ar fi zdrobit fără îndoială, căzu alături. Statura mătăhoasă a adversarului își pierdu o clipă cumpăneala, în urma propriului avânt. Wang Ho puse mâna pe una din măști, o învârti cu ușurință peste cap vreme de o secundă, și o repezi vâja-

ind în capul uriaşului. Colosul se prăbuşi
ca un copac doborât.

Tabloul se schimbă într-o clipă. Din toate părţile năvăleau acum duşmani asupra chinezului. Dar acesta, care o şi împinsese pe Nina, pe uşa afară, se năpusti imediat în urma ei, trănti cu putere uşa după sine şi înţepeni un drug de fer care se afla prin apropiere, cu atâtă îndemânătecie şi înţeleală între uşa şi păretele din faţă, încât toate opintelile urmăritorilor rămaseră pentru moment zadarnice.

Când Nina, după câteva minute, deschise cu cheia ei proprie, uşa casei lui Malmgreen şi se strecură încet prin coridor, auzi pe cineva umblând în sus şi în jos prin camera Şefului.

— Are vizită se gândi ea şi chibzui, ce trebuie să facă. Sătu la îndoială câteva secunde, apoi bătu hotărârea la uşa. Întrii două ori scurt una după alta, apoi încetodată după un răstimp. Exact aşa cum obişnuia să bată Wang Ho.

— Vino încoace! Haide Wang Ho, mişcă-te odată! auzi ea glasul nerăbdător al lui Malmgreen.

Nina intră repede. Inspăimântată deschise ochii mari. În faţa ei sta drept ca lumanarea, Malmgreen, paraliticul. Privirile lui Malmgreen o fixau pătrunzătoare şi întunecate.

— Căine, strigă el deodată sălbatec. Unde ai stat ascuns, chinez blestemat?

— A înnebunit, se gândi Nina. Mă confundă cu Wang Ho.

— Răspunde, urlă Malmgreen tremurând de furie. Răspunde stăpîtură chinezească.

Nina tăcu. Incapabilă să facă vreo mişcare, sta locului şi vedea cu groază meren crescândă cum Malmgreen se apropie tot mai mult de ea. Faţa lui se schimbă însă deodată într'un chip bizar. Roseaşa furiei dispăru. Ochii săi exprimau frică.

— Un străin! strigă el. Unde eşti Wang Ho? A intrat un străin în cameră.

Nina simţi fiori reci. Îşi dădu seama de adevăr, într'o secundă. Malmgreen nu era nici paralitic şi nici nebun. Era orb. Se dădu pas cu pas înapoi. După cum îşi dădu seama prea târziu, ea se strecură dealungul peretelui în direcţia greşită... depărtându-se de uşa. Şi Malmgreen o urmărea. Falca de jos îi avansase, nările îi palpitau, iar ochii priveau fiece şi lipsii de expresie. Vedea pentru prima oară la el privirea aceea caracteristică orbilor şi se sperie neşpus de mult. Măinile tremurătoare ale lui Malmgreen se apropiu meren mai mult de ea. Se afla acum în colţ. Nu mai exista nici o scăpare... În clipa aceea se deschise, imediat lângă ea, o mică uşa secretă. Măinile voioase ale lui Wang Ho îi cuprinseseră

tală. O smucitură și se afla afară pe ceri-
dor. Un scâncet nervos îi scutura trupul.

— E orb, orb, gemea ea necontenit.

Chinezul o duse în odaia lui și o așeză
grijiu pe rogojină.

— E orb, înclină el serios capul. Ai bă-
gat de seară deabia astăzi? Țieci o clipă,
rămas pe gânduri, apoi adăugă grăbnic:
— Stăpânul nu trebuie să știe, că d-ta ai
fost aceea care l-ai aflat secretul. Alfel...
Frățiorul meu a descoperit și el lucrul a-
cum câteva zile. Și în ziua imediat urmă-
toare a căzut din înălțime stăpânul de te-
legraf, care era cât pe ce să-l omoreze. Nu
cred în asemenea „înălțări”. Cunos-
c sistemul de fabricație al acestor înăl-
țări... Așa, și acum trebuie să mă duc la
stăpânul meu. Nomenclatorul Budha să mă
lumineze, ca minciunile mele să găsească
trecere și har în spiritul luminat al dom-
nului meu.

De Gorny citea în camera lui, când i se
anunță că o doamnă dorește să-i vorbească.

— Să poftescă, spuse el după ce aru-
că o privire pe cartea de vizită. Se sculă în
pieioare, luă haina de pe spețea scaunu-
lui și se îmbrăcă.

Puțin după aceea intra înăuntru Lu Is-
heim. Ochi îi fulgerau de furie. Fără să
spune un cuvânt se trânti într'un fotoliu și
ncepu să-și tragă nervoasă mânușile de pe
degete.

— Acum câteva zile nu ai venit, cu toată
doinița mea, precisă, spuse el rece. Cărei
împrăjurări îi datoresc astăzi onoarea?

— Vreau să știu, cum se face că poliția
mă învinuiește pe mine de falsificarea sem-
năturii de pe poliță, strigă Lu înfuriată.

— Ia te uită. D-na vrea să știe, rase el.
Sunt obișnuit cu alt ton, mititic.

— Nu sunt mititica ta! Și voi vorbi cu
tonul care-mi place, fie că ești, fie că nu
ești obișnuit. Răspunde. Cum a ajuns po-
liția să mă bănuiască pe mine?

De Gorny dădu din umeri: — Pe cât cred,
fiindcă am cam spus-o eu poliției, răspun-
se el liniștit.

— Dar nu este adevărat, strigă Lu.

— Desigur că nu este adevărat, dădu el
din cap. Dar eu o pot dovedi. Și asta con-
tează mai mult decât dacă ar fi adevărat.

— De ce ai procedat atât de mârşav — ah, asta este o expresie cu mult prea blajină pentru tine.

— Dece? Din două motive. În primul rând fiindcă nu ai venit atunci când te-am chemat. Dacă ai fi fost ascultător, fi-ai fi spus că am imediată nevoie de zece mii de mărci, iar tu ai fi găsit desigur o cale pentru a face rost de bani.

— Nu, n'as fi făcut-o. Mi-ai vorbit însă de două motive. Care este cel de al doilea motiv?

— Stimatul tău soţ, m'a dat fără ruşine afară pe uşa alături, când am voit să-l tappez cu ceva bani.

Afacerea cu poliţia este una din măsurile mele represive.

— Santagiile tale nu vor avea succes la bărbatul meu, strigă Lu înfuriată. Viaţa lui este curată şi fără pată.

— Eşti atât de sigură? spuse el baţocoritor. Soţul tău va trebui să scoată zilele acestea o mulţime de bani, dacă nu preferă să fie arestat şi condamnat pentru profesia de tăinuitor.

— Nu este adevărat.

— Ba da, draga mea. Soţul tău, cu viaţa lui nepătată, este unul dintre cei mai mari şi mai abili tăinuitori ai Neînduraţilor.

— Dar nu este adevărat. E o minciună. — Te repeţi dragă, spuse de Gorny plic-

tisit. Dar ca să revenim la chestiunea noastră — ce vrei în definitiv de la mine?

— Vreau să ştiu ce ai spus poliţiei, ca să pot dovedi că totul este minciună şi înşelătorie.

— Eşti foarte sinceră! Ascultă-mă deci. Una dintre serviciile voastre a venit cu poliţia în chestiune la bancă şi a cerut, cu totul împotriva uzului, să i se dea imediat bani numerar. Un inspector de poliţie, şi anume neînsemnata mea persoană, l-a determinat pe casier să dea urmare cererii fetei şi să-i numere banii. Dacă soţul tău, împotriva aşteptărilor, n'ar fi recunoscut semnatūra care de altfel nu-i aparţine, atunci, fata ar fi fost interogată şi ar fi declarat sub prestare de jurământ, că a fost trimisă de Lu Isheim, ba chiar că ar fi văzut ea însăşi, cum a scris susnumita doamnă semnatūra pe poliţă. În realitate am comis eu însuşi falsul grosolan şi am primit banii din partea fetei. Simplu, nu?

— Foarte simplu, recunoscu Lu. Dar mai simplu va proceda numita doamnă. Se va duce anume direct la poliţie şi va reclama cazul.

— În cazul acesta voi fi constrâns, spre marea mea durere, să expun cazul tău Neînduraţilor. Aceştia numesc succint asemenea denunţuri — trădare şi se consideră obligaţi, din punct de vedere moral, să

șteargă din registrul celor vii pe un membru care procedează în felul acesta.

— Voi denunța atunci eu Neindurații lor cazul, declară Lu amenințătoare.

— Ță-o! spuse el răsând. În schimb voi informa poliția.

— Ești un monstru, strigă Lu. Păru o clipă că vrea să se repedă și să-l lovească cu pizanu în obraz. Se răzgândi însă și întorcându-se, fugi pe ușă afară.

De Gorny căsă. Își apăsase gânditor o figură. După o clipă, văzând că Lu nu revine, se așeză la mașina sa portabilă și începu să scrie.

„Lu Isheim este o trădătoare. M-a vizitat de curând și a vorbit cu mine în calitate mea de funcționar al poliției. Nu știa că sunt și eu membru al N. S'a oferit să denunțe toate numele membrilor pe care-i știe, dacă va căpăta asigurări de impunitate din partea poliției. Motivul trădării: frica de descoperire și de pedeapsă. Înlăturarea imediată este urgent necesară, deoarece sus numita intenționează să mai vorbească și cu alți inspectori de poliție despre aceeași chestiune.

d. G.”

— Ce-i în mână nu-i minciună, șopti de Gorny și puse hârtia într'un plic. Femeia asta a devenit stingerioare

După vreo jumătate de oră, intră în odaia elegant mobilată a lui Nuber.

— Sper că nu deranjez, spuse de Gorny năzăzând ușor.

Nuber scria la un mare birou de ștejar. — Am tocmai o lucrare urgentă de făcut, spuse el rece. Dar dacă vrei să ieși loc — ai acolo reviste — nu mă deranjezi.

Trecu un sfert de oră și încă unul. Gorny se opri deodată din citit: — Ai fost vreo dată prin Canada, Nuber? Întrebă el într-o doară.

— Nu, răspunse Nuber scurt și scris mai departe. Dece mă întrebi?

— Numai așa... Știu dealtfel sigur că ai fost odată în Canada.

Nuber își scoase ochelarii și aruncă o privire pătrunzătoare omului din fața lui. Apoi își puse din nou ochelarii și scris mai departe. De Gorny tăcea.

Nuber spuse după un răstimp, fără să se oprească din scris: — Dece mă întrebi dacă o știi?

— Eram curios să văd dacă recunoști.

Discuția se opri. Liniștea nu era turburată decât de scârțâitul locului lui Nuber.

— Ești bogat Nuber? Întrebă deodată de Gorny, fără nici o legătură.

Nuber puse tocul de o parte și se sprijini de spătarul fotoliului: — Ești curios numai să știi dacă recunosc? Nu-i așa domnule la

Gorny"? spuse el accentuând în special pe cuvântul "domnule". Știi foarte bine că sunt bogat. Altfel ai prezentat la bancă un cec de patruzeci de mii de mărci. Ai rădiat și ai schimbat cu luș o cifră a numărului și ai falsificat oarecum grosolan semnătura mea. Te-ai interesat dacă există acoperire pentru acea sumă. Când lucrul ți-a fost confirmat, te-ai retras, fără să faci măcar încercarea de a încasa cecul. Spre norocul dumitale.

— Toate le aflu, răsede Gorny puțin forțat. Acum, mă duc. Mi-a făcut multă plăcere. Dealtfel, Nuber, sunt întâmplător tot mai puțin strămtorat. Nu m'ai putea ajuta cu patruzeci de mii de mărci?

— Nu, spuse deodată Nuber.

— Nu? Poate că te mai gândești. Nu o să mă lasi în încurcătură, Nuber?

— M'am gândit, răspunse Nuber.

— Păcat, spuse încet de Gorny. O să fie foarte dezagreabil.

— Pentru cine?

— Ah, pentru mine bineînțeles.

— Te crezi! Nuber își scoase fulgerător haina și-și suflecă mânecile cămeșii.

— Gata! strigă el deodată cu glas schimbat. Socoteala ta nu s'a potrivit de data asta de Gorny. Haide! Jos cu boarele inutile.

— Ce, ai înnebunit, întreabă celălalt moșie.

— Cum vrei, declară Nuber și-și puse

prudent ochelarii pe marginea mesii. Din parte-mi poți să rămâi și cu boarele pe tine. Te vor stingeri însă, te avertizez.

Mai înainte ca de Gorny să fi putut face o mișcare de apărare, Nuber, care era apreciaabil mai mic, se năpusti asupra lui și-i repezi un pumn în obraz, de-i pieri vâzul și auzul.

— Asta a fost numai un aperitiv, spuse Nuber calm. Apără-te, omule. Ce caraghios ești. Stai ca o curcă plonată și te lasi lovit.

De Gorny își reveni din amețală. Tremurând de furie își scoase haina și se repezi asupra adversarului său.

— Ei vezi! strigă Nuber multumit și sări sprinten într-o parte. Immediat își luă însă avânt spre a-i plasa o nouă lovitură formidabilă. Isbise în plin. Genuchii lui de Gorny se îndoiră. Se prăbuși.

— Trebuie să înveți boxul, își dădu cu părerea Nuber. Nu merge așa. Să-ți dai sufletul la a doua lovitură! Haide! Sus! Nu ești încă knock-out.

Avea dreptate. De Gorny se ridică clătănându-se. Întruse deodată mâna înspre haina scoasă și o strecură în buzunar. Nuber îi cuprinse mâna cu putere, i-o smulse din buzunar, îi luă revolverul și-l aruncă pe divan.

— Nu, dragule, spuse el râzând din inimă. Nu ai voie aici să tragi. Ai putea să-mi strici mobila.

De Gorny se repezi din nou, orb de furie, asupra adversarului său. Două, trei lovituri isbiră umărul lui Nuber. Acesta ocoli abil următoarea și trecu din nou la atac. De Gorny scâncea. O dără subțire de sânge i se scurgea de pe frunte peste obraz.

— Lasă-mă, bolborosi el.

— Doar n'o să mă lași încurcat! Ii ironiză Nuber. Atenție! strigă el. Acuma inchei socoteala, de Gorny.

Pumnul său lovi trosnind bărbia adversarului. Sângele tășni. Loviturile curgeau acum ca grindina. De Gorny renunță la orice încercare de apărare. Se clătina. Gemând, căută să afle un punct de reazim în gol. Căzu ducându-l la pământ.

— Out! spuse Nuber batjocoritor și privi, vădit mulțumit, la halul jalnic al învinsului său.

Când de Gorny își veni în fire, Nuber ședea, spălat și îmbrăcat cu un costum nou, într'un fotoliu și fuma mulțumii o țigară.

— Ei, cum îți merge? se intereseă el. Poți continua tratativele, domnule coleg?

Un mărăit care aproape că nu mai avea nimic omenesc fu răspunsul.

— Ar fi trebuit să te gândești, că am fost pe vremuri în Canada, spuse Nuber și suflă fumul departe de el. Sunt ispitit uneori să mă port așa cum am fost obișnuit pe acolo.. Tăcu vreme de o secundă, apoi con-

tinuă: Ești un șantagist, de Gorny. Ești un miserabil. Dar lucrurile astca le știi și dumneata. Ești ordinar, meschin și viclean, dar, oricum, nu ești prost. Cum ai putut să fii atât de idiot și să-ți încerci meșteșugurile tocmai asupra mea? Zău că sunt urât.

Nuber se ridică, își stinse țigara și făcu câțiva pași prin cameră. — Așa, spuse el după un răstimp, acumă spală-ți boiaua roșie depe obraz — ți-am pregătit apă — și apoi du-te acasă, culcă-te frumos și fă nani cuminte în pătuc. Măine cară-te însă la Londra. În țara succesorilor dumitale. Mie teamă că o să regreți amarnic, dacă rămâi mai multă vreme pe la noi.

De Gorny se ridică cu greutate. Se duse clătînându-se la toaletă și îndepărtă urmele sângeroase ale luptei. Apoi porni spre ușă. Se întoarse deodată: — Nuber, spuse el răspicat, nu plec mâine la Londra. Nici mâine și nici peste câteva zile. Voi vorbi însă mâine despre dumneata poliției. Aș vrea să văd ce impresie va face acolo chestia cu Canada. Dumneata ai vrut astfel. Imi pare rău de dumneata.

— Mai plângi câteva lacrimi de crocodil, de Gorny, strigă Nuber vesel. Să știi de altfel, de Gorny, că și eu ți-am studiat în amănunțime viața. Cunoasc și secretul puterii tale. Îți reușește totul fiindcă nu ai

fost încă la închisoare. Cum vei fi pedepsit vreodată, atunci ești pierdut. Trebuie să-ți atrag atenția, între altele, că șantaful se pedepsește cu închisoarea. Sunt absolut sigur. Noapte bună!

— Te voi denunța, strigă de Gorny, tremurând de furie. Poți să fii sigur.

— Sunt convins, chiar, răspunse Nuber prietenos.

21

A doua zi dimineață, Nuber, împreună cu doi tovarăși cu priviri ursuze, veni la locuința fabricantului Isheim. Făcu un semn lui James care deschise ușa și-l trase de o parte.

— E aici? întrebă el încet.

— Da. A dejunat chiar acum și-și citește ziarele. Nu mă veți trăda. Mi-ați făgăduit.

— Nici o grijă! Glasul său avea o intonație disprețuitoare. Ne mai poți fi de folos în viitor. Avem nevoie de oameni ca dumneata.

Isheim se ridică mirat la intrarea lui Nuber.

— Nu înțeleg.. murmură el. Ce doriți de la mine. Ce înseamnă asta?

— Vă rog să erțați, spuse Nuber politicos. S'a făcut un denunț împotriva dv. Am imputernicirea de a face o percheziție în locuința dv. Vă rog să cercetați aceste hârtii.

Isheim îl fixă înspăimântat pe inspectorul de poliție.

— Mă rog, spuse el cu un glas ce tremura ușor. Percheziționați încăperile.

Fără să privească măcar în camerele celelalte, Nuber se duse direct în bibliotecă.

Făcu un semn oamenilor săi, cari se puseră imediat pe lucru. Procedură cu o pedantă minuțiozitate. Covorașele fură strânse, mesele și canapelele mutate din loc și cercetate dacă nu au sortare secrete, iar podeaua și pereții fură controlate centimetru cu centimetru. Căștile au fost scoase toate din rafturi, cercetate fiecare în parte, scuturate și controlate filă cu filă.

— Nimic, nimic, spuse unul dintre ei după o căutare zădărnică de jumătate de oră. Nuber clătină din cap: — Mai departe, continuați. Dați jos tablourile și desfaceți câminul.

Isheim tuși puțin. Se pare că sunteți totuși greșit informați, domnule Nuber, — spuse el cu un surâs forțat.

Inspectorul de poliție înălță din umeri.

— Excluz, spuse el foarte sigur. Vreau să vă spun ceva, domnule Isheim. Cunosce deja ascunzătoarea.

Isheim păru că-și pierde pentru o clipă stăpânirea de sine. Nuber sări în picioare și se duse deodată spre fereastră.

— Aici e, spuse el scurt și lovi pervazul. Domnilor, lăsați în pace câminul. Spargeți zidul aici.

— Nu-i nevoie, spuse încet Isheim și se apropiu de fereastră. O ușoară apăsare într-un loc anunță al cercevelei ferestrei —

apoi trase în sus scândura, iar Nuber văzu o scobitură, care era umplută cu vată și talas. Isheim băgă mâna înăuntru și desfăcu vata. Sub ea străluceau și scânteiau în toate culorile — ceasornice, tabachere, brățări, inele și celiere de perle. Alături se aflau și mai multe portmonouri și geți de bani.

— Mulțumesc, spuse Nuber calm.

— Spune-mi te rog, cine m'a denunțat? întrebă Isheim.

— Regret, dar nu pot.

— Am construit singur ascunzătoarea cu o muncă grea, spuse Isheim. Nu am putut fi observat de nimeni. Nu înțeleg cum de ați știut unde se află ascunzătoarea?

Nuber zâmbi: — Vă pot deslega enigma asta, domnule Isheim. Denunțatorul nu cunoștea locul ascunzătoarei. Ne-a indicat numai biblioteca, susținând că este locul unde presupune că există. Nici eu nu știam unde se află. V'ați trădat singur. A fost un truc foarte simplu... Când v'am spus de la obraz, că cunosce deja locul ascunzătoarei, v'ați uitat imediat spre fereastră. Asta a fost...

— Asta a fost.. spuse Isheim încet. Așa dar tot nu am vocație de bandit.

— Imi pare foarte rău, spuse inspectorul de poliție devenind din nou serios, dar

este datoria mea să vă arestez imediat. Doriți să controlați mandatul de arestare?

— Pentru ce, refuză discret Ishelm. Îmi veți îngădui, cred, să-mi iau rămas bun dela soția mea?

Nuber dădu cu părere de rău din umeri:

— Îmi e foarte neplăcut domnule Ishelm, spuse el prietenos, dar tocmai lucrul acesta nu vi-l pot admite sub nici un motiv.

Din ziua în care descoperise că Malmgreen este orb, Nina trăia într-o permanentă stare de frică și neliniște. În purtarea lui Malmgreen față de Wang Ho intervenise o schimbare vădită. Cu toată firea sa aspră, el nu fusese niciodată neprietenos față de Chinez. Acuma însă îl trata ca pe un câine. Chinezul îndura toate cu o răbdare pur și simplu nemărginită. Numai privirile sale, îndreptate asupra celui care-l chinuia, scânteiau din când în când dușmănoase și pline de răutate.

Nina bănuia situația. Oriunde sta ea, oriunde se ducea, Chinezul era pretutindeni undeva prin apropierea ei. Nici o mirare că Malmgreen era furios.

Impotriva obiceiului său, Malmgreen făcea astăzi pauze foarte mari, în timpul dictării diferitelor scrisori. Avea probabil multe griji. Unele fraze din scrisori, fraze pe care Nina credea că le înțelege cu aproximație, sunau îngrijorător. Expresii ca „înlăturat” și „făcut inofensiv” se întâlneau acum mult mai des ca înainte.

O bătaie specială la ușă. Puțin după aceea chinezul intra înăuntru.

— Un domn dorește să vorbească stăpânului meu, spuse el umil și adăugă câteva cuvinte în limba chineză.

— Poți pleca, ți spuse Malmgreen. Nu mai am azi nevoie de dumneata.

Nina ieși afară din coridor. Il văzu pe Wang Ho, alergând pe coridor după ea, vădit turburat. O apucă cu pumn de fer de mână și o smulse de lângă ușă.

— Vizitatorul te cunoaște, șueră el. E Horn, dela cursul de perfecționare. Dumneata nu trebuie să-l vezi, căci nu trebuie să știe că ai aflat ceva de venirea lui aici.

— Înțeleg acum, spuse Nina încet. Știe de altfel Malmgreen, că eu sunt „svelta”?

— Știe de eri. Cred că este hotărât să te distrugă. Știi prea multe...

Wang Ho o ascunse grabnic pe Nina în spatele unei draperii.

— Dispari, după ce-l voi fi introdus pe Horn, șopti el. De aici, du-te imediat la inspectorul Muratov.

Puțin după aceea îl conduse pe vizitator în camera lui Malmgreen. Orbul tăcea. De abia după ce chinezul închise puțin cam sgomotos ușa în urma sa, începu să vorbească.

— Te-am chemat aici, fiindcă am să-ți dau o însărcinare. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Spune-mi înainte de toate — cum se face că filmul în chestiune mai este reprezentat încă, cu toate dispozițiile mele categorice?

Horn începu să se simtă cam stingherit.

— Gabriel mi-a dat mie personal însărcinarea să împiedic reprezentajia. Mai am însă simultan încă patru chestiuni. Nu mă pot rupe în bucești... de aceea...

— Ai perfectă dreptate, spuse Malmgreen foarte prietenos spre marea mirare a lui Horn. Spune-i lui Gabriel că te-am scutit de toate însărcinările. Dumneata personal însă, Horn, te vei consacra cu totul chestiunii pe care ți-o voi încredința acum. M'ai înțeleg?

Horn dădu din cap: — Vă puteți bizui pe mine.

— Bagă de seamă! Orbul își scăzu glasul. Il știi pe blestematul de Chinez care se află în casă la mine? Cu asta nu este ceva în regulă. Il vei pune sub observație, îl vei urma pas cu pas și îmi vei raporta numai mie — însă numai verbal — tot ceace vei observa. Asta este însă numai o parte a problemei. Individul acesta are un frate de vreo zece ani. Acesta a auzit și a văzut, din întâmplare, lucruri care nu erau nici pentru urechile și nici pentru ochii lui. Afăcerea noastră este amenințată prin aceasta. Ai grijă ca acest pericol să fie înlăturat. Mă înțelegi, nu-i așa?

— Vă înțeleg perfect.

— Dar, continuă Malmgreen și mai încet și mai insinuant, trebuie să fie un accident

absolut natural. Nu trebuie să existe nici cel mai vag indiciu de crimă.

Malmgreen își ridică deodată turburat, capul: — N'ai văzut nimic? Întrebă el abia trăgându-și respirația. Am auzit un zgomot.

Horn se întoarse brusc. Apoi clătină din cap: — Nimic, domnule Malmgreen. Nu este nimic suspect.

— Ochii voștri nu merită doi bani, mor-măi el furios. Văd cu urechile mai bine decât vedeți voi cu ochii. Am văzut un spion. Am văzut cum își ține respirația, am văzut cum a dat drumul draperiei și am văzut cum s'a strecurat afară. Repede! Vezi cine a fost!

Horn se ridicase și se îndreptase spre ușă.

— Nu acolo, strigă orbul săcăit. Vezi ușa secretă din dosul draperiei dela stânga. Dă într'un coridor. A treia ușă pe dreapta este camera lui Wang Ho. Vezi dacă n'a fost el. Dacă da, atunci înjunghie-l imediat. Repede! Repede!

Horn se strecură până lângă ușă indicată și o deschise brusc. Coridorul era întunecat și pustiu. Horn își scoase revolverul și înainta pipăind perețele drept. Prin cea de a treia ușă, care era numai proptită se strecură o palidă rază de lumină. Horn strecură prudent revolverul pe crăpătura îngustă și apoi deschise încet și treptat ușa.

Respirând ușurat rămase în cadrul ușii. Văzu o odaie mică dar curată. Pe o rogojină, la pământ, sta culcat Chinezul. Alături de el pipa de opiu. O lampă mică răspândea o lumină palidă și molcomă. Pieptul Chinezului se ridica și se lăsa în respirații regulate. Horn se apropiă și sguduit brutal umerii celui ce dormea.

— Lasă-mă... bolborosi Wang Ho. Zeii... puternicii zei ai împărăției fililor soarelui... vorbesc... lasă-i să vorbească cu mine...

— Hm! făcu Horn gânditor. Pare să fie complet amețit. Își băgă din nou liniștit revolverul în buzunar și dădu să plece. Deodată rămase încrămențit locului. Se plecă repede și privi atent tălpile chinezului. Talpa unui pantof era umedă. Horn se ridică încet. Privirile sale rămăseseră ca vrăjite, fixând o mică baltă de apă de lângă ușă. Horn se întoarse brusc spre chinez. Privea acum în doi ochi larg deschși. Din ochii aceștia vorbea o ură nemărginită. Horn își duse speriat mâna spre buzunar. Napucă însă să-și scoată revolverul, căci chinezul se ridicase în sus înlocmai ca a panteră atacându-l. Horn se prăbuși prin forța isbiturii. Îl străfulgeră o durere puternică. Apoi nu mai simți nimic.

În timp ce în locuința lui Malmgreen se întâmplau toate acestea, Nina sta în fața lui Muratow, în odaia de burlac, simplu și săracăcios mobilată, a acestuia.

— Știi, Nina, spuse Muratow, de fapt am toate motivele să fiu indispus așa, căci prietenului meu Isheim — îți aduci aminte, am vorbit de curând despre el — i s'a întâmplat ceva îngrozitor. A fost arestat azi dimineață de unul dintre colegii mei, după ce, în urma unei perchezii, s'a constatat că ține în casă lucruri de furat.

— În cazul acesta, prietenul duminale a fost un tănuitor, răspunse Nina rece.

— Nu-mi vine să cred, strigă Muratow, clătinaând capul. Îl cunosc de mult pe Isheim și nu-l cred capabil de așa ceva. Dar asta este numai o parte din întâmplările de azi. Îți dai seama că știrea arestării lui Isheim a străbătut orașul ca fulgerul. Rezultatul a fost că acțiunile societății Isheim și-au pierdut toată valoarea în câteva ore. Averele i-a fost imediat sechestrată. Se presupune că a fost realizată exclusiv pe căi incorecte. Încrederea a dispărut. Acțiunile nu mai coteau la închiderea burselor decât 12 puncte și e probabil că mâine vor cădea și mai mult. Și acum vine ironia soartei. Colegul care l-a arestat pe Isheim este bogat

și s'a investit toți banii în acțiuni Isheim. Dăduse însă de acum câteva zile dispoziție băncii lui, să vândă acțiunile. Banca a speculat toțiș. Nu numai că nu a executat dispoziția prietenului meu, dar a mai cum-părat pachete mari de acțiuni Isheim. La ora 11 dimineața a izbucnit criza. Colegul meu a devenit un cerșetor datorită propriei sale incapacități.

— Ah! strigă Nina compătimitoare. Imi pare foarte rău.

— Dar ceace este curios în toată afacerea, continuă Muratow, este că prietenul meu nu pare să se sinchisească deloc de ruina lui. A fost întotdeauna un tip curios, dar de data asta nu mai înțeleg ce este cu Nuber așa.

— Nuber? Nina rămase încrămențită.

— Da, răspunse Muratow înciudat. Dar ce este?...

— Cum îl mai cheamă? îl întrerupse Nina nerăbdătoare.

— Herbert! răspunse Muratow.

— De când îl cunoști pe Nuber? mai întrebă ea fără ezitare.

— De când lucrez la Berlin. Am fost permuat aci dela Colonia. E cam un an de atunci.

— Cum arată? Ce fire, ce caracter are? Povestește-mi totul ce știi despre el.

— Nu știu prea mult. Nuber trăește foarte

retras. În meseria lui este foarte destoinic și e probabil că are un viitor frumos. Cum este în viața particulară nu știu. Aproape că nu l-am auzit scoțând un cuvânt care să nu fie în legătură cu slujba. Ca exterior, este de o spliciuială pedantă, aproape feminină. Alfel este un băiat extrem de cinsit și viteaz, în care se află cred un sâmbure mult mai bun decât s'ar putea ghici în urma unei cunoștințe superficiale.

— Te înșeli! strigă deodată Nina respirând adânc. Nuber al dumitale este un ticălos!

Muratow o fixă uluit: — Bine, dar..

Nina nu-l lăsă să spună ce vrea:

— Scrie-mi aici adresa lui!

Muratow completează mut bilețul care-i fusese înțins.

— Să nu faci vreo prostie, spuse el nesigur.

— Nu voi face prostii, spuse ea dârză. Dar Nuber al dumitale se va căi pentru că-leva prostii pe care le-a făcut, spuse Nina și trânti ușa în urma ei.

Muratow sări deodată în picioare. „Vreau, trebuie să știu ce legătură este între ea și Nuber”.

Tramvaiul îl duse în apropierea casei lui Nuber. Ajunghând acolo, Muratow o văzu pe Nina plătind unui taximetru și intrând în casă. Muratow mai așteptă o vreme

me apoi se strecură pe urma ei. Rămase însă cu un etaj mai jos de locuința lui Nuber. Auzi cum se deschide o ușă. După aceea auzi glasul Ninei.

— Anunță-l pe domnul Nuber că doresc să-i vorbesc. Iată cartea mea de vizită.

Trecu un răstimp mai îndelungat. Apoi se auzi un glas profund, bărbătesc: Domnul Nuber se interesează dacă domnișoara dorește să-i vorbească în chestiuni de serviciu, sau în particular.

— Particular, sună răspunsul. Domnul Nuber își va aminti desigur de numele meu.

Trecu din nou un răstimp. Ușa scârțâi înfățișat, iar acelaș glas de mai înainte se auzi iarăși: — Domnului Nuber îi pare foarte rău, dar nu primește principal în particular vizita doamnelor.

— A înnebunit probabil. Trebuie să-i vorbesc. Anunță-mă încă odată...

— Nu are nici un rost stimată doamnă! spuse categoric glasul. Ordinele domnului Nuber sunt totdeauna definitive și fără apel.

— Așa? Spune-i atunci domnului Nuber că-i va părea rău, că a refuzat atât de categoric să mă primească. Comunică-i te rog.

— La ordinele dumneavoastră, stimată domnișoară.

Ușa se închise. Muratow se grăbi să ajungă înaintea Ninei în stradă. Abia avusesse timp să închidă ușa, când o văzu eșind ca o furtună din casă. Mergea repede și cu capul plecat, străbătând câteva străduțe laterale. O urmărea fără ca Nina să bage de seamă. Aerul fu sfâșiat deodată de un fluierat strident. Muratow o luă la goană, năpustindu-se din strada laterală, cu revolverul scos. O mulțime care striga și sbiera, nebună în agitația ei, îi eși în cale. În mijlocul ei se afla un ghem negru, de nedescurs, format din trupuri omenești încolăcite.

— Loc! Loc! urlă Muratow, trase câteva focuri în aer și îmbrânci deoparte pe cei cari se aflau în calea lui.

Se auzi un nou șuerat. De data aceasta chiar lângă Muratow. Văzu un polițist. Era înconjurat, înghesuit, prins de mulțime. Și lipit lângă el zăcea un trup negru ghemuit. Domni bine îmbrăcați și doamne loveau în el cu bastoane și umbrele, iar bărbați și femei sdrențarosă cu pumnii și călcările. Pe toate fețele se putea citi un singur gând: moarte! Auzi apoi în mijlocul sgomotului asurzitor, câteva cuvinte, strigăte...

— Uci-deți-l, linș-ați-l! Spânzurați-l de fier!

În fața ochilor lui Muratow se pusese o păclă. Văzu ce făcuse ca oamenii să devie

fiare. Ceva mai încolo, nu departe de trupul negru, lucea pe jos un talmeș-balmeș greaznic de sânge și zdrențe. Cineva strigă deodată tare, acoperind sgomotul: — Iată încă unul! Un complice! Vrea să-l salveze. Loviți-l!

Un baston isbi tâmpla lui Muratow. Își dădu seama atunci că este vorba despre el, că mulțimea deslănțuită se va năpusti asupra sa. Se apără. Isbi ca un săbătec în juru-i, cu patul revolverului. Era însă covârșit de forța superioară. Căzu în genunchi. Se ridică încă odată, se clătina...

Iată însă! În sfârșit. Un fluierat prelung, vibrant. Neîncetat, aproape, mereu mai aproape. Semnalul automobilului poliției. Tabloul se schimbă subit în clipa următoare. Mulțimea se împrăștiă. Brațe puternice de poliști înhățau și nu mai dădeau drumul. Fețele contractate și descompuse de furie, se destinsă și deveniră calme. Muratow eși la iveală și se legitimă.

— Arestați-i pe toți, ordonă el. Pe ăsta, pe ăstăalt și pe ăsta... Se repezi spre polițistul pe care se străduia zadarnic puțin mai înainte să-l elibereze și-l întrebă: — Ce s'a întâmplat aici?

Omul își scoase chipul și-și șterse fața și capul cu o batistă: — Știu tot atât de mult ca și dumneata. Am sosit puțin mai înainte, dupăce întreaga comedie isbucnise.

Muradow se întoarce. Înălță de cravată pe un domnișor splcut, căruia îi tremurau genunchii de frică: — Ce s'a întâmplat aici?

— Nu știu... bălbâi acesta, nu știu cum s'a întâmplat... omul ăsta — arătă trupul negru care mai zăcea încă la pământ — a...a împins... pe un copil... sub un autoca-mion... Nu știu cum s'a întâmplat... am voit să-l linișim...

— E adevărat? urlă Muradow și privi încruntat în jurul său. Oamenii dădură din cap speriați. Câteva femeuși, ale căror umbrele erau însăngerate isbucniră în plâns. Muradow se plecă peste făptura neagră. Omul sta ghemuit cu fața la pământ, cu mâinile aduse peste cap ca pentru a se apăra de lovituri, și gema încet.

— Chemati imediat Salvarea, ordonă inspectorul. Il duceți la infirmeria închisorii. Pe toți indivizii ăștia îi aduceți la comisarariat. Mai întâi ca martori. Poate că o să introduc mai târziu plângere pentru tentativă de crimă și împiedicarea poliției de a-și face datoria.

Se apropiă după aceea de mica grămjioară de carne și zdrențe. Muradow își scoase spontan pălăria. Câțiva bărbați îi umară exemplul.

— Un copil... șopti el încruntat și se plecă. Un strigăt disperat care se auzi

lângă el, îi făcu să se ridice. Alături sta Nina și fixa micul cadavru. Fața îi era cenușie. Muradow îi apucă brațul.

— Vino, îi spuse el sever și totuși milos. Nu este un spectacol pentru ochii dumitale.

— Dumnezeule! Dumnezeule! murmură ea răgușit. E fratele lui Wang Ho!

Wang Ho părăsi localul prefecturii căleva ore mai tâziu. Fusesse chemat la telefon pentru ca să identifice cadavrul fratelui său. Nici un mușchiu al feții nu-i trăsărise când trase pâzna albă de peste cadavru. Liniștit și rece, declară că este într'adevăr fratele său.

După câțeva vreme intră în casa lui Malmgreen. Orbul îi auzi pașii și-l strigă tare și poruncitor ca totdeauna, să vie la el imediat. Wang Ho părea că nu aude nimic și trecu prin fața ușii stăpânului, spre odaia sa. Locul unde cu puțină vreme mai înainte zăcuse cadavrul lui Horn era gol. Câteva pete umede pe podea era tot ce amintea de lupta scurtă și hotărâtoare. Wang Ho avusese suficiență vreme să ascundă cadavrul într'o pivniță și să șteargă orice urmă de sânge. Chinezul se așeză pe o saltea și-și aprinse o pipă lungă.

Când se ridică înfărșit era întuneric. Intră în odaia lui Malmgreen după ce bătuse scurt la ușă. Orbul îl întâmpină cu un val de blesteme. Wang Ho scoase de sub masă, fără să spuie un cuvânt, un scăunăș și se așeză la picioarele lui Malmgreen. Chinezul mai lăsă să treacă un timp. Buzele lui începură deodată să se miște:

— Lumina! domn și stăpân, spuse el

cu glas molcom. Acordă nedemnului tău servitor, care nu merită nici să sărute locul pe care l-a atins fugar picioarele tale, o scurtă convorbire.

Malmgreen își dădu imediat seama că este ceva în aer.

— Vorbește, Wang Ho, spuse el prietenos. Tu ești prietenul, nu servitorul meu. Vorbește. Ce s'a întâmplat?

— Stăpâne, oare nu te-am servit eu nefericitul, vreme de ani îndelungați, cu fidelitate și devotament?

— Ba da, Wang Ho, spuse Malmgreen.

— Nu am fost eu sclavul tău umil, lumina ochilor tăi, după ce ea ți-a fost furată de câinii și șacalii în orbirea lor?

— Tu ai fost lumina ochilor mei, confirmă din nou orbul. Spune-mi însă Wang Ho, ai acum vreo dorință, vreo rugămintă?

Chinezul nu răspunse întrebării.

— Nu a ținut oare Wang Ho totdeauna departe de casa luminatului său stăpân pe dușmani? N'a înjunghiat oare Wang Ho, pe toți trădătorii, care voiau să-și rasplătească fiece stăpâne, binele cu răul, atunci când siguranța Luminatului o cerea? Nu s'a lăsat oare odată Wang Ho biciuit de propriii săi frați în patria sa, încât a rămas pe jumătate mort și nu a trădat nici măcar cu o clipire durerile care-i străfulgerau

corpul slujit? Nu a făcut toate pentru tine stăpâne, fiindcă cei cari îl chinuiau voiau să aște numele tău strălucit din gura mure dară a lui Wang Ho?

— Ai făcut toate acestea Wang Ho. Dar unde vrei să ajungi? Spune-mi ce dorești dela mine?

— Vreau să-l recapăt pe fratele meu, nobil stăpân și binefăcător!

Malmgreen tresări. Fața îi deveni palidă. — Ești nebun, Wang Ho! strigă Malmgreen brutal. Cum îți pot reda oare pe fratele tău care a murit?

Chinezul continuă calm: — E oare mai ușor să uciți fratele unui prieten decât să-l reînviți? Glumești, luminate stăpâne!

— Eu l-am ucis pe fratele tău? glasul lui Malmgreen tremura.

— Oamenii tăi au făcut-o stăpâne. La porunca ta.

Amândoi tăcură un răstimp. Orbul sta, parcă ar fi fost cufundat în gânduri, dar tremura de frică Malmgreen luă în cele din urmă, ezitant, cuvântul: — Fratele tău, după legile noastre, și-a lăsat trailul. A trebuit să moară. Nimeni nu mai poate să-l reînvie, Wang Ho.

Chinezul tăcu câteva clipe. Apoi vorbi cu un glas bizar de melodic: — Oh, stăpâne. Legile astea îmi sunt sfinte. Dar în mine, viernu nedemn, mai trăiesc și alte legi...

Legile astea din mine îmi șoptesc, că nu este drept să omori pe fratele prietenului tău. Ah, înalte domn, după legile astea, îți-ai trăit și tu trailul! Trebuie să mori. Și nimeni nu va putea să te reînvie. Imi pare rău stăpâne, dar legea din mine, al cărei nume nu-l cunosc, cere sângele tău. Wang Ho, broasca nevednică te va ucide astăzi. Orbul genu: — Ai înnebunit? Wang Ho, vino-ți în fire. Gândește-te.

— Oare înaltul meu stăpân s'a gândit, înainte de a da ordin ca micul meu frate să fie ucis?, întreabă chinezul, pânditor.

— Wang Ho, șopti orbul răgușit de frică, poți ucide cu sânge rece pe un olog fără puțință de apărare?

— Cred că da, stăpâne, răspunse încet chinezul.

La poliție domnea mare agitație. Criminalul arestat pe strada Potsdam de inspectorul Muratow a declarat după o scurtă ezitare, că este un membru al bandei Neinduraților și că a ucis copilul din ordinul lor. Urmând indicațiunilor lui s'a procedat imediat la câteva arestări. La unul dintre cei arestați au fost găsite două scrisori citrate cu acelaș cuprins. Parte dintre adresați au putut fi arestați și ei. Ceilalți cinci au prins de veste însă din timp și au fugit.

Muratow era eroul zilei. Părea însă că nu-și dă seama de acest lucru. Ședea azi modest ca totdeauna la biroul său.

Sprîjnit de fereastră în fața lui Muratow, de Gorny fuma o țigare după alta. Capul îi era înfășurat în bandaje albe, un obraz îi era umflat, iar buzele pleznite. Spunea că-l au aranjat câțiva Neindurați.

— Știi ceva Muratow, continuă el după o scurtă pauză, noi doi ar trebui să încercăm o lovitură de forță. Să distrugem cu o singură lovitură întreaga bandă. Așa cum spune Halle. Dumneata și cu mine. Vrei?

— Desigur că vreau, exclamă celălalt. Nu-ți închipui însă că este atât de simplu.

— Am un plan, îi spuse de Gorny ră-

mânând pe gânduri. Astă seară... Dar trebuie să-mi promiți un lucru Muratow. Nu trebuie să trădezi nici un cuvânt al planului nostru amicului dumitale Nuber.

— Fie, mormăi Muratow.

De Gorny se apropiă cu un pas. Apoi spuse cu glas încet:

— Astăzi, la miezul nopții, are loc o ședință a marelui consiliu al Neinduraților. Voi fi și eu de față. Dacă vrei, poți să ieși și dumneata parte. E drept că lucrul nu este cu totul lipsit de pericol, dar după cum te știu, nu suferi de lipsă de curaj.

— Desigur că nu este prea simplu. Dar îți-am mai spus: am planul meu. Cei doi sprezece membri ai marelui consiliu apar mascați și travesiți la intrare. Nici unul dintre ei nu-l cunoaște pe celălalt. Marele Neindurat a luat precauțiunea asta pentru ca marele consiliu să fie ferit de orice trădare. Cum să poți trăda oameni pe care nu-i cunoști? Planul meu însă se bazează tocmai pe acest fapt și anume: am reușit să stabilesc numele unuia dintre cei doi sprezece. Omul acesta va fi arestat astă seară la orele 11 din ordinul meu. Și dumneata mergi la ședință în locul lui. Îți voi procura costumele de care ai nevoie, îți voi spune parolele și te voi conduce la fața locului. Pericolul unei descoperiri este așa dar *relativ mic*.

Muratow stătu în cumpănă: — Firește, s'ar putea face. Dar îmi trec prin gând două întrebări. Ce urmărești prin procedul dumitale și de ce nu lași ca toată societatea să fie arestată, în masă, la fața locului de un număr mai mare de polițiști?

— Am motive bine întemeiate, spuse serios de Gorny. Locul unde va avea loc întrunirea focșle încă de azi dimineață de spioni ai Neînduraților. Cel mai mic semn suspect și sedința, dela care-mi promis atât de multe, nici nu are loc.

— Bine, spuse Muratow după o scurtă gândire. Sunt de acord.

De Gorny era extraordinar de mulțumit, dar nu lăsa să se vadă nimic. Lămurii în câteva cuvinte colegului său unde are loc întâlnirea și cum va trebui să se poarte.

— Oricui te va opri, pe rază de un kilometru aproximativ dela punctul de întâlnire al celor doisprezece, conchise el, spune-i numai: „Fără milă”. Cu parola asta fi se vor deschide toate ușile. Parola pentru plecare va fi adusă la cunoștință abia în timpul sedinței. Încă odată însă nu trebuie să chemi în nici un caz și alte forțe polițienești.

Muratow își ridică privirile. Il scrută pe de Gorny cu răceală: — Sunt de acord.

Am hotărât, spuse el serios. De periculos, e cu mult mai periculos, decât prezinți lucrurile. Știu bine. Cred, că e și alt ceva la mijloc decât bănesc acum. Un lucru este însă sigur — bagă bine de seamă — dacă e vreo masinație diabolică din partea dumitale, atunci: „fără milă” pentru dumneata, de Gorny. Nu obșnuiesc să glumesc în asemenea împrejurări.

— Te-ai molipsit și dumneata de nervozitatea generală, Muratow? Astă noapte vom fi doi contra zece. Trebuie să fim carne și unghie, altfel suntem pierduți amândoi.

— Bine, răspunse scurt inspectorul. S'a făcut.

Să fi fost ora 11 jumătate când Muratow se strecură cu o legăturică sub braț prin cel mai deochiat cartier al orașului. Fu oprit în repetate rânduri de indivizi nocturni, mai mult decât îndolnici. Unul îi ceru cu glas aspru un foc, un altul se întereseă umil cât este ceasul, un altul i se așeză pur și simplu, beat mort, în cale. De fiecare dată au fost suficiente cuvintele „fără milă”, pentru ca indivizii să se dea de o parte.

Trecu print'o curte întunecată, apoi în jos, pe o scară putredă. Muratow, urmând exact indicațiile lui de Gorny, își puse aci masca neagră, îmbracă o manta lungă,

tot neagră, și-și acoperă capul cu o glugă. Trece apoi de mai multe uși. De fiecare dată spunea „fără milă” și toate ușile se deschideau imediat.

Muratow se pomeni în cele din urmă într-o încăpere bolită și bine luminată. La o masă mare și rotundă sedeau mai multe persoane mascate. Muratow se mai liniști. Dintr-o privire rapidă și-a dat seama imediat, că atât măștile cât și mantalele tuturor se asemănau perfect. Și mai ales, toate se asemănau cu propriile-i haine.

— Afacerea începe să mă amuze, își spusese el în gând și se apropie cu pași măsurati de masă. Își încrucișă brațele pe piept pentru ultima dată: „Fără milă”.

— Fi bine venit, frate, răspunseră mascați în cor.

Muratow se așeză plin de demnitate.

Un ceas bătu undeva înfundat de douăsprezece ori. În aceeași clipă se ridică unul dintre cei de față. Imbrăcămintea lui nu diferea cu nimic de a celorlalți. Pe piept strălucea însă o stea, în al cărei mijloc scânteia o piatră mare, roșie.

— În numele Marculi Neîndurat, care se află desigur și astăzi necunoscut în mijlocul nostru, ca și alte rânduri, deschid eu președintele întrunirii noastre de astăzi, ședința, — declară el solemn.

Președintele stătu o vreme tăcut. Ochii

săi negrii scânteiau pătrunzători din dosul măștii și cercetau neliniștiți fețele celor prezenți.

— Trădare! strigă el deodată cu putere și bătu violent cu pumnul în masă. Trădare, repetă președintele într-un ton mai liniștit. Ocură asta îngrozitoare bântuie de câteva săptămâni printre noi.

Unul dintre mascați se ridică furtinos: — Moarte trădătorului! El trebuie să se afle în mijlocul nostru.

Președintele dădu din cap: —Frate, spui adevărul? zise el serios. Numai un membru al marelui consiliu putea să știe toate câte au fost denunțate poliției. Trebuie să-l căutăm. Trebuie să-l găsim. Și-l vom găsi. Dar mai înainte de a trece la această chestiune, unul dintre frați ne va face un raport. E în stănsă legătură cu chestiunea trădării. Fratele are cuvântul.

Președintele se așeză demn. Muratow privea încordat în jurul său. Care dintre mascați era fratele în chestiune? Poate de Gorny... Detectivul băgă deodată de seamă că ceva nu este în regulă. Toți priveau în tocmă ca și el în jurul lor. Nimeni nu se ridică.

— Fratele are cuvântul, spuse președintele încăodată, vădit nerăbdător.

Muratow fu străbătut parcă de un curent electric. Bănuiala isbucni subit și deveni certitudine. Fratele al cărui raport era aș-

leptat acum de toată lumea, era acela care fusese arestat de poliție cu o oră mai înainte și al cărui rol îi juca acum, el, Muratov. Ce era de făcut? Descoperirea înscelătoriei era acum inevitabilă, iar pericolul fantastic de mare.

În încăperea domnea o tăcere morntală. Ceasornicul ticăia încet. Trecea secundă după secundă. Iar pericolul creștea cu fiecare clipă. În ochii tuturor se citea acum clar neîncrederea...

Muratov sări în sus ca smuls de un pumn uriaș. Trebuia să joace rolul celui dispărut. Trebuia. Era singura lui speranță. Într'adevăr, pericolul părea înlăturat pentru moment. Toți priveau iarăși liniștiți. Nu mai era timp de pierdut. Unsprezece perechi de ochi îi priveau fîntă buzele.

— Domnii mei! Cuvintele sale detunară ca focurile unui revolver, în tăcerea înghețată. Unsprezece perechi de ochi deveniră mari și amenințători. Lui Muratov îi venea să se pâlmuiască singur pentru cele două cuvinte scăpate. Își dădu imediat seama de greșeala sa hotărâtoare. Cuvintele fuseseră însă rostite. Era prea târziu.

29

— A uitat oare fratele nostru, cum o bișnuim să ne adresăm cuvântul? Întrebă președintele cu un surâs bizar.

— Nu, n'am uitat, răspunse Muratov în cel, cumpănind fiecare secundă. Fiecare frântură de secundă era acum un timp prețios pentru gândire. Creerul său lucra febril. „Nu, n'am uitat! Am spus, perfect conștient, în loc de „fraților” — „domnii mei”. Așa este.

Se auziră câteva exclamații de nemulțumire. Președintele făcu un semn scurt cu mâna și tăcerea fu restabilă.

— Ciudate sunt cuvintele tale, frate, se adreseă el viclean detectivului. Ne privești pe toți cu încordare și mirat. Explică-ne care este sensul adânc și misterios al vorbelor tale.

— Intreg Berlinul vorbește despre Neîndurați și despre frați, începu Muratov și se strădui să fie solemn. Chiar și cel mai prost polițist știe imediat din ce parte bate vântul, când aude cuvintele „Neîndurați” sau „Frate”. Iar noi strigăm fanfaroni, în gura mare, ca niște copii închipuiți, cuvintele astea. Ne trădăm singuri.

— Are dreptate. Ideea este justă. Ne trădăm singuri, se auziră câteva glasuri agitate.

— Deaceea, să lăsăm la o parte, în situația de-acum, cuvântul-reclamă „Fraților”, continuă Muratow. Să lăsăm teatrul și să fim bărbați, domnii mei.

Președintele luă din nou cuvântul: — Vom discuta mai târziu propunerile frațelui. Până una alta, ne întîlăm ca mai înainte. Frațele să-și înceapă însăși raportul.

„Dacă aș ști numai ce vor dela mine”, se gândea Muratow. Incepu la întîmplare:

— Pot să spun că activitatea mea a fost înecunată de data aceasta de succes. Toate chestiunile care mi-au fost încredințate mie, au fost rezolvate... da, le-am rezolvat... cu alte cuvinte, soluționarea chestiunilor mi-a reușit...

Linștea din încăpere era înăbușitoare.

— ...sau mai bine zis, soluționarea chestiunilor s'a terminat cu succes... Muratow tăcu.

— Frațele să treacă mai repede la fapte, spuse președintele mustrător. Nu avem multă vreme. Cel mai bun lucru este să pun eu întrebări.

— Intrebă-mă, exclamă detectivul și-și ascunse cu greu bucuria.

— Ce ai aflat despre Nuber? sună prima întrebare.

— Nuber l-a prins pe Fleischer, începu Muratow fără ezitare.

— O știm foarte bine, îl întrerupse președintele săcăit. După ce de Gorny l-a avertizat pe Fleischer să nu fugă prematur, după ce Fleischer însuși și-a făcut de mult aci raportul, capitolul acesta îl considerăm închis pentru noi. Voi pune întrebări precise: Știe Nuber despre noi atât de multe lucruri, încât moartea lui să fie de dorit?

— Nuber este cel mai destoinic om al poliției din Berlin, începu Muratow. Știe foarte multe. Trebuie să moară.

„Dacă asta a fost o cursă, se gândi el, atunci am scăpat de ea”.

— Bine, spuse președintele scurt. Nuber va fi înălțurat în douăzeci și patru de ore.

— Nu trebuie să-l ucidem pe Nuber, interveni un altul cu glas stăpânit.

— Dece? întrebă aspru președintele.

— Nuber posedă semnul, sună înecet răspunsul.

— Cazul Nuber este lămurit, spuse președintele. Raportează scurt despre de Gorny.

— Oh! Incepu Muratow fără ezitare. De Gorny este devotat cu trup și suflet cauzei noastre. Am observat atent...

— Destul, îi tăia celălalt cuvântul. Și a-

cuma — cum stăm cu Muratow? Ai avut succes la el? Sau nu este nimic de făcut?

Pe Muratow îl trecură căldurile. Cursa. Era asta oare cursa?

— Se lasă cam greu, spuse el fără precizune. Am încercat totul,... tăcu pentru a-și provoca adversarul să puie o întrebare mai precisă.

— Trebuie să-l câștigăm de partea noastră, strigă președintele. Trebuie și e posibil. Individul ăla este sărac. Bani și cuvintele bune pot multe lucruri.

— Am făcut tot posibilul, răspunse Muratow dând din umeri. Am discutat cu el — ore întregi. Individul este incorruptibil. Trebuie să moară.

Privirile lui Muratow și ale președintelui se încrucișară o clipă. Detectivului i se părea că citește în ochii celui alt răutate și viclenie. Fusesse recunoscut? Vrea acum demascarea?

— Nu e nici o grabă, spuse președintele. Păru că mai vrea să adauge ceva, se săia până însă și-i făcu semn cu mâna să ia loc.

Muratow se așeză. Pericolul era înlăturat pentru moment. Cu toate acestea era neliniștit. Dacă fusese descoperit de președinte, situația sa nu era defel de învidiat. Nu avu nici măcar timp de gândire, căci preopinutul său luă din nou cuvântul:

— Fraților, raportul pe care l-am ascultat adineauri, stă în strânsă legătură cu ordinea de zi a ședinței de astăzi. Nu am precizat-o, intenționat, mai înainte. Ea este: trădarea! Am mai spus-o. Neînduratul de Gorny este învinuit că ne-a trădat cauza. Acuzatorul are cuvântul.

Președintele se așeză. Un alt personaj mascat se ridică în picioare: „Acuz!” strigă el cu vocea tunătoare. În urma hotărârii înțelepte a Marelui Neîndurat, membrii marelui consiliu nu se cunosc între ei. Astăzi ne dăm seama cu câtă înțelepciune a fost chibzuit acest lucru. Dacă nu ar fi fost așa, am fi cu toții astăzi la închisoare, — victime ale unui trădător ticălos. Sistemul nostru are însă pe de altă parte și dezavantajele lui. Cum îl putem afla pe trădătorul din mijlocul nostru dacă nu ne demascăm? De Gorny este singurul Neîndurat, care după eșecul suferit de Fleischer, poate intra și eșă zilnic nestingherit la poliție. Ce poate fi mai probabil, decât că de Gorny ne-a denunțat poliției, că el este trădătorul căutat? Nu știm dacă face parte din marele consiliu. Dacă face parte, atunci — după părerea mea — este exclusă ori ce îndoială. Deaceia propun: În vederea însemnătății chestiunii, să ne ridicăm mâștile.

Printre cei de față trecu o fremătăre. Se auziră exclamații de nemulțumire.

— Legea noastră nu permite asta.

— Vom fi cu toți la discreția trădătorului.

— Să punem la vot chestiunea! interveni președintele. Cine este pentru demascare în cazul acesta excepțional, acela să ridice mâna.

— Nu este nevoie, spuse deodată cineva foarte calm. Eu, de Gorny, vă stau de bună voie la dispoziție.

Trecu un răstimp însemnat până ce ceilalți își reveniră din mirarea lor.

— Ai curaj, frate, recunosc în cele din urmă președintele. Adaugă însă îndată aspru: — De Gorny, consideră-te din clipa aceasta, prizonierul nostru.

De Gorny dădu afirmativ din cap: — Bineînțeles. Sunt gata să ascult sentința marelui consiliu. Viața mea va aparține celui care va putea să-mi dovedească trădarea față de cauza noastră.

— De Gorny, reține acuzaatorul. Cum îți explici, că poliția a aflat în ultima vreme foarte multe lucruri, care nu puteau fi știute decât de un membru al marelui consiliu?

De Gorny dădu din umeri: — Nu există decât o singură explicație: trădare!

Acuzaatorul își ascunse cu greu uimirea:

— Ah, o recunoști chiar dumneata?...

— Nu recunosc nimic! îi întrerupse imediat celălalt. E limpede că am fost trădati de un membru al marelui consiliu. Marele consiliu numără însă doisprezece membri, dormule acuzaator, iar nu unul singur.

Ochii negri ai adversarului său scânteiară dușmănoși.

— Pentru a îndepărta bănuiala depe capul tău, îndrăznești să insuși întregul mare consiliu?

De Gorny înălță din umeri.

Acuzaatorul își mușcă furios buzele.

— Zadar nic încerci, de Gorny, să scapi cu știutele tale tertipurî. Iată, încep cu dovezile. De Gorny a sosit la Berlin în ziua de 17 Martie. În ziua de 20 Martie au fost arestați 10 Neîndurați. În ziua de 27 Martie am fost înștiințați de Fleischer, că poliția cunoaște numele altor 14 Neîndurați. Frații noștri au trebuit să fugă. Trei din ei au căzut cu toate acestea în mâinile poliției. În ziua următoare s'a văzut că și lovitură noastră la cinematograful a fost trădată. A fost arestat încă un membru numai după câteva zile. Apoi activitatea spionului nostru Fleischer a fost zădărniciă. Acum poliția cunoaște chiar și câțiva membri ai marelui consiliu. Să fie numai o întâmplare că toate aceste lucruri coincid cu apariția la Berlin a lui de Gorny? E vă-

dit, de Gorny și nimeni altcineva este că-
utatul trădător. Cer pedeapsa cu moartea
și anume cu execuție imediată.

— De Gorny, spuse serios președintele.
Îți dau cuvântul ca să te aperi. Ți-ating a-
tenția că ești în pericol.

De Gorny dădu din cap. Părea să fie în-
că foarte calm.

— Știu!... Dar însumi l-am căutat pe a-
devăratul trădător. De trei zile știu cine
este.

— Bine! Atunci spune-ne numele presu-
pusului trădător.

De Gorny își încrucișă provocator bra-
țele pe piept.

— Ei, se pare că nu prea ești sigur de
cele ce spui? Il ironiză acuzatorul.

— Din contră, domnule acuzator, răs-
puse celălalt calm. Numele d-tale domnule
acuzator este Gabriel. Numele trădătorului
este tot Gabriel.

Acuzatorul sări în picioare.

— Mii de idraci!

Se năpusti scofând un strigăt de furie.
Un pumnal fulgeră. De Gorny se dădu îna-
poi și-și înlinse brațele lungi spre a se a-
păra. Reuși să-l apuce pe furios de mână.
O smucitură și dreapta adversarului era
din nou liberă. Un horcăit răgușit se auzi.
De Gorny zăcea la pământ și-și apăsa ge-

mând ambele mâini pe partea dreaptă a
pieptului.

Urmă o tăcere desăvârșită. Mascarii ur-
măriseră palizi lupta scurtă care durase
numai câteva secunde. Totul se întâmplase
cu atâta repeziciune, încât nu putuse în-
terveni nimeni.

De Gorny zăcea acum nemișcat. Alături
de el sta cu capul plecat adversarul său.
Se demască cu un gest obosit. Apăru fața
fantomatică a lui Gabriel. Președintele în-
trepupe în cele din urmă tăcerea:

— Neîndurările Gabriel! Consideră-te
prizonierul nostru. Ești acuzat de trădare
și tentativă de omor împotriva unui mem-
bru al marelui consiliu.

— Un bandaj!... horcăi de Gorny. Am o
hemoragie...

Doi mascați îngenuchiară imediat lân-
gă el și-i desfăcură hainele.

— O rană superficială și nepericuloasă,
declară unul dintre ei, după ce-l cercetă pe
rănit și-i puse un bandaj provizoriu.

— Tot una e, răspuse președintele as-
pru. Unul din ei va muri peste câteva mi-
nute. De Gorny sau Gabriel. Poți vorbi,
de Gorny?

Englezul dădu extenuat din cap.

— Atunci țin-te de cuvânt și dovedește
vina lui Gabriel.

— Percheziționați-l, spuse cu greutate de

Gorny. Trebuie să aibă scrisori asupra sa. Scrisori... dovezi...

Gabriel nu opuse nici o rezistență. Percheziția după câteva minute. Nu se găsi nimic în afară de un portofel și un revolver. Pumnalul îi fusese luat mai înainte. Cerce-tară cu cea mai mare atenție cuprinsul portofelului.

— Sunt numai lucruri fără însemnătate, spuse președintele. Cel mult scrisoarea asta — o invitație să se prezinte ca martor la poliție — știm însă de chestiunea asta. Nu are nici o legătură cu noi.

— Vă rog să-mi arătați scrisoarea, le ceru de Gorny. Îi privi cercetător cuprinsul. Apoi suci nehotărât încoace și încolo scrisoarea.

— Da, nici vorbă..., șopti el, așa trebuie să fie... În buznarul meu este o retortă... trebuie s'o încălzim... când fierbe lichidul... luați scrisoarea... fața nescrisă... țineți-o deasupra... devine vizibil scrisul secret... acțiunea clorului...

Cei prezenți fură cuprinși de neliniște. Numai Gabriel rămase liniștit, în timp ce tovarășii săi lucrau febril. Colțurile buzelor îi svăceau de o ironie abea reținută. O luminare sfârâi încet. Fețe încordate se plecau.

— Nu se vede nimic !

— Nu este asta o pată ? Ah, se mărește !

— O literă. Încă una. Un rând întreg.

— Scris secret ! Trădare !

Se făcu apoi deodată din nou liniște. Președintele se întoarse încet spre Gabriel. Acesta își pierduse stăpânirea de sine. Privea ținută, idioțit, înaintea sa.

— Citește mesajul secret, spuse președintele rar, apăsând asupra fiecărui cuvânt. „Am primit informațiunile. Banii trimiși la adresa convenită. Așteptăm raport precis asupra ședinței consiliului”.

O tăcere apăsătoare puse stăpânire pe încăpere.

— Sunt nevinovat, bălbâi în cele din urmă Gabriel. Nu știu nimic despre mesajul acesta secret.

— Minte, gemu de Gorny. În buznarul meu este o hârtie albă... o scrisoare... dela el... e... e aceeași cerneală.

Hârția fu căutată imediat. Era nescrisă, dar după ce fu expusă clorului, apărură pe ambele fețe rânduri scrise. Prima față era scrisă des cu caligrafia caracteristică a lui Gabriel, și conținea numai informații banale adresate unui prieten. Gabriel recunoscu imediat că a scris scrisoarea, dar nu putu să dea nici o explicație în legătură cu misterioasa dispariție a scrisului. Rămase însă complet uluit, atunci când i se

arăta cea de a doua față a scrisorii. Aci se putea citi în caractere desenate și întortochiate într'un mod bizar. „Arestați-l imediat pe Fleischer. E membru al N. E. și asasinul lui Olbrüg. Am nevoie de bani”.

— Ticălosule ! ură președintele. Mai ai ceva de spus ? Atunci grăbește-te. Clipele tale sunt numărate.

— Sunt nevinovat, spuse sugrumat Gabriel. Nu știu nimic de toate astea...

— Să spuie basme altora, răsă disprețuitor președintele. Deoarece de Gorny nu poate acum, în conformitate cu obiceiul nostru, să execute el însuși pe trădătorul descoperit de el, o voi face eu.

Seoase un revolver și-l puse în coaste lui Gabriel.

— Marș în sala inchiiziției!

Gabriel se clătina. Președintele îl apucă de braț și-l trase spre o ușiță. Câteva secunde după ce ușița se închisese în urma lor, se auzi o detunătură. Puțin după aceea președintele reîntră în încăpere, ținând încă în mână revolverul fumegând. Fața îi era palidă, iar mâna în care ținea revolverul tremura vizibil.

— Fraților, spuse el cu glas răgușit. Trădătorul a fost executat. Putem să ne vedem iarăși liniștiți și neîngrijiați de treburile noastre. Nimeni nu va mai...

Tăcu brusc. Ochiul îi rămăsese fixat la intrarea principală. Toți se întoarseră electrizati.

În ușă sta un mascaș. De fapt, persoana sa nu avea nimic excepțional. Nici masca, nici glușa sau mantaua neagră nu se deosebeau cu ceva de celelalte. În ochii mascașilor se putea citi totuși murarea și spațima. La masă se aflau unsprezece membri ai marelui consiliu. Cel de al doisprezecelea zăcea în camera alăturată. Prin urmare acela care se afla în cadrul ușii era — al treisprezecelea.

Muratow își dădu imediat seama de noul pericol care-l amenința. Membrului care fusese arestat și al cărui rol îl juca el, îi va fi reușit într'un chip oarecare să scape. Era clar, că Neîndurații, fără a fi chiar nevoiți să-și scoată măștile, îl vor recunoaște pe el, Muratow, ca fiind un intrus.

— Ce înseamnă asta ? Cine ești ? spuse cu greutate președintele.

— „Fără milă”, strigă tare cel care intrase. Sunt un frate.

Se apropie încet. Când toți tăcură în așteptare, continuă :

— Am fost atacat în curte și doborât. Când mi-am venit în fire, îmi dispăruse legătura în care aveam masca, glușa și mantaua. Gărzile noastre nu m'au lăsat să pă-

trund nemascat. Astfel că am trebuit să-mi procur lucruri noi...

— Ha ! strigă sălbatcă președintele. Atunci..., atunci...

— ... se află în mijlocul nostru un spion, îl completează celălalt sumbru.

Muratov pierduse multă vreme. Când auzi că nu era vorba de membrul care fusese arestat la ora 11, respiră ușurat. După o clipă își dete însă seama, cu o înpeziune înfricoșătoare, că situația sa nu se îmbunătățea cu nimic prin aceasta.

Privirile scânteietoare ale președintelui sfredeleau pe ale sale. Muratov nu voi să aștepte până ce să fie prins de Frați. Sări deodată în picioare, se repezi spre ușă și se întoarse, ajuns aci, fușgerător spre el. Avea câte un revolver în fiecare mână.

— Măinile sus!

Toți se supuseră situației. Muratov nu cînt însă frică pe fețele lor, ci mai degrabă triumful.

— Cine ești ? întrebă președintele.

— Inspectorul de poliție Muratov, răspuse acesta.

— Așa ? răspunse ironic președintele. Ei, și ce crezi că are să se mai întâmple acum ? Hm ? Nu vei fi vrînd să ne arestezi pe toți ? Sau, mai știți, poate crezi ?

Muratov auzi pe neașteptate în spatele

său un troznăt ușor. Voi să se răsucescă repede, dar fu prea târziu. Brațe îl apucară pe la spate și-l ridicară în sus. Se auzi un foc de revolver. Glontecele pătrunse în tavan. Detectivul fu trîntit la pămînt și legal într'o clipă.

— Așa amice, spuse președintele surzînd. Comedia s'a sfîrșit. Viața ta nu mai prețuiește nici o para chioară.

Muratov tăcu. Teată speranța lui era acum în de Gorny. Desigur că acesta va încerca să-l salveze. Fiind însă rănit, aproape că nu putea fi de folos. Englezul se ridică greoi și se apropie — sprijinit de brațul unui tovarăș — de detectiv.

— El ei declară de Gorny cu glas stins. E Muratov, inspectorul de poliție. Ce aveți de gând cu el ?

— Să moară, răspunse președintele. Il vom ține închis până mâine. Vom convoaca apoi o adunare generală a Neînduraților, iar executarea va avea loc în fața tuturor. Va fi un admirabil mijloc de intimidare pentru frații suspecți.

Muratov respiră ușurat. Așa dar va muri abea mâine. Atunci nu era încă totul pierdut. Până atunci e sigur că va fi eliberat de Gorny.

— Idioție ! strigă deodată acesta. Toată poliția va căuta mâine pe giuvaerul ăsta. Trebuie să moară astăzi, imediat, va fi cel

de al patrulea inspector de poliție executat de noi.

Muratov nu-și credea urechilor. Era oare cu puțință? Agentul guvernului englez, de Gorny, îl trimitea la moarte pe el, un inspector de poliție?

— Ai dreptate, frate, recunoscui președintele. Să-l înălțurăm imediat. Măine putem să arătăm fraților noștri capul spionului.

Își scoase încet, meliculos, revolverul. Apoi se apropie de cel legat și-l ridică în sus de guler.

— Hai, marș acolo! și arăta ușa, în spațele căreia se auzise cu puțin mai înainte focul de revolver.

Detectivul făcu doi, trei pași. Apoi se întoarse violent și dădu un picior în burta călăului său, încât acesta sbură clătănându-se în colțul încăperii. Muratov fu însă înconjurat și doborât imediat de mascați. De data aceasta îi legară și picioarele, iar doi indivizi îl duseră în încăperea alăturată.

— Stați, strigă deodată un glas tare și poruncitor. Eu, Marele Neîndurat, interzic această execuție. Am alte intenții cu acest om.

Adversarii lui Muratov se întoarseră surprinși.

— Tu — marele Neîndurat? Întrebă unul neîncrezător. Poți să ne-o dovedești?

— Pot! sună repede răspunsul. Duceți pe prizonier până una alta în camera închizitorială și încheiați ușa. Atunci vă voi dovedi.

Muratov renunță să-și mai explice întâmplările citate din această privință. Băgă deodată de seamă, că legăturile din jurul mâinilor slăbiseră. Reuși cu oarecare greutate să-și elibereze mâinile și apoi picioarele. Aprinse repede un chibrit. Văzu alături de sine cadavru criminalului executat puțin mai înainte. Muratov rămase înlemnit. Mai aprinse repede un chibrit. Dumnezeu, așa era. Mortul nu era Gabriel. Figura era complet străină. Detectivul nu avu timp să caute o explicație a acestui fapt curios, căci încăperea se lumină în aceeași secundă. Când Muratov se întoarse speriat, văzu în spatele său pe unul din mascați.

— Ah! te-ai eliberat singur, spuse ironic noul venit. Apoi se așeză comod la o mică masă care se afla într'un colț, scoase o foaie de hârtie dintr'un sertar, trase spre el călimara și începu să scrie.

— Capeti acum un bileț ca să poți pleca, continuă el să vorbească, fără să se oprească din scris. Numai parola n'ar fi suficientă, deoarece toți oamenii noștri știu că ședința secretă nu s'a terminat încă. Or-

cui ar vrea să te oprească, îi arăți biletul și-i spui, că ți-a fost dat de marele Neindurat în persoană. Bun! Tine-l!"

Murarov se apropie repede și învinse grăbit mâna spre hârție.

— Drace! strigă mascatul. Nu poți băga de seamă?

Detectivul răsturnase cu o mișcare slăbăge călimara. Conținutul negru se vărsă peste întreaga masă. Mascatul își șterse degetele pătate cu batista. Murarov sta uluit alături de el și nu spunea nici un cuvânt.

— Cară-te de aici! se răsti celălalt la el. Trece prin fereastra asta și dai printr'un coridor. Mergi drept înainte și ajungi în curte, grăbește-te. Despre mine vei mai auzi curând.

Murarov îi ascultă tăcut indicațiile. Trece prin coridor, și apoi prin curte. Mintea îi era străbătută de mii de gânduri. Desigur că mascatul, Marele Neindurat își prefăcuse toată vremea glasul. În clipa în care lichidul negru i-a curs însă peste degete, exclamația sa „drace", sunase cu totul altfel. Glasul acesta era cel adevărat.

— Groaznic, gemu Murarov.
Vocea aceasta o cunoștea foarte bine. Era vocea colegului său Nuber.

27
Era ora 3 dimineața, când Murarov ajunsese acasă mort de oboseală. În clipa aceea sună însă telefonul. Puse mâna pe receptor mormăind o înjurătură. Glasul agitat al lui Halle, îl întâmpină într'un val de cuvinte.

— Un oarecare inginer Malmgreen, depe strada Uhlând 18 a fost asasinat. Trebuie să te duci imediat acolo.

— Plec imediat! spuse detectivul.

Murarov închise telefonul. Așa dar încă o noapte nedormită.

Când intră puțin după aceea în locuința lui Malmgreen, era liniștit ca de obicei. Sta tăcut în camera celui ucis. Un tablou bizar i se înfățișă privitor. Mortul zăcea întins pe spate, la pământ. Trăsăturile îi încremeniseră într'o expresie de groază nemărginită, iar ochii îi erau larg deschiși. Alături de el ardeau două lămpi de noapte care sta un crucifix. Mămile, în contrast bizar cu trăsăturile contractate de spaimă, erau împreunate peste o carte de rugăciuni. Din piept îi ieșea subliniind înfloritorul tablou un pumnal chinezesc. Alături de cadavru, ședea cu ochii închiși un chinez care cânta, monoton și tăgănat. În fața lui se afla o statuie mică, un Buddha.

Murator se apropie de comisarul Gould, care sta rezemat într'un colț și-i puse cu glas încet câteva întrebări.

— Medicul trebuie să vie imediat, decelără comisarul. Mortul are în afară de lovitura de cuțit din piept și o rană la ceafă. Am încercat să stau de vorbă cu chinezul ăsta. Dar nu răspunde nimic. Ca și când nici nu m'ar vedea.

Murator înclină capul. Apoi se duse repede spre chinez.

— Ce faci aici? Îl întreabă el aspru.

Chinezul ridică încet pleoapele.

— Mă rog, spuse el solemn și serios, Buddha să-i spuie Dumnezeului răstignit al stăpânului meu, că Wang Ho l-a ertat. Răstignitul să nu fie supărat pe stăpânul meu, căci nici Wang Ho nu mai este supărat pe el....

— Wang. Ho! Îl întrerupse detectivul. L-ai ucis pe stăpânul tău?

Chinezul scutură negativ din cap: Wang Ho nu l-a ucis pe luminatul său stăpân. L-a pedepsit. O lege din eugetul său îi cerea asta. Wang Ho i-a spus stăpânului său, că e silît să-l ucidă.... Stăpânul lui nu voia s'o creadă.... fiindcă Wang Ho i-a fost totdeauna un servitor credincios.... După aceea a înțeles însă.... Și atunci i-a fost frică... Alerga strigând prin cameră. A căzut în genunchi.... Atunci m'a sugrumat scâr-

ba. I-am înfipt cuțitul în inimă. Luminatul meu stăpân nu era un laș. A fost totdeauna curajos și viteaz. Probabil că înebunise— astăzi.... Nu-i așa domnule? Când un bărbat viteaz se poartă atât de umilitor, de laș, trebuie să fie nebun?

— Nu interesează asta. Explică-ne mai bine cum de are Malngreen o rană și în ceafă.

— Stăpânul meu s'a lovit căzând cu capul de marginea căminului.

— Căzând? Prin urmare după ce mai întâiu loviseși?

Chinezul dădu din cap: — Wang Ho mai întâiu lovise. Ai dreptate.

Între timp sosise și medicul care era așteptat. Acesta cercetă atent cadavrul cu amănunțime. Se ridică după o vreme și spuse: "Alt lovitura de cuțit care a atins inima, cât și rana dela ceafă, sunt mortale. Nu se poate stabili obiectiv, care rană s'a produs mai întâiu și prin urmare care a provocat moartea.

— Aproape că nici nu interesează, răspunse inspectorul. Avem măturăta categorică a făptașului.

— Încă un lucru, continuă medicul. Mă frapază ceva ciudat la ochii celui mort. Nu este exclus ca omul acesta să fi fost orb, Murator se întoarce repede: — Stăpânul

tău a fost orb, Wang Ho? Întrebă el aspru.
— Aşa-i, dădu din cap chinezul. Mai înainte vedea foarte bine. Dar după cum spune şi domnul doctor — acum câţiva ani — dintr'o împuşcătură superficială, o nimica toată, bine vindecată, a pierdut totuşi vederea. Absolut orb.

Gould se apropie agitat: — „Cred că ştiu cine este cel ucis.

— Cum adică?

— Nu este nici un inginer Malmgreen. E ocnăşul evadat Rebhahn. S'ar putea însă să mă înşel.

— Nu cred! O cunoşti înă a mea lucra la acest „inginer”. Am vorbit adesea cu ea despre el, dar nu mi-a pomenit niciodată că ar fi orb. Se prefăcea prin urmare. Simula că este paralizat, ca să aibă un succes mai categoric. Se pare că am dat peste un cuib de vîespi.

Gould puse chinezului cătuşele. Wang Ho fu cuprins deodată de o nelinişte vizibilă.

— Afi vorbit despre o cunoşti înă a dumneavoastră, care lucra aci, domnule inspector? Vorbiţi de miss Holm, nu-i aşa?

Muratov se încrunţă: — Şi dacă? Domnişoara Holm nu are nici o legătură cu toate acestea....

— Oh! Il întrerupse Wang Ho repede. Bineînţeles că nu are nici cea mai mică

legătură. Am întrebat, fiindcă voiam să ştiu numai dacă dumneata eşti inspectorul Muratov.

— Ei şi? Ce-i cu asta?

— Miss Holm este în pericol! Eu nu o mai pot apăra. Trebuie s'o aperi dumneata acum.

Ușa biroului lui Halle sări de perete. Capul roșu al inspectorului-șef apăru în deschizătură.

— Domnul de Gorny! strigă el scurt. Cel vizat se ridică. Fața îi era palidă, iar în jurul ochilor avea cearcăne întunecate. Intră fără să spuie un cuvânt în biroul lui Halle și închise grăjulu ușa.

În odaia alăturată rămăseseră singuri Nuber și Muratov. Era însă deverește dimineața, dar la poliție se petrecuseră multe. Nuber fusese primul care a trebuit să raporteze, apoi a venit rândul lui Muratov. El expuse amănunțit superiorului său toate evenimentele din cursul nopții trecute, și în special purtarea odioasă a lui de Gorny. Nu pomenise nimic însă despre bănuiele sale cu privire la Nuber. Nu era deloc lămurit cu privire la această chestiune. În afară de acestea, argumentele pe cari le-ar fi putut aduce nu constituiau o dovadă.

— Ce să fie astăzi cu bătrânul? întrebă zâmbind Nuber.

Muratov mormăi ceva neînțeles. Apoi îi veni un gând și-i povesti în câteva cuvinte lui Nuber aventurile sale. Trecu însă și de data aceasta peste urâta lui bănuială. Nuber răsă cu subînțeles.

Muratov îi povesti apoi despre arestarea

lui Wang Ho. Nuber îl ascultă atent, fără să-l întrerupă cu nici un cuvânt.

— O noapte a aventurilor, spuse el pe gânduri când făcu Muratov. Am arestat și eu pe un Neindurat.

— Si dumneata? întrebă Muratov neîncrezător. Când?

— Astănoapte, sau mai bine spus spre dimineață. Lu Isheim, soția tăinuitorului Neinduraților, se îmbolnăvise prezentând fenomene de otrăvire. A fost un caz foarte simplu. James, servitorul casei, care mi l-a denunțat dealtfel mainainte pe tăinuitorul Isheim, i-a adus erî seară stăpânei sale o limonadă. Lu n'a băut decât o treime din pahar. I s'a făcut însă imediat foarte rău, așa că a cerut să se cheme îndată un medic. Medicul acesta l-a văzut pe James, cum încearcă să facă să dispară paharul cu limonadă otrăvită. Lichidul conținea o puternică otrăvă orientală, a cărei compoziție n'a putut fi stabilită încă precis până acum. Medicul m'a chemat imediat. L-am întrebat de îndată pe servitor, care, după oarecare împotrivire, a făcut mărturisiri complete. Primise ordin din partea Neinduraților s'o ucidă pe Lu.

— E groznic, strigă Muratov înfiorându-se. Sărmanul Isheim. Întâi nenorocirea arestării lui....

— Nenorocire? îl întrerupse imediat

Nuber. Când un om este pedepsit pentru fără de legele sale, atunci nu este o nenorocire, ci numai plată meritată.

— Nu cred în vina lui Isheim.

— Imi dai voie! Uși că am găsit în casa lui lucruri de furat.

— Cu toate acestea, nu pot să cred.

Nuber dădu din umeri. Se ridicase și se plimba cu mâinile la spate prin camera Muratow simți deodată un fior rece pe spate. Nuber purta pe mâna stângă o mănășcă de piele galbenă.

— Dece nu-ți scoți mănășa, îl întrebă el dela obraz.

Nuber închise puțin ochii și rămase locului.

— Hm, făcu el pe gânduri. Apoi continuă vioi: Mi s'a întâmplat eri un accident stupepid. Un netot oarecare a răsturnat o călămară. Cernea mi-a curs peste degete.

— Sinceritatea dumitale este uluitoare spusă încet Muratow.

— Cum asta? întrebă repede Nuber privind-și colegul drept în ochi.

Celălalt răspunse cu aceeași înțelepciune.

— E o coincidență bizară de întâmplări. Și eu am răsturnat eri o călămară. Tocmai pe mâna Marelui Neîndurat.

— Ah, așa, surăse Nuber. Înțeleg acum. Știi, asta este cunoscuta dualitate a în întâmplărilor.

— 162 —

— Dela dumneata mai pot învăța multe, Nuber, spuse Muratow neștiind dacă trebuie să râdă sau să se supere. Fu scutit însă de o continuare a răspunsului, căci în aceeași clipă se deschise ușa, iar Halle și de Gorny intrară în odaie. Dispoziția lui Halle era schimbătă într'un chip izbitor. Fața îi strălucia pur și simplu de mulțumire.

— Așa dar dragă Muratow, strigă el sgomotos și-l bătu ironic pe detectiv pe umeri, ai nemerit iarăși pe o cale proastă. Expozeul dumitale a fost admirabil. De Gorny te trimite la moarte! Zău, că și pe mine m'a proștit o clipă. Hahaha.... De Gorny a știut firește precis că va interveni Marele Neîndurat. Tot ce a spus acolo — nu înțelegi? — a fost numai de formă, ca să înșele pe frați. Se poate să nu fi băgat asta de seamă, Muratow? Ei, da, de Gorny, este un agent clasa I-a. Nu este atât de simplicu să-i pătrunzi planurile... De altfel domnii mei, de Gorny este pe urmele Marelui Neîndurat. Mi-a făgăduit să aresteze și să dea pe mâna justiției pe canalia asta formidabilă, în câteva zile.

La hotelul „Eldorado” era totdeauna foarte multă liniște în preajma orei 9 seara. Astăzi era ca întotdeauna. Deaceia timpătul străpungător pe care l-a dat pe neașteptate subreta Lizzi, fu auzit clar în liniștea absolută, până în cele mai depărtate colțuri ale hotelului. În restaurant amuți orice discuție. Lingurile și furculițele încetăriră în drumul lor dela furturte la gură. Incordarea era insuportabilă. Câțiva bărbai mai inimoși sărură deodată în picioare și se năpustiră pe ușă afară. Se opriră ca la poruncă la etajul al doilea.

Ușa camerei nr. 179 era deschisă. Sprijinită de perete sta subreta Lizzi. Obrăzul îi era galben ca ceara, iar buzele date cu un roșu aprins tremurau. Degetele rășchirate ale ambelor mâini, erau întinse, ca spre a o apăra de un pericol nevăzut, spre interiorul camerei.

— Acolo... acolo..., bălbâi fata dărdăind. Clienții hotelului se apropiară binișor. Văzură și ei atunci fața de masă a unei meseușe aruncată jos, și o lampă spartă la pământ. Pe divan zăcea însă nemișcat un bărbat. Capul și o mână îi atârnau în jos. Fața omului nu se putea vedea. Lângă lampa spartă, se desușeau urme de sânge. Un domn își făcu loc, deodată.

— Sunt medic, declară el scurt.

Se plecă peste trupul neînsuflețit, dar se ridică după câteva secunde.

— Orice ajutor este tardiv, spuse el. Omul acesta a murit de câteva ore. După vreo zece minute sosi și poliția: inspectorul-șef Halle și inspectorul Nuber, în tovarășia altor doi comisari. Alături de ei alerga frământându-și mâinile proprietarul hotelului.

— De când locuște domnul acesta la dumneavoastră? îl întrebă Halle pe director.

— De două săptămâni, răspunse acesta.

— Cum îl cheamă? Ce meserie avea?

— Mi se pare că are o misiune secretă aici. Numele lui este de Gorny.

— Cum? Ce tot spui? răzni Halle.

Directorul se dădu speriat cu un pas înapoi.

Nuber interveni. — Unul din dv., d-lor comisari, să stea la intrarea principală. Nimeni nu are voie să părăsească pentru moment hotelul. Celălat rămâne aici, în fața ușii.

Medicul interveni. Lămurii în câteva cuvinte tot ce se întâmplase până atunci. Nuber îl trase repede în cameră și închise ușa în urma lui.

Medicul cercetă apoi atent cadavrul.

— Șase lovituri de pumnal în partea

stângă a pieptului, declară el după un răstimp. Două lovituri sunt neapărat mortale. Nuber dădu din cap, îngenuchită în mijlocul camerei și cerceia podeaua cu ajutorul luptei. Halle se liniștise puțin între timp și se apropie foarte atent.

— Ai descoperit ceva ?

— Picături de sânge, răspunse Nuber.

— Asta-i bună ! mormăi Halle nemulțumit. Acolo lângă divan sunt picături de sânge câte vrei. Probabil însă că asta este ceva prea simplu pentru dumneata. Cercetezi tocmai picăturile astea mici de sânge.

— Natural, răspunse Nuber calm. Picăturile de sânge de lângă divan sunt în ordine. Astea de aici însă, nu.

— N'ai putea să vorbești ceva mai clar ?

— Ba da, dacă este necesar. Mortul, după cum reese din toată situația, s'a prăbușit sângerând din belșug imediat după ce a primit câteva lovituri de pumnal. Când, s'a apucat de fața de masă și a aruncat-o jos, odată cu lampa. Partea superioară stângă a corpului său a rămas liberă în aer. Sângele a curs de acea pe podea. Ucișorul a călcat pe cât se pare în balta de sânge. Priviți petele de aici. Se vede clar forma unei tălpi. Prin urmare tot ce este în legătură cu aceste urme de sânge, este clar, și deaceia nu mă prea interesează. Cu totul altceva este însă cu picăturile acestea de sânge. De unde provin ?

— Bine dragă Nuber, dar asta este limpede. Ucișorul se va fi rănit la mână când a lovit. Când a plecat, au căzut aici câteva picături de sânge.

— La acelaș lucru m'am gândit și eu la început, confirmă Nuber. Dar nu este exact. Dintr'o picătură, sau mai bine zis din mai multe picături de sânge se poate stabili precis la microscop, dacă trupul din care au picurat, sta locului sau se mișca. Mai mult chiar — și direcția în care se mișcă. Ori eu văd, că acel cineva căruia îi aparțin picăturile, nu se mișca dela divan spre ușă, ci dela ușă spre divan. Presupun că picăturile acestea au căzut înainte de a se produce crima.

Medicul cercetase și el între timp picăturile de sânge. Își ridică gânditor privirile.

— Sunt chimist amator, spuse el în cele din urmă. Trebuie să dispuneți neapărat a analiza chimică a picăturilor de sânge. Bănuiesc, anume, că nici nu este vorba de sânge omenesc.

— Ah ! strigă Nuber surprins. Sânge de animal ?

— Așa cred, recunoscu medicul. Evident că în momentul de față nu pot spune nimic sigur.

— Ar fi într'adevăr demn de reținut, spuse Nuber pe gânduri și se apucă din nou de lucru. Scoase din nou lupa din buzunar. Se plecă deodată și ridică de jos un obiect

mă. Apoi intră în cercul de lumină al lămpii și privi mult obiectul găsit. Trăsăturile îi trădau o uimire nelimitată. Cu un gest rapid ascunse cele găsite în buzunarul hainei. În aceeași clipă i se puse pe umăr mâna, iar Halle îi spuse într-un ton de ușoară ironie:

— Fără secrete, dragă Nuber. Din motive lesne de înțeles, aș dori să află și eu ce a găsit.

Nuber băgă din nou mâna în buzunar fără să spună un cuvânt și-i întinse superiorului său, în podul palmei, un nasture de vestă.

— Hm... mormăi Halle deziluzionat. Nu prea spune multe... Nasturi din aștia se găsesc la Berlin cu sutele, ba chiar cu mii. Ia stai... E o marcă de fabrică daneză. Acesta este un punct de sprijin. Fără îndoială. Dacă reușim să stabilim...

Halle încremeni. Privirile sale alunecară dealungul nasturilor vestei lui Nuber. Toți nasturii lui Nuber erau din aceeași fabrică ca acela care fusese găsit în camera crimei. Toți, afară de unul...

— Inspectore Nuber, spuse Halle serios și solemn. În numele legii te arestez!

Au trecut câteva zile.

La poliție domnea o activitate febrilă. Halle personal se consacrase exclusiv „cazului Nuber”.

— Introdu-l pe prevenit, se adresează el produsului și se pleacă peste acte. Nu-și ridică privirile atunci când fu introdus colegul său Nuber, care luă loc în fața sa. Halle își ridică după un răstimp capul și-și șterse neteculos sticlele ochelariilor.

— Va să zică, domnul Nuber, începu el când acesta intră, ancheta cazului d-tale s-a terminat. Lanțul dovezilor s-a încheiat. Orice negare este inutilă. Mărturisește!

— Nu, răspunse Nuber.

Fața lui Halle deveni mai roșie.

— Așa? Bine! În seara zilei de 23 noiembrie ai fost acasă între orele 7 și 9½. Lucrul acesta este desmințit de depozitia serviciului dumitale, care susține cu tărie, că într-adevăr ai venit acasă pe la ora 7, dar că ai plecat imediat, pentru a te reîntoarce abea puțin după ora 8. Nasturele de vestă găsite la locul crimei, e, după cum ai recunoscut singur, dela vesta d-tale. Spui că l-ai fi pierdut cu câteva zile mai înainte și că servitorul ar fi cusut altul în loc. Servitorul d-tale nu știe însă nimic de toate a-

cestea. Nu găsești și d-ta că este foarte bizar?

— Nu, răspunse Nuber. Nici nu mă așteptam să se întâmple altfel.

Halle făcu ochi mari de mirare:— Glumești? Nu te-ai așteptat la altceva? Prin această mărturisire se prăbusește jalnic întreaga d-tale construcție de minciuni.

— Lăsați asta în grija mea.

— Bine. Acum vin la partea principală. Dumneata știi, că de Gorny a lucrat pe vremea ca medic veterinar?

— Desigur, mi-a povestit-o chiar de Gorny.

— Perfect! După cum se știe în camera celui ucis, au fost găsite urme de sânge, care nu aparțin victimei. Era sânge de animal. Ori tocmai câinele d-tale are o tăietură la labă. Rana este legată după toate regulile artei, fără îndoială de către cel asasinat.

— Fără îndoială, confirmă din nou Nuber.

— Briciul d-tale are urme de sânge. Analiza chimică a stabilit că este vorba de sângele unui animal. Mai departe: portarul dela Eldorado a văzut pe un bărbat, care a urcat scările casei crimei, pe la ora 7½. Avea sub manta un obiect mai mare, care după părerea martorului ar fi putut fi foarte bine câinele în chestiune. Descrierea exteriorului acestui bărbat ți se potri-

vește d-tale. Dovezile sunt zdrobitoare. Mărturisește Nuber. D-ta, nimeni altcineva nu l-a ucis pe de Gorny.

— De ce să-l fi ucis, la urma urmei?

— Ți-era frică de agerimea lui. Și aveai tot motivul să te temi, căci d-ta Nuber ești Marele Neîndurat.

Lui Nuber i se tăie respirația.

— Mii de draci, isbucni el. Recăpătă însă de îndată stăpânirea de sine. — Vă întreci singur! spuse el cu un surâs ironic.

— Mărturisești? răcni Halle deodată.

— Nu, spuse neclintit Nuber. Trebuie mai întâi să-mi dovedești vina. Probabil că poji!

— Desigur! De Gorny a chemat poliția și ne-a comunicat, că a reușit să afle un semn neîndoealnic al Marelui Necunoscut și că arestarea sa nu mai era decât chestiune de zile, poate de ore. Te-am chemat imediat la telefon. Cum nu erai acasă, lăpus pe servitorul d-tale să noteze totul pe un bilet. Biletul acesta l-ai găsit când ai venit la ora 7 acasă. Ai luat imediat hotărârea. De Gorny ți devenise prea periculos. Trebuia să fie înlăturat din cale.

— O parte a expunerii d-tale merge, răspunse Nuber pe gânduri.

Halle clipi mulțumit din ochii săi miopi.

— Nu-i așa? întrebă el cu un zâmbet care-i acoperea toată fața. Pe mine nu mă

poți învârti după deget, Nuber. Prin urmare suntem de acord, Mare Neîndurat?

— Titlul acesta trebuie să-l resping cu toată hotărârea, răspunse celălalt cu răceală. Nu sunt nici Marele Neîndurat și nici nu-l-am asasinat pe de Gorny.

— Fie, cum vrei. O să-ți regreți încăpățănarea. Bănuești oare altă persoană?

— Să bănuiesc? Nuber surâse politicos. Cum aș mai putea vorbi de bănuială, acum, când știu precis cine este asasinul.

— Poate ai catadicesi să ne fericești și pe noi muritorii de rând, cu o destălmuire? — Și Halle deveni batjocoritor. — Cine ți-a spus în celula dumitale singularică, nu-mele criminalului?

— Dumneala, domnule Halle, răspunse tăios Nuber.

— Eu? Ce nu ți-e bine?

— Dece? Când îmi dovedești cu multă perspicacitate, vreme de o oră bătută, că în afară de mine nu poate fi bănuț de crimă decât un singur om. Cum eu nu-mi pot aminti să fi comis această crimă, atunci a-utorul trebuie să fie de bine de rău, celălalt, căruia i se potrivește întocmai demonstrația dumitale.

— Cine-i? Cine?

Nuber surâse din nou: — Servitorul meu. Cine altul să fie?

Halle deveni deodată foarte tăcut.

— Servitorul dumitale? spuse el târâgă-

— 172 —

nat după o pauză mai mare. Dar servitorul dumitale a fost acasă între ora 7 și 8 jum. — Spune el! Eu susțin despre mine acelaș lucru.

— Hm... asta așa-i... Dar, dă-mi voie, servitorul dumitale — nu-i așa? — nu poate fi în nici un caz Marele Neîndurat.

— Dar Marele Neîndurat poate intra pentru o vreme în postul liber de servitor la un inspector de poliție.

Halle își apăsă palmele pe tample și păru că gândește intens. O bătaie nervoasă la ușa îl smulse din meditație.

— Intră, strigă el supărat.

Inspectorul Muratow se năpusti înăuntru.

— Două nouăți, strigă el agitat. Wang Ho a evadat.

Halle sări sări în sus ca înțepat.

— Mii de draci! urlă el. Nu vorbi prostii. Muratow se trânti pe un scaun: — Totuș așa-i. Din păcate!

— Groaznic, gemu Halle disperat. O să plătesc scump asta.

— Acuma, cealaltă nouitate, continuă Muratow. Am reușit să stabilesc ce voia să ne comunice de Gorny și de ce a fost asasinat.

Trăsăturile lui Halle se lumineară din nou.

— Ei? Vorbește odată! strigă el nerăbdător.

— 173 —

— Am căutat să aflu tu ce s'a ocupat de Gorny în ultimele zile. Cu ocazia asta m'a isbit, că de vreo două săptămâni de Gorny se ducea cel puțin odată pe zi la cinematograf.

— La cinematograf? strigă Halle uluit.

— Da. Zi de zi. Dar ce este mai curios, este că meru mergea la unul și același film. Filmul se numește „Lunea interlopă a Berlinului” și are prin urmare legătură cu meseria noastră. Prin aceasta nu se lămură însă nici pe departe preferințele lui de Gorny pentru acest film. Pentru orice caz, m'am hotărât eri să mă duc să văd și eu filmul. Am aflat printr'o întâmplare, ceace căuta de Gorny de două săptămâni.

— Și anume?

— Un moment! Lucrurile au decurs astfel. La o scenă care a fost filmată într'o cărciumă din Berlin, m'a isbit purtarea ciudată a doi domni cari sedeau lângă mine. Fără să schimbă un cuvânt, gestulau atât de agitat încât o mare parte din publicul care ședea împrejur, începuse să se irite din această pricină. I-am observat o vreme pe cei doi. Mi-am dat seama fulgerător, că erau doi surdo-muți, cari vorbeau prin semne.

— Ei? Și? Și?

— Când au plecat dela cinematograf,

— 174 —

— am urmărit. Sau dus la un cămin pentru surdo-muți, unde locuiau după toate probabilitățile. M'am prezentat directorului căminului și prin mijlocirea acestuia, am reușit să aflu dela cei doi, de ce au fost atât de agitați la cinematograf. Scena din cămină — o scenă de gloată — fusese filmată în cea mai mare parte cu lume întâmplătoare, neactori, și deaceia erau în grup mulțime de răufăcători veritabili. Doi dintre aceștia stăteau de vorbă într'un colț. Surdomuții au putut să le citească cu ușurință cuvintele depe buze.

— Și care erau cuvintele?

— Cuvintele sunt: „Marele Neîndurat are pe piept un tatuaș. Și anume un șarpe...” Scena se întrerupe aici. Lucrul acesta îl văd de Gorny la cinematograf. Trebuie să fi avut însă numai o vagă bănuială, că în legătură cu acest film trebuie să fie ceva. Alfel, ar fi aflat legătura curând, întocmai ca mine.

Halle sărise în picioare și alerga agitat prin cameră.

— Admirabil. Ai procedat admirabil Muratow. Da și acum... acum putem astfel stabili imediat, dacă Nuber este sau nu este Marele Neîndurat. Vrei să ne înlesnești puțin constatarea asta, domnule Nuber?

Nuber dădu din umeri.

— Dacă acest lucru vă poate liniști —

— 175 —

dece nu? Spunând aceste cuvinte își desfăcu cămașa la piept.

Aci se putea vedea clar un tatuaj. Cu puțină imaginație se putea zice, că ar înfățișa un șarpe. Lui Muratow îi trecu fulgerător prin minte, că prin acești se lămurău spusele din pivnița marelui sfat, că „Nuber are semnul”.

— Aha! Așadar tot am știut ce-am știut, strigă Halle triumfând. Mărturisește acum, Mare Neîndurat.

Nuber scutură din cap: — Nu, nu mărturisește nimic. Nu sunt Marele Neîndurat. Muratow stătea în cumpănă, dacă să nu-i aducă la cunoștință lui Halle, că în timpul convorbirii sale cu Marele Neîndurat recunoscuse glasul lui Nuber. Lucrul acesta precum și chestiunea cu degetele pătate de cerneală, l-ar fi înfundat fără îndoială camplect pe Nuber. Îi trecu deodată o altă idee prin minte.

— Iată ce-mi vine în minte... începu el agitat. Scena se întrerupe tocmai în mijlocul vorbirii unuia dintre răufăcători. Ori, este un lucru cunoscut, că o scenă se filmează cu câțiva metri mai mult și apoi este tăiată acolo unde se cuvine. Voi căuta să obțin dela societatea de filme, porțiunea de scenă tăiată jos. Poate urmarea discuției ne-ar furniza un indiciu prețios.

— Dar știm mai mult decât suficient, spuse Halle opunându-se.

— Dacă-mi pot permite să vă dau un sfat, cu totul neobligatoriu, interveni Nuber, atunci căutați bucata aceea de film între lucrurile lui de Gorny. Ceea ce a spus acum Muratow, își va fi spus cu siguranță și de Gorny. Sunt convins că era în posesia filmului în chestiune.

— N'ai decât să încerci, Muratow, spuse Halle rece. Dar nu cred să fie de vreun folos.

— Și încă ceva, continuă Nuber nelămurat. Nu este poate cu totul lipsit de folos, să stabilești dacă servitorul meu, care este adevăratul asasin al lui de Gorny, a fugit sau nu. Te rog grăbește-te, dragă Muratow. Aș dori ca astănoapte să dorm acasă. Măne trebuie să fiu iar pe teren. Am mult de lucru.

Nuber avea dreptate. Muratow găsi înrădăvăr în geamantanul lui de Gorny o bandă de film de vreo trei metri. Aceasta nu proiectat peste câteva ore celor doi surlo-muți. Se dovedi, că, era, întocmai cum se așteptase Muratow, continuarea scenei întrerupte. Surdo-muții mai clisăseră atunci numai două cuvinte depe buzele celor doi răufăcători. Ele erau: „fără cap”.

Dezamăgirea lui Halle nu mai cunoștea margini, căci tatuajul lui Nuber înfățișa un șarpe cu cap. Un alt fapt se mai adăugă: servitorul lui Nuber dispăruse fără urmă. Astfel că Nuber trebui să fie eliberat încă în acea seară. Se duse imediat acasă, pentru ca înainte de toate să se odihnească. Să fi dormit buștean cam vreo trei ore, când se trezi brusc. Avea precisul simțământ, că se afla cineva în camera sa.

Auzi deodată depe stradă sgomotul unui automobil. Prin minte îi trecu fulgerător ideea, că odată sa fiind situată la parter, reflectoarele mașinii vor lumina vreme de o clipă încăperea. Privi încordat. Acuma. O rază de lumină dansă prin cameră. Se făcu din nou întuneric. Lumina care durase o secundă, fusese însă suficientă pentru ca Nuber să poată distinge o persoană cu revolverul în mână, care sta lipită de dulap.

Nuber își blestemă neglijența. Revolverul său se afla în mijlocul camerei, pe masă. Era cu nputință să-l apuce, de unde se afla. Gândurile îi fură întrerupte pe neașteptate. Lumină vie inună încăperea. Vizitatorul său nocturn sucise el singur comutatorul electric. Nuber fixă pe străin, ca pe o fantomă. În fața lui sta cu arma ridicată un chinez.

— Bună seara mister Nuber, spuse el politicos.

Nuber își reveni repede din ulială.

— Dumea ești Wang Ho, nu este așa? întrebă el.

— Exact. Eu sunt Wang Ho.

— Probabil că ai treburi foarte urgente care te aduc la mine, domnul meu. Altfel știu că definiții evadați, nu prea țin, în general, să se întâlnească cu inspectori de poliție.

— Foarte adevărat, mister Nuber, se înclină chinezul. Treburile mele sunt urgente. Veți...

— O clipă dacă nu te superi. Îi întrerupse amabil Nuber. Nu ai vrea poate să pui mai întâiu de o parte revolverul? Aș urmări în acest caz expunerea dumitale cu și mai mare atenție.

Chinezul surâse iarăși: — Știi vorba... „Prudența este mama înțelepciunii”. Nu zău, nu sunt atât de prost. Știu precis că

În acest caz ai încerca să pui mâna pe mine. Am fost închiși amândoi câteva zile. Trebuie să recunoști că închisoarea preventivă are un efect oarecum deprimant, asupra unui om cultivat.

— Domnul meu, te înșeli! îl contrazise inspectorul, dacă crezi că vreau să te arestez. Nici nu-mi trece prin minte. Știu foarte bine că nu dădusem mâna pe Malingreen.

Ochii chinezului se mîrîră deodată. Surâsul îi îngheță în colțul buzelor.

— Stăpînul meu este totuși mort, răspunse el cu greutate.

— Desigur că este mort, dădu Nuber din cap. Numai că nu l-ai omorât dumneata. Stimate domnule Wang Ho. Aș vrea să știu de ce iei crima asupra duminale.

— Ești inteligent mister Nuber, spuse Wang Ho încet. Mai inteligent decât credeam. De aceea tocmai mă voi feri să las revolverul din mână.

— După cum ți-am spus, n'ai de ce să-ți. Să revenim însă la chestiunea noastră. Ce dorești dela mine?

— Cunoști o doamnă cu numele de Nina Holm?

— Are vreo legătură? întrebă Nuber stupefiat. Da? Ei, bine. Nu cunosc o doamnă cu acest nume. Ți-e suficient?

— Nul răspunse Wang Ho sever. Nu-mi

e suficient. Minți! O cunoști foarte bine pe această doamnă. Și o vei cunoaște și mai bine. În trei zile te vei căsători cu ea.

Nuber se așeză dintr'un salt în capul oaselor.

— Ce? Ce o să fac? bălbăi el uluit. Fața i se lumină deodată. — Asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată, strigă el rîzînd.

În ochii de pisică ai lui Wang Ho scănteie furia.

— Nu-i nimica aci de răs, șueră el furios. Ai de gând să te căsătorești cu miss Holm sau nu?

— Nici prin gând nu-mi trece, strigă Nuber vesel.

— Ai trei zile, spuse Wang Ho tăios. Exact trei zile de gândire. Dacă nu te vei fi căsătorit până atunci cu miss Holm, te voi împușca, eu, ca pe un câine.

— Frumoase perspective... bine... o șco privește la ochi mai de aproape la prima ocazie, pe coconia asta băgăcioasă... Prin urmare asta te aducea! Poate că vei avea acum bunăvoința să te retragi. Sunt încă neodihnit.

— Plec îndată, răspunse chinezul, cu demnitate. Mai am însă un lucru de spus. Pun aici pe masă un bilet de intrare — la parter, rîndul al doilea pe stînga — la revista „Amazoanele fermecate”. Reprezenta-

tația are loc mâine la ora opt seara la Teatrul Central. Aș dori să asisti la această revistă.

— Ai dori? Zău, nu mai spunel! Dar dacă nu doresc eu, ce se va întâmpla?

— Și dumneata o s'o dorești îndată, mister Nuber. Afliă ca dacă vei veni acolo vei putea să-l arestezi pe Marele Neîndurat.

— Asta ar fi într'adevăr un supliment remarcabil la „Amazoanele fermecate”, răsă Nuber. Te vei deziluziona cu toate acestea, domnul meu. Nu vin. Pe Marele Neîndurat îl voi prinde și așa peste câteva zile.

Chinezul se ridică și păși spre fereastră.

— Cum crezi de cuviință, spuse el rece. În cazul acesta Marele Neîndurat va fi a-restat mâine de inspectorul Muratow.

Wang Ho se săltă prudent pe pervazul ferestrei.

— La revedere mister Nuber, spuse el politicos.

Actul al doilea al revistei „Amazoanele fermecate” se terminase. Publicul se îndrepta încet spre eșiri. Într'o loje rangul al doilea, ședea Muratow și Nina.

— Spune-mi te rog, dragă Muratow, întreabă fata, cum ți-a venit ideea să vezi revista asta?

— Lucrurile s'au întâmplat astfel: am primit astăzi prin curier special invitația anonimă, de a vedea această revistă: ar fi probabil să pot aresta aici pe Marele Neîndurat. În scrisoare erau și două bilete de intrare.

Nina privea gânditoare înaintea ei.

— Nu este lipsit de pericol să lupți împotriva Marelui Neîndurat. Puterea lui este mare.

— Ce să-i faci! răspunse inspectorul dând din umeri. Meseria noastră nu este niciodată lipsită de pericol... Dar începe peste puțin actul al treilea, ultimul, și până acumă nu s'a întâmplat nimic. Scrisoarea pare să fi fost o păcăleală și nimic altceva.

Luminile se stinseseră chiar în clipa aceea. Corîna se ridică foșnind. Murmurul și șoptitul în rândurile spectatorilor amuți cu încetul. Liniștea care se făcu imediat era apăsătoare. Toate privirile erau ațintite, ca și cum ar fi fost vrăjite, asupra unei

singure persoane care se afla pe scenă. Actul ar fi trebuit să înceapă conform programului, cu o scenă de gloate. Când colo..

Într'un frac impecabil, cu părul pieptănat îngrijit pe spate, se vedea pe scenă silueta chinuzului Wang Ho. Privirile lui se plimbau liniștite și reci peste masa spectatorilor.

Un murmur trecu prin mulțime. Fusese recunoscut. Fiecare îi văzuse portretul prin diferite reviste.

Ridică încet mâna dreaptă. Se făcu imediat tăcere adâncă.

— Doamnelor și domnilor, încep eu el prietenos, cu glas tare, lesne de auzit preutindeni. Trebuie să vă cer scuze. Din păcate sunt constrâns să întrerup reprezentarea. Sunt determinat de împrejurări extraordinare... Vă rog, liniște! strigă el deodată tăios, când vreo câteva doamne mai nervoase din stal, săriră speriate în picioare.

— Eu sunt dictator aici pentru jumătate oră. Ordonați liniște! Numai în cazul acesta pot să garantez pentru siguranța dumneavoastră.

În mijlocul nostru, continuă Wang Ho, se află astăzi Marele Neîndurat. O știu din surse demăi de încredere. Pe acest Mare Neîndurat îl voi prinde. Nici nu poate fi vorba pentru el de vreo scăpare. Toate eșarile sunt păzite de oamenii mei.

Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu spune un cuvânt. Chinezul reîncepu după o pauză:

— Rog acumă onorata asistență să se îndrepte încet, foarte încet, spre ușa principală și spre eșirile A. și B. Domnii sunt rugați să-și descopere pieptul. Toți acei care n'au pe piept semnul Marelui Neîndurat pot să plece imediat după cercetare. Doamnele pot trece nestingherite. Un moment vă rog. Oricine va contribui într'un fel oarecare la neliniștea spectatorilor — indiferent dacă prin gesturi, cuvinte sau strigăte — va fi împușcat pe loc. Panica ar costa sute de vieți omenești. Vom ști să evlăm o panică. Așa, și acumă, vă rog...

Încet, tăcuți, în rânduriordonate, spectatorii se îndreptară spre eșirile indicate. Wang Ho stătea pe scenă ca mai înainte. Își încrucișase brațele pe piept. În jurul buzelor îi juca un surâs mulțumit și părea să fie cu ochii săi mici și lungueți preutindeni și să vadă tot.

În timp ce în sală se petreceau toate acestea, încăperile din spatele culiselor rămaseră pustii și părăsite. Atrăși de cindatele înflăcărate, toți artiștii se grămădeau în ală. Chiar și lucrătorii de pe scenă stăteau acolo cu pieptul desgolit și rânjind, urmărind cu încordare acest spectacol neobișnuit.

Pași înceți lunecară peste podeaua acoperită cu talas și petice de hârtie. Silueta tupilată a unui bărbat se strecură pe acolo. Fața care abea i se deslușea în semiobscuritate, îi era contractată.

Se auzi un sgomot, ca clipotitul apei. Încăperea se umplu de miros tare de petrol. Un chibrit se aprinse și se stinse. Un altul căzu arzând la pământ. Flăcări luminoase se ridicară pălpâind.

Cineva strigă undeva, primul. Strigătul se transmisese apoi mai departe ca o lavină, se umflă și deveni un uragan:

„Foc! Foc!”

Se auzi apoi un strigăt pătrunzător, dominând sgomotul:

— Cortina! Jos! Cortina de fier!

Cortina se lăsă cu sgomot de tunet.

Fetele schimonosite de spaimă se luminară. Aceasta era salvarea. Focarul era izolat. Focul nu putea trece în sala de spectacol.

Deodată — un singur strigăt sălbatec! Cortina de fier se ridica încet, centimetru cu centimetru. O mare roșie strălucitoare de flăcări se înfățișă privitorilor înspăimântate și larg căscate.

Orice urmă de rațiune dispăru. Nimeni nu se mai gândea la ordine. Tot ce interesa era salvarea propriei vieți. Oamenii se năpusteau unii asupra altora, întorcându-se ca

niște animale incolțite. Călcău în picioare, zdrobeau tot ce le eșea în cale. Imbrânceau de o parte cu cruzime femei și copii care implorau, gemeau după ajutor. La pământ. Intr-o moarte sigură.

Și peste toate plutea, întocmai ca un nor negru, un răcnet, un geamăt, un urlet general, care aproape că putea fi apucat cu mâna.

Inspectorul de poliție Nuber își terminase cina. În mână ținea faimosul volum „Dragoste pătimasă” și fixa titlul capitoului al douăzeci și treilea. În aceeași clipă sună telefonul.

Nuber puse cu grijă un semn de carte, brodat, între paginile volumului, îl închise și ridică prudent receptorul.

— Nu sunt acasă! spuse el liniștit, dar rămase cu receptorul la ureche.

— Nu ești acasă? Nu te mai țin de glumel îl auzi el urlând pe Halle cu glas ne-natural. Lucruri nemai pomenite la teatrul Central. Incendiu colosal! Nuber. Incendiu colosal!

— Multumesc pentru informație, domnule Halle, spuse Nuber rezervat. Nu ar trebui însă să chemi mai degrabă pompierii?

— Prostii — pompierii! Vocea lui Halle se gătuie de furie. I-am chemat de mult.

— Atunci totul este în regulă, declară Nuber calm.

Tăcu. Auzi clar cum aleargă Halle la cel de al doilea telefon, care suna.

— Cum? Ce? Muratow este înăuntrul? Nu mai poate fi salvat? Asta-i... Da, da. Imediat.

Halle sări din nou la telefonul lui Nuber.

— Nuber! strigă el. Trebuie să șori imediat la fața locului. E iadul pe pământ. O panică îngrozitoare. Patrusprezece automobile ale poliției sunt pe drum. Trebuie să ieși conducerea. Ești doar un om al acțiunii dumeata cu calmul pe care-l ai...

— Bine! Într-o clipă sunt acolo.

Nuber își smulse pardesiul și pălăria de pe cuier, alergă jos pe scări și sări în primul automobil care-i eși în cale.

— La teatrul Central! Repede! Repede! Cercul era colorat roșu. Automobile de ale poliției și ale pompierilor goneau sunând, ștergând și duduind. Strada era neagră de oameni.

Automobilul se opri. Înghesuiala nu mai permitea înaintarea. Nuber sări jos din mașină, îi aruncă șoferului o bancnotă mai mare și se năpusti înainte. Teatrul Central era o mare de flăcări purpurii. Nuber se apropie de un agent de poliție și se legi-timă.

— Ce înseamnă asta? urlă el pentru a putea fi înțeles în sgomotul asurzitor. În înghesuiala asta, nici un om nu se mai poate mișca. Parcă ați luat anume măsuri de închidere a circulației.

— Am încercat totul! urlă și celălalt drept răspuns. E cu neputință să spargem

zidul de oase. Primele vânduri sunt împinse de cele dela spate...

— In cinci minute să evacuezi locul la două sute de metri de aci, strigă Nuber. Nu vezi că pompierii nu pot lucra? Dacă nu reușești din față începe-o dela spate. Peste cinci minute să fie locul liber. Te fac răspunzător!

Nuber se repezi apoi la intrarea principală a teatrului. Aici era totul în ordine. Nu se putea reproșa nimic felului cum se lucra. Oamenii făceau tot ce puteau. Nuber plecă grăbit mai departe. Deodată îl văzu pe colegul său Muratow, cărat de doi sanitarari pe o targă. Fața îi era neagră de fum și fumingine, părul ars, iar la cap avea mai multe răni sângerânde. Cu toate acestea se sbătea și striga, astfel încât sanitararii trebuiră să recurgă la forță.

— Dar ce ai Muratow? îi strigă Nuber.

— Nina mai este înăuntru. Trebuie să alerg să o salvez, gemu Muratow.

— Cu neputință, se amestecă sanitarul.

— Trebuie să mă duc, urlă Muratow.

— Nu mai vorbi prostii, strigă Nuber săcăit. Dacă îți atât de mult la față asta, atunci o s'o scot eu. Unde se află? Repede! Unde o găsec?

— Loja 22, rangul al doilea!

— Să sperăm că o să pun barem mâna pe cea adevărată!

Nuber se năpusti la comandantul pompierilor, îi explică gătâind despre ce este vorba, că trebuie cu orice preț să pătrundă în teatru. Comandantul pompierilor făcu un semn oamenilor săi. Nuber se afla peste câteva clipe în posesia câtorva piese de echipament de pompier. Deabia și le îmbrăcase, că un furtun îl inundă din cap până în picioare cu o țâșnire rece de apă.

— Așa, acum a puteți porni!

Se călără pe scară. Intră în teatru pe ferăstră a etajului al doilea. Își dădu imediat seama cât de necesar fusese botezul cu apă. Dogoarea era pur și simplu insuportabilă. Costumul lui începu să aburească după câteva secunde. Fumul aproape îl sufoca. Înainta scincind și tușind.

Nuber ajunsese pe culoar. Văzu pe o ușă laterală numărul 20 înnegrit de fum. Se repezi, dar întâmpină o piedică. În fața sa se aflau grâmezii mari arzânde, probabil, parte din plafonul prăbușit. O gaură mare neagră i se deschidea înaintea. Probabil că podeaua fusese străpunsă aci de prăbușirea unor grinzi mari. Nuber se dădu înău și se aplecându-se de picioare. Spera ca loja nr. 22 să se afle dincoace de piedică. Avu însă o deziluzie: numărul următor pe care-l văzu era 19. Se pregătea tocmai să treacă peste grămadă arzândă, când îi veni altă idee. Deschise holărit ușa lojei nr. 20 și intră.

înăuntru. Calculase bine. Reuși să se cațere fără prea mare osteneală dealungul balustradei până la loja 22. O fată sta ghemuită într'un colț. Ochii îi erau larg deschiși, o brazul negru, iar rochia sdrenuită și arsă. Nuber sări grabnic peste balustradă și o cuprinse fără prea multe explicații. Fata tipă. Când văzu pe Nuber pășind nebu-nește spre flăcări, încercă să se simulgă din brațele lui.

— Curaj, du-duie, spuse inspectorul vesel, deși numai vesel nu era. Acuma devine interesant. Dar vom trece. Bagă de seamă.

Adevăratele greutăți abia începeau. Deodată rămase încrâncănit locului. În fața sa se afla ghemuit un om. Cu ochii eșiți din orbite, cu gura strâmbă și contractată, cu fața inundată de sânge, cu imbrăcămintea atârând în sdrone pe trupul său. Nuber nu vedea însă toate acestea. Privirile sale rămaseră ca vrăjite, țintă la pieptul gol al străinului. Aci se putea vedea clar tatuajul unui șarpe. Și străinul, pe de altă parte, privea tot atât de uhit pieptul lui Nuber. Abea acuma își dădu și acesta seama, că pieptul îi era desgolit. Privirile ambilor bărbați se sfredeliră unele într'altăle vreme de câteva secunde.

— Imi pare rău, spuse Nuber scurt. Toc-mai acum am foarte puțin timp. La reve-

— 198 —

dere până la viitoarea noastră întâlnire, canale. Păcat, tare păcat!

Un răs răgușit fu răspunsul.

Nuber se târî mai departe cu povara sa. Aproape că nu-și mai dădea seama de spăimele drumului și nici cum și când a eșit pe fereastră, coborând pe scara salvaloare. Abea când, ajuns jos, fu salutat cu un nou val de apă înghețată, ș-a venit în fire.

— Tot respectul pentru isprava duminicel! rase comandantul. Dealțul și tânăra doamnă ș-a revenit.

Nuber se întoarse repede. Nina, care fusese invelită la înțeață într'o pânză albă, sta în fața lui și-i întindea mișcată mâna. Nuber se înclină corect.

— Imi dai voie, numele meu este Nuber. A durat cam mult până ne-am întâlnit. După cum am aflat, aveți de gând să vă căsătoriți cu mine. După cum am mai spus, eu sunt contra.

Nina pufni în răs, cu toată seriozitatea situației.

— Nu, nu, protestă ea. Nu mai vreau să mă căsătoresc cu dumneata. Nu ești Nuber. Nuber n'ar fi făcut niciodată așa ceva. Nu, nu ești dumneata Nuber.

O svăcnire străfulgeră fața inspectorului de poliție: — Nu sunt Nuber?! ha, ha, ha... strigă el sgomolos, împotriva obiceiului

său. Se apropie decedată de Nina și-i șopti:
Te-am simțit adineauri afară din iadul a-
cela. Vrei să mă distrugi, drept răsplată?
— Înțeleg. Ai încredere în mine, spuse
atunci fata serioasă.

34

Nuber era un om care părea să se poată
lipsi din când în când complet de somn.
Când Muratow și Nina îl vizitară pe înse-
rat la locuința sa, nu i se putea citi pe fa-
ță nimic din excesele nopții și ale zilei prin
care trecuse. Amabil și politicoș ca tot-
deauna poți pe musafirii săi să șază și le
oferi în cești miciuțe și delicate, cafea fu-
megândă.

— Să trecem imediat la chestiunea noas-
tră, spuse Nuber.

— M'am gândit vreme îndelungată la si-
tuație, domnule Nuber, spuse fata grabnic.
Mi-ai salvat eri viața. Deaceia... Dacă ex-
plicația vă este neplăcută, renunțați la ea.

Nuber surâse cu amărăciune.

— Nu domnișoară Nina, spuse el hotărât.
Am crezut până eri că o asemenea explica-
ție nici un om nu are vreun drept să mi-o
ceară. Din clipă în care mi-ați spus însă
că eu nu sunt Nuber, am înțeles, că dum-
neata ești aceea care ai dreptul s'o faci. De-
aceia este de datoria mea, să mă explic.

— Ce vorbă-i aia — că dumneata nu
ești Nuber, se interesează Muratow uluit.

— Domnișoara Nina nu s'a înșelat, spuse
Nuber serios. E adevărat, nu mă numesc
Nuber.

Muratow izbucni în râs.

— Dar asta-i o prostie! Eu te cunosc doar...

— Dă-mi voie să povestesc, îl întrerupse Nuber. Judecă după aceea, dacă mă cu-
noști într'adevăr.

Muratow tăcu. Nuber stinse țigara și-și
aprinse imediat alta.

— Numele meu adevărat este Guenther
Alfred zur Mulde. Încă de tânăr am fost
trimis ca atașat de legație în Canada. Du-
ceam o viață lipsită de griji și plină de
bucurii, eram respectat și primit cu drag
prețuindeni. Căsătoria mea cu o fată de-
licioasă, dintr-o familie foarte influentă,
era iminentă. Atunci izbucni neurocirea.

Într-o dimineață am fost ridicat din pat
și arestat pe loc. Se comisese o spargere la
legație, iar o mare sumă de bani, precum
și documente însemnate dispărușeră. Paz-
nicul fusese asasinat, lângă casa de fier
deschisă.

Indiciile erau împotriva mea. Casa de
bani nu fusese forțată, ci deschisă în mod
obișnuit cu o chee. O asemenea chee nu
mai poseda însă în afară de mine decât
însuși ambasadorul. Și acesta era evident
în afară de orice bănuială. La toate astea
se mai adăuga și împrejurarea, că s'a gă-
sit în camera mea unul din documentele
furate și anume într-o servietă, pe care o
lăsasem cu o zi înainte pentru o clipă în

camera ambasadorului, când acesta mă
trimisese afară sub un pretext neînsemnat.

Astăzi sunt convins, că ambasadorul
personal a fost acela care a comis sparge-
rea și crima, aruncând bănuiala asupra
mea. Astăzi aș fi fără îndoială capabil, în-
tr-o asemenea situație, să-mi dovedesc ne-
vinovăția. Atunci însă — Dumnezeu!, a-
ram atât de nepriceput în asemenea che-
stiuni ca un copil nou născut.

Nuber tăcu. Apoi își continuă repede po-
vestirea.

— Eram interogată neconștient. Am înțeles
în cele din urmă că nimic nu mă poate
salva de condamnare. Atunci am evadat
într-o noapte și am fugit în munți. Aș fi
murit de foame — căci nu aș fi îndrăznit
niciodată să mă reîntorc. M'am întâlnit
însă a doua zi cu o bandă de tâlhari. Erau
„tramps". Soi de oameni foarte periculoși,
care nu se arată niciodată fără armă de
foc. Acești „tramps" s'au ocupat de mine
oarecum amabil. Hm, felul lor de amabi-
litate!

Nuber se ridică în picioare și-și puse
măinile la spate, începând să se plimbe în-
cet în sus și în jos. Își plecase capul, iar
glasul îi suna gălănit, în timp ce povestea
mai departe.

— Din acea clipă am dus o viață de ban-
dit, a unui tramp. Am ajuns chiar atât de

infumurat, încât am voit să-mi întrec colegii în toate. Și după doi ani, bandiții m-au ales drept conducător al lor, fiind cel mai aprig dintre toți. Noul meu nume, „Fred cel aprig”, fu cunoscut în împrejurime. Autoritățile erau din nou pe urmele mele...

— Astea s'ovestii! îl întrerupse Muratov.

— Ascultă-mi mai întâi povestea până la sfârșit, îi răspunse Nuber... Pe vremea despre care vorbeam adineauri, s'a întâmplat un lucru pe care-l uitasem complet, în pofida urmărilor sale imediate și nepăcute. Traiul nostru era pe atunci bogat în pericole, dureri și lipsuri. Lucrurile acestea se uita ușor. Mi-am amintit de această întâmplare abea de curând. Ea dă cheea înfințării bandei Neînduraților. Deaceea am pomenit-o acum. Printre toți membrii bandei mele era unul singur care era aproape tot atât de puternic și de isteț ca și mine. Nu era de multă vreme la noi, și deși avea multe șanse să mă detroneze într-o bună zi, totuși părea că nu este atras de mândru titlu de „Șef de bandă”. Zi și noapte se gândea numai la fugă.

La noi fuga însemna însă tot una cu trădarea. Trebuia să ne așteptăm la tot ce este mai rău, dacă îi reușea vreunuia dintre noi, care ne cunoștea toate ascunzătorile, să fugă. Prin urmare, când omul despre care vorbeam mai adineauri a fugi real-

mente într-o noapte, am pornit imediat în urmărirea lui. După douăzeci și patru de ore, l-am prins cu desăvârșire istovit pe fugarul nostru. Conform obiceiului bandei, a fost bătut până la pierderea cunoștinței, apoi însă am mai făcut ceva: am pus să i se tatueze pe piept cu fierul roșu imaginea unui șarpe.

— Tatuajul Marelui Neîndurați! strigă Muratov uimit. Cu cap sau fără cap?

Nuber dădu din umeri.

— Nu ne prea interesam de partea artistică a lucrării, spuse el cu un surâs ușor. Se poate să fi ieșit astfel, încât să se spuie mai târziu, că șarpele nu avea cap. Spre diferență anume de alt șarpe.

— Și acest al doilea șarpe, șarpele cu cap, îl ai dumeata?

— Da! Aceasta a fost răsbunarea individului, să-i spunem fără ocol, Marele Neînduraț. În orice caz lucrurile acestea s'au întâmplat mult mai târziu. Mi-a tatuat pe piept șarpele abea cu jumătate an după aceea.

Trecuseră câteva luni. Într-o zi, pe când mă cătăram pe munte, am văzut într-o grovă izolată o făptură omenască. Era un bărbat care se prăbușise după toate probabilitățile în prăpastie. Fața îi era sdrobită, cu neputință de a mai fi recunoscută, iar partea inferioară a corpului era pur

și simplu smușă, terciuță. L'am căutat prin buzunare. Spre marea mea uimire am găsit suma de 25 de mii de dolari în bancnote americane, noi. În afară de aceasta am mai găsit în portofelul mortuului un pașaport pe numele inspectorului de poliție Nuber.

Am stat o vreme lângă cadavru și m'am gândit de ce anume aș putea să m'apuc, dacă aș fi revenit între oamenii liberi, având acești bani. Și atunci mi-a trecut prin minte, că mi se oferea acum o ocazie minunată.

Am lucrat ca în friguri. Nu aș putea să vă descriu cum s'au întâmplat toate. Când după o vreme nemăsurat de lungă, mă aflam din nou spălat curat, ras, tuns și îmbrăcat distins pe bordul unui transatlantic mi-am dat seama de consecințele incalculabile ale faptei mele, dar mai ales de pericolul în care aveam să mă aflu permanen de aci încolo. O revenire era însă cu neputință.

Mă deciseseam să joc mai departe rolul lui Nuber. Mai mult decât să-l joc. Voiam să devin cel mort. Și această hotărâre am adus-o la îndeplinire. L-am furat totul. L-am furat figura, l-am furat caracterul, ba chiar și micile sale obiceiuri. Nu m'ar dat înlătură nici să-i ocup slujba. Deși știam că acest lucru îmi putea fi fatal ~~mi-am~~ procurat fotografii ale lui. De la un

prieten intim al lui i-am aflat obiceiurile, ticurile, biografia. Pe scurt, nu am jucat un rol, ci m'am întruchipat în acest Nuber. Am devenit pur și simplu — el.

Și cu toate acestea mi-am dat todeauna seama, că într-o bună zi se putea produce lescoperirea adevăratei stări de lucruri. Dacă în viața lui Nuber exista un punct pe care nu mi-l puteam lămurii. Și anume proveniența celor 25 de mii de dolari. Nuber mi fusese descris de toată lumea ca un om bătrân, care trăia în condițiuni foarte modeste. Nu avea nimic în afară de leașa sa. Nu am putut afla măcar de unde și-a procurat banii pentru călătoria în Canada, iar-mi te cei 25.000 de dolari. Ori cineva trebuia să știe acest lucru. Suma de acestea nu se găsesc pur și simplu pe stradă.

— Eu pot să vă explic, spuse încet Nina. Am fost logodită cu acest Nuber.

— Logodită, bălbăi Muratow.

— Da, dădu din cap, tânăra fată. Lasă-nă să povestesc. Pe atunci eram încă o ietă mică și proastă. Inspectorul Nuber rencea des în casa noastră, căci era înimul alături meu. Apoi mi-a cerut mâna. Tatăl meu a consimțit în numele meu, iar eu nu l-am contrazis. Asta-i deocandată tot. Tatăl meu însă avea o rudă în Canada. Într-o zi am aflat de moartea ei și de o mică moștenire pe care ne-o lăsase. Tatăl meu urnă

să plece în Canada pentru a rezolva la fața locului chestiunile de afaceri. S'a răzgândit însă, deoarece de multă vreme sănătatea lui lăsa de dorit. S'a hotărât ca inspectorul Nuber să plece în locul lui. Acesta și-a luat o lună concediu, tatăl meu i-a dat o procură generală, iar el dispărură. Fără urmă. Nu am mai auzit niciodată ceva despre el.

Am aflat tristul adevăr abea după luni de zile. Pe moșia rudei noastre fuseseră descoperite izvoare de petrol. Terenul care avusese până atunci o valoare de cel mult 5000 de dolari, devenise peste noapte o posesiune de înaltă valoare. Nuber o cedase pentru suma ridicolă de 25 de mii de dolari și a fugit cu banii. Toate cercelările n'au dus la nici un rezultat. Noi îl căutam numai în Canada. O simplă întrebare la autoritățile germane ar fi fost suficientă, pecăt' îmi dau acum seama. Pe atunci însă — părea cu totul exclus ca Nuber să mai revie vreodată în Germania.

Tatăl meu a murit curând după aceea, poate de supărarea și deziluzia pe care a suferit-o. Iar eu — am apucat pe căi greșite...M'am pomenit deodată fără nici un mijloc de existență și nu cunoșteam lumea. Asta este povestea mea.

Nina tăcu. Nuber își încrunță fruntea. Apoi se întoarse încet spre Muratow și-l privi drept în ochi: — Acuma știi cine se află în

fața dumitale, domnule coleg. Îți stau la dispoziție.

— Datoria îmi impune să fac raportul, declară celălalt jenat.

— Dacă faci așa ceva, Muratow..., strigă violent Nina, iar ochii îi scânteiau de furie, dacă faci așa ceva, să știi că atunci s'a terminat totul între noi.

— Ce s'a terminat între noi? se interesă viclean Muratow, iar colțurile buzelor îi svâcneau ciudat.

Nina se roșise: — Nimica, isbucni ea dușmănoasă.

— Te faci vinovată de mituirea unui funcționar public! spuse Muratow cu o mustră grozavă. Întors apoi către Nuber îi spusese: — Nu voi face nici un raport, domnule coleg. Dumnezeu te-ai îndreptat de mult prin energie și voință de fier. Eu unul nu te voi denunța, Nuber.

— Mulțumesc, spuse celălalt simplu. Dealtfel îți sunt și dumitale dator o explicație, Muratow. Ai crezut căăva vreme că eu sunt Marele Neîndurat.

— Exact, dădu Muratow din cap. Vocea Marelui Neîndurat semăna uluitor cu a dumitale. La toate acestea se mai adăuga coincidența bizară cu cernala vărsată...

— Nu-l nimic bizar, răspunse Nuber zâmbind. E fapt că eu am fost acela peste

ale cărui degete ai vărsat cerneala și a cărui voce ai recunoscut-o.

— Atunci... atunci... mormură Muratov fărăși uluit.

— Nu, nu sunt eu Marele Neîndurat! Il întrerupse Nuber. Am jucat atunci în tâmplător acest rol, pentru a te salva din încurcătură. Am tras anume cu urechea la discuția dintre dumneata și de Gorny. Mi-am saturasem de individul ăsta. Bănuiam că nu este ceva curat la mijloc. M'am folosit deci de cele aflate, am ajuns exact ca ș dumneata până în curte și m'am ascuns acolo. Am numărat persoanele care au intrat. Pe a douăsprezecea și ultima am doborât-o și i-am luat costumul. Individul și-a venit din păcate prea curând în simțire fapt care putea să aibă urmări destul de neplăcute pentru dumneata. Atunci am trebuit să intervin...

Pe scară se auzi deodată un sgomot mare. După o clipă soneria sună strident. Nuber se ridică și se duse la ușă. Inspectorul șef Halle se năpusti înăuntru. Respirația i era întretăiată, fața roșie ca focul. Se trânti într'un fotoliu.

— L-am arestat pe Marele Neîndurat! is buci el.

Pe fețele celor prezenți se citi uimirea.

— Bravo, strigă bucuros Muratov. Cine este?

Fractura bazei craniului. Avizul primului medic, anume că lovitura de cuțit fusese dată înainte de producerea rănei dela cap, este falsă. Un specialist pe care l-am întrebat a stabilit neîndoiehnice, că pumnalul a intrat în inima unui om care murise.

Indată mi-am dat seama că în această afacere mai este amestecată o persoană, astfel că am înțeles imediat totul. Această de a doua persoană era făptașa. Wang Ho voia să o apere însă.

— Și cine este această de a doua persoană? întreabă Muratow încordat.

— Nu ai ghicit încă? Natural că domnișoara Nina.

Muratow se îngâlbeni.

— Nu te temi! Il liniști Nuber. Pot să dovedesc, că domnișoara Nina este nevinovată.

— Păi doar ai spus..

— Că această persoană era asasinul. După părerea lui Wang Ho. El era convins de asta, iar la început am crezut și eu. Vreau însă să-ți expun cum au decurs lucrurile: Chinezul voia să-l omoare pe Malmgreen. Acesta nu a crezut-o, nici nu o putea crede. Băgă însă de seamă că chinul ia lucrurile în serios. Extrem de iritat sare în picioare. Începe să alerge ca un nebun prin cameră. În clipa aceea, chinezul aude deschizându-se ușa dela intrare.

Își amintește imediat că nu pusese veriga, astfel încât persoanele care au cheia, pot intra neștiințute. Fuge afară ca să încuie ușa. Între timp, Nina intră pe altă cale în odaia lui Malmgreen. Orbul nu observă schimburi de persoane, în agitația în care se afla. Tipă și sbieră necontenit. Nina se sperie. Nu știe ce să facă. Malmgreen alunecă însă pe neașteptate, își fracturează baza craniului și cade la pământ. Chinezul, care a reîntrat în cameră o gâsește în această situație pe Nina. Convins de vina ei, o gonește și înfige un pumnal în inima celui care murise între timp, luând vina asupra sa. Am expus lucrurile conform adevărului, domnișoară Nina?

Fata dădu afirmativ din cap.

— Wang Ho a fost eliberat mai târziu de complicității săi, continuă Nuber. Gabriel și fostul meu servitor cari jucau acum rolul Marelei Neîndurat, hotărâtă să o răstăure pe Nina, care după părerea lor știa prea multe. Wang Ho se opuse. Când văzu că atitudinea sa nu folosea la nimic, organizează atunci capcana din teatrul Central. Și-a aflat însă moartea. Poate, căutându-te pe d-ta, d-ră Nina, prin flăcări, ca să te salveze.

Abia eșise Nuber a doua zi pe stradă și rămase uluit locului. Auzise bine sau avea o halucinație? Un vânzător de ziare striga cu glas limpede:

— Acțiunile Isheim în urcare necontenită. Azi dimineață 16 puncte. La ora zece 58 de puncte.

Nuber se răsuca pe călcăie, urcă scara locuinței sale în sărituri mari și scoase acțiunile Isheim din sertarul biroului.

— Hărțile astea au să mă înnebunescă, mormăi el furios. Le vând acum, indiferent de preț.

Mașina lui se opri câteva minute mai târziu în fața bursei. Aci domnea o agitație extraordinară. Toată lumea alerga încoace și încolo. Cifrele sbureau prin aer, creioanele svăceau nervos. Pretutindeni priviri aplecate, mâini care tremurau.

— Uite-l! Uite-l că vine! strigă un domn cu joben. Toți din jur priviră ca la comandă în direcția indicată.

Un automobil elegant oprise afară. Din el coborâ un domn îmbrăcat cu o blană prețioasă de lutru. Lui Nuber i se opri inima în loc. Era fabricantul Isheim. Urcă liniștit scara. Nuber fu alături de el dintr'un singur salt.

— Mă ertați că vă deranjez, încep eu agitat. Mă vedeți oarecum mirat. Probabil vă ați căpătat concediu dela direcția tehnică.

— Nu! răspunse fabricantul, iar privirile îi scânteiau de furtivitate. Am fost eliberat...

— Eliberat? Contra cauză?

— Nu, eliberat definitiv! Deoarece mi s-a dovedit nevinovăția!

— Imi dați voie. Și lucrurile acelea pe care le-am găsit la dumneata? Probabil că vi le-a adus Moș Crăciun?

Isheim zâmbi.

— Nu, pe acele le-am ascuns eu singur acolo. Bănuiele dumitale erau în parte justificate. Iată-mă însă pentru moment, te rog. Trebuie să cumpăr fără întârziere o partidă mai mare din hârtiile mele.

— De ce să vă mai ostentiți să intrați înăuntru, spuse Nuber străduindu-se din greu să-și recapete calmul de altă dată. Vă vând eu câte vreți. Vă rog, serviți-vă. Cu un gest elegant își scoase acțiunile din buzunarul hainei și le întinse fabricantului. Isheim deveni dintr'odată serios.

— Bagă hârtiile în buzunar, domnule inspector, spuse el liniștit. E drept că nu ai cinemeritat dela mine, dar nu-ți pot plăti, în definitiv ți-ai făcut numai datoria. Deci atenție. Eu sunt nevinovat. Muratow a dovedit-o într'un fel neîndoielnic. Hârtiile

mele sunt de aceea în urcare. D-ta ai o adevărată mână. Nu vinde hârtiile decât mâine. Mâine vor ajunge aproape 130. Și acum la revedere.

Nuber privea buimăcit după fabricant. Își veni în fire de abea când băgă de seamă că cei din jur se interesează de acțiunile sale. Le băgă grabnic în buzunar și sbură cu un automobil la Muratow. De pe scară încă îi întâmpină râsul voios al Ninei.

— Miți de draji, izbucni Nuber întrânc în cameră. Ești un om absolut nedelicat, Muratow. Eri ți-am spus tot ce am pe suflet iar d-ta ții secretul ăsta. E frumos, domnișoară Nina? Ia spuneți-mi ce s-a întâmplat. Este Isheim într'adevăr nevinovat?

— Desigur, spuse Muratow, dându-și aere. Eu am dovedit-o. Am cam avut de furcă până ce am descoperit afacerea asta. Lucrurile pe care le-ai găsit d-ta la Isheim i se transmiteau în taină, fără voia și știerea lui de către hoții bandei. Neîndurați îi țineau drept unul din tăinuitorii lor. Căci cumpărase întâmplător o pălărie dintre acelea cum purtau tăinuitorii Neîndurați lor ca semn de recunoaștere pentru oamii lor. Mai târziu Isheim le ajunsese bine cunoscut și afacerea mergea și fără pălărie. Gândește-te, de pildă, la colierul de perle al baronei Ianicek.

— E posibil, spuse Nuber pe gânduri. Dar cum ai dovedi asta?

— În felul cel mai simplu, am pus pe un agent secret să poarte pălăria câteva zile. Omul aducea de fiecare dată o pradă frumoasă, care i se încredința.

— Dar bine, spune-mi acum te rog de ce nu a predat Ishelm poliției lucrurile căpătate într'un fel atât de bizar?

— Asta desigur ai fi făcut d-ta sau eu. Un profan are însă un respect vecin cu frica față de poliție. Se temea să nu fie bănuțit, arestat. Un scandal întreg. Și n'a știut cum să le mai ascundă.

— Mulțumesc, spuse Nuber, și se ridică depe scaun. Vezi, Muratow, chiar și cel mai abil detectiv face uneori o greșală. De altfel d-ră Nina, permite-mi să-ți înmănez averea care a fost și este a d-tale. Iată, acțiunile acestea le poți vinde mâine pe mai mult de o sută de mii de mărci. Mă bucur că am îndreptat o parte din vina predecesorului meu. Partea cea mai mare — vina morală — rămâne însă.

Mai înainte ca Nina să-i poată mulțumi, părăsi camera.

Muratow se posomorise deodată.

— Ei, ce-i cu d-ta? întrebă Nina.

— Ești acum bogată, răspunse el aspru. Căile noastre se despart.

— Ești nebun? Știi, domnule, să faci o

— 218 —

declarație galantă, sau și mai bine, o cerere în căsătorie, în toată formă?

— Încă nu am făcut niciodată, răspunse inspectorul. Dar cred că talentul pentru așa ceva îmi e înăscut.

— Admirabil! Și tot mai taci încă? Binevoește de te grăbește, domnul meu! Sau nu cumva vrei ca eu... Din glasul fetei se citea un început de indignare.

Muratow se apropie, repede de ea și o îmbrățișă.

— Nino...

— Ah, ah, dar asta se cheamă... „procedură accelerată”, spuse Nina după o scurtă pauză, recăpătându-și respirația. Poate că este însă într'adevăr cea mai bună.

SFARSIT

— 219 —

CEREȚI LA 1 IULIE
în „ROMANELE CAPTIVANTE”

INIMI MAGNETICE

de JEFFERSON FARJEON

Pentru a salva o fată necunoscută de misiunile primejdii ce o înconjoară, tânărul nostru erou se transformă sub impulsul irezistibil al simpatiei într-un inteligent și dibaci detectiv amator. Neîntreruptul și palpitantul duel ce se încinge între el și forțele oculte coalizate împotriva etel, face din romanul nostru unul din cele mai simpatice și mai interesante romane.

Prin urmare, la 1 Iulie, cereți la toți chioșcarii și librarii INIMI „MAGNETICE”